

29  
'72

FLACĂRA

ANUL XXI  
NR. 893  
15 IULIE 1972

19-21 IULIE 1972  
CONFERINȚA NAȚIONALĂ  
A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN



ÎN ÎNTÎMPINAREA CONFERINȚEI NAȚIONALE A P.C.



«Vreau să fie clar pentru toți tovarășii de aici, pentru toți conducătorii de întreprinderi, pentru toate organizațiile de partid, pentru toți oamenii muncii, că ne propunem ca realizările suplimentare să ducă la creșterea reală a avuției naționale, a producției de bunuri materiale; numai aceasta atestă sporirea reală a venitului național și deci crearea unei baze pentru progresul mai rapid al economiei și ridicarea bunăstării întregului popor».

**NICOLAE CEAUȘESCU**

*(Din cuvîntarea rostită la Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București.)*

# **MAI REPEDE, MAI BINE, PE CALEA PROSPERITĂȚII ȘI BUNĂSTĂRII ÎNTREGULUI POPOR**

Un gînd, un țel, o voință unică: CINCINALUL ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE! ● Pretutindeni, succese remarcabile, performanțe de prestigiu închinete Conferinței Naționale a partidului ● Prosperitatea patriei, creșterea avuției naționale și ridicarea generală a nivelului de trai, scopul și esența întrecerii socialiste.

*Reportajele publicate în paginile de față, intruate din clocotul muncii, din emulația generală și spiritul novator, proprii acestor zile, vă propun o călătorie prin patru mari compartimente ale economiei naționale.*

# PE CALEA PROSPERITĂȚII ȘI BUNĂSTĂRII ÎNTREGULUI POPOR

## PARTICIPAREA ENTUZIASTĂ A ÎNTREGULUI COLECTIV, ATRIBUT AL DEMOCRATIEI SOCIALISTE, STIMUL AL GÎNDIRII CREATOARE

La Tîrgoviște clocotește... oțelul. E adevărat că marile uzine siderurgice în curs de construire la Tîrgoviște — una dintre cele mai importante investiții ale cincinalului — nu au început încă să producă. Conform planului, primele șarje de oțel «made in Tîrgoviște» urmează să vadă lumina zilei în ultimul trimestru al anului 1973. Aceasta conform planului. Dar nu și conform voinței și entuziasmului constructorilor, care s-au angajat să dea la montaj cuptoarele oțelăriei cu 45 de zile înainte de termen, ceea ce va devansa, cu un termen probabil egal, și data la care primele transporturi de oțeluri speciale de Tîrgoviște vor ajunge la beneficiari.

Și totuși, la Tîrgoviște clocotește oțelul. E oțelul acela uman, mult mai rezistent și mai dur, mai tenace decât «clasicile» aliaje de fier-carbon cu sau fără diferite elemente adăugate, cu sau fără tratamente termice sau termochimice — a căror producție este țelul constructorilor tîrgovișteni de azi.

6 500 de oameni — dintre care 1 500 membri ai brigăzilor patriotice de tineret — muncesc în prezent, cu un elan înălțat numai la asemenea grandioase lucrări, pe marele șantier de pe platforma industrială din partea de sud a străvechii cetăți de scaun a Țării Românești. Ei prepară și toarnă beton, îndoiesc și sudează profile metalice, descarcă, ridică cu uriașe macarale, transportă și așază la locurile lor imense elemente de beton prefabricat și de metal, construiesc linii ferate, fundații pentru utilajele grele, montează hale și primele agregate. Totul într-un clocot neîntrerupt, la o «temperatură» ce poate

fi comparată cu cea a cuptoarelor oțelăriei.

Este temperatura înaltă a avântului în întrecere, a elanului cu care colectivul marelui șantier — conștient că prin munca sa contribuie la creșterea avuției naționale și la prosperitatea întregului popor — întâmpină Conferința Națională a P.C.R.

### PRIMUL PAS: ORGANIZAREA ȘTIINȚIFICĂ A MUNCII ȘI PRODUCȚIEI

Organizarea șantierelor a început la Tîrgoviște în anul 1970, iar lucrările propriu-zise, în 1971. În anul 1972, suma investițiilor prevăzute a se realiza este de 3 ori și jumătate mai mare decât cea din anul precedent, iar pentru la anul e prevăzută o dublare a efortului din anul acesta.

În condițiile unui asemenea vast șantier, — și a nu se uita: în timp ce gigantul siderurgic de la Galați a fost construit în 10 ani, fratele său de la Tîrgoviște trebuie să fie gata în mai puțin de 4! — munca organizatorică combinată cu munca politică de zi cu zi hotărăsc totul. În cuvîntarea rostită la Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea: «O problemă de mare importanță este realizarea investițiilor la timp, intrarea capacităților nou construite în producție la termenele stabilite. Realizarea acestei sarcini este legată de buna organizare a construcțiilor».

Or, la Tîrgoviște, la începutul lucrării, în luptă cu greutățile inerente oricărui asemenea început, unele laturi ale problemei organizării au fost mai puțin cunoscute,

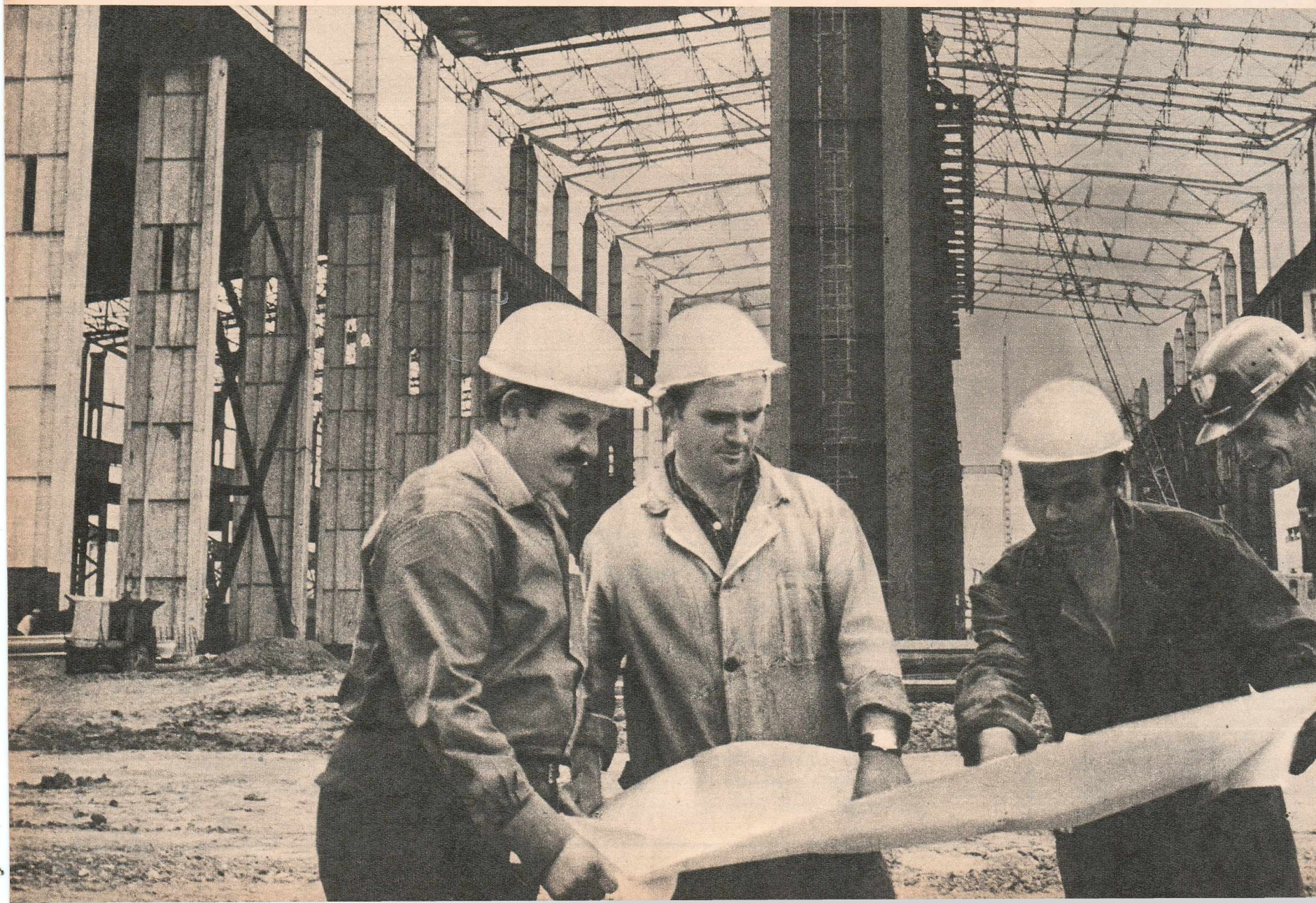
poate chiar ceva mai neglijate. Tocmai de aceea — anul acesta în mod special — conducerea grupului de șantier a acordat o atenție deosebită problemelor de organizare.

Unul dintre numeroasele aspecte spre care s-a îndreptat atenția inimosului colectiv de conducere al grupului de șantier, în frunte cu directorul său, cond. arhitect Iulian Tudose, a fost organizarea transporturilor.

Desigur, oricine își dă seama că pe un mare complex de șantier transporturile joacă un rol important. Dar aci cu atît mai mult, fiind vorba de descărcat, manipulat, transportat și montat sute de mii de tone de beton și metal. Dacă la început piesele prefabricate și profilele metalice erau descărcate în depozite, de unde apoi erau transportate spre locurile de prelucrare și montare, în prezent unul dintre principalele eforturi de organizare se îndreaptă spre lichidarea acestei situații. O linie ferată lungă de 1,5 km a și fost montată și dată în funcțiune pînă la laminare, astfel că materialele și utilajele ce sosesc pe șantier, și sînt destinate acestora, se descarcă în prezent direct la locul de montaj. O altă linie de cale ferată, lungă de 2,5 km, ducînd la laminorul degroșor și la depozitul de materiale refractare, va fi gata, în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R., pînă la 19 iulie. Alte linii — care, împreună cu cele de mai sus, însumează 25 km de cale ferată — sînt în curs de construire și vor fi date în funcțiune în lunile ce urmează.

Ce înseamnă această bază nouă a transporturilor pe șantier? O eficiență economică de 5—6 milioane lei, concretizată prin reducerea volumului de muncă la descărcări, depozitări, reincărcări etc., scurtarea duratei transporturilor pînă la locurile de montaj și reducerea numărului utilajelor grele de transport, care se eliberează fie pentru alte nevoi ale șantierului, fie pentru alte lucrări.

Alte piedici semnalate în muncă în primul an și jumătate de existență a șantierului erau generate de faptul că o serie de materiale, piese și construcții metalice livrate de diverși furnizori întîrziu, îngreunînd astfel prelucrarea și montarea lor pe șantier. Ținînd seama de indicațiile date de conducerea partidului, — la Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București, tovarășul Nicolae Ceaușescu, vorbind despre realizarea la timp a investițiilor, spunea: «Este necesar ca unele întreprinderi să-și realizeze anumite dezvoltări cu mijloace proprii» —



comuniștii de pe șantierul din Tîrgoviște au inițiat realizarea cu mijloace proprii a numeroase construcții metalice: confecționarea stîlpilor de la laminoare, a platformelor de montaj a cuptoarelor de la oțelăriile electrice I și II, a închiderilor de la laminoare de la oțelăriile I și II, de la forjă ș.a. E vorba de confecții ce însumează mii de tone de metal. Și de unde inițial urmau să se producă 750 tone de asemenea confecții pe an, datorită microfabricilor-poliigoane organizate pe șantier, în prezent se produc nu mai puțin de 550 tone pe lună. Adică de peste 6 ori mai mult!

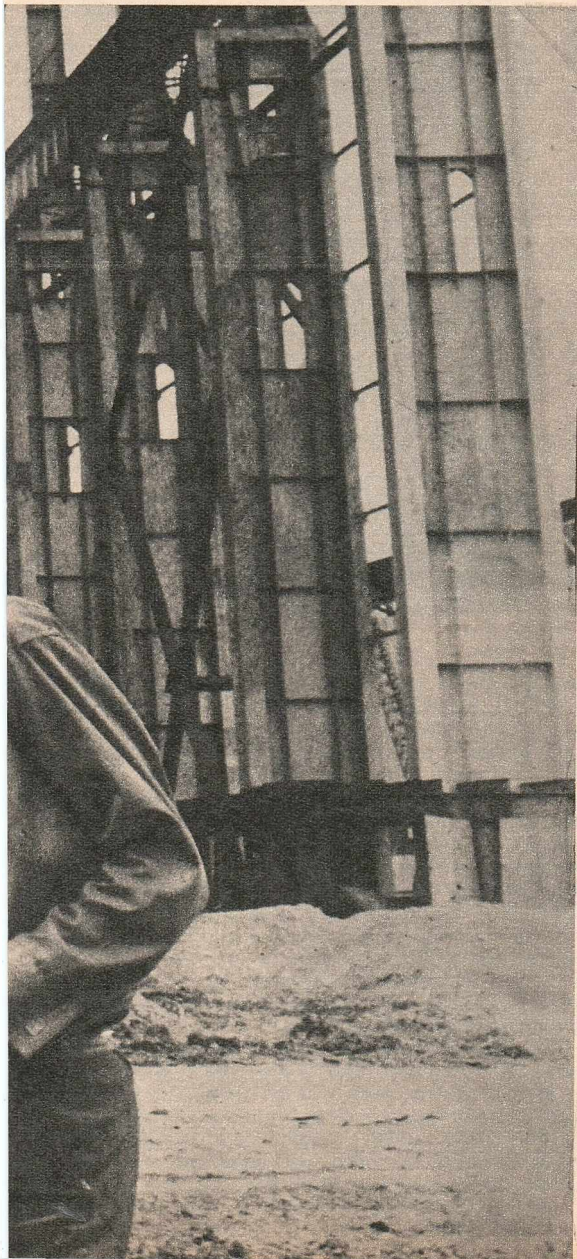
Tot pe linia organizării se înscrie crearea unui șantier specializat în montajul confecțiilor metalice, în cadrul căruia a fost creat și un lot special pentru montarea prefabricatelor de beton.

O altă greutate în îndeplinirea și depășirea sarcinilor o constituia aprovizionarea cu beton și prefabricate din beton. Inimoișii constructori din Tîrgoviște au biruit-o tot prin măsuri organizatorice: transformarea unei obișnuite balastiere, cea de la Viișoara, într-o stație complexă, care livrează beton gata preparat. Pe șantier, betonul ce sosește de la Viișoara nu mai are nevoie de nici un fel de prelucrări, fiind dus direct la turnare. În plus, s-au organizat și secții speciale de confecționare, aci, pe loc, a prefabricatelor din beton, care pînă acum se aduceau de la diverși furnizori din afară. În cadrul angajamentelor luate în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R., colectivul șantierelor și-a propus să producă lunar 2 000 tone piese din beton prefabricat, satisfăcînd aproape în totalitate necesitățile, rămînînd doar ca un număr redus de profiluri mari să mai fie furnizate de întreprinderile specializate.

#### LA PREZENTU-ȚI MARE, MARE VIITOR

În momentul de față, grija principală a conducerii șantierului se îndreaptă spre buna organizare a frontului de lucru pentru perioada octombrie 1972 — martie 1973. Căci în aceste 5 luni de toamnă și iarnă — anotimp, precum se știe, nu prea favorabil muncii constructorilor — vor trebui să se realizeze investiții de valoare egală cu cele realizate în întreg anul 1972. Pentru asigurarea condițiilor necesare, prima măsură trebuie să fie închiderea tuturor obiectivelor mari, astfel ca, începînd din octombrie, nici ploaia și nici brumele toamnei, nici zăpada și nici gerul

Pe întregul șantier se lucrează concomitent la fundații, se montează în hale primele agregate, se construiesc căi ferate sau se așază în corpul clădirilor imense prefabricate din beton



iernii să nu-i stînjenească pe constructori și pe montori.

De pe acum oțelăria e acoperită, în câteva zile vor fi gata forja și sala de cuptoare adînci și vor începe lucrările de acoperire a laminoarelor.

O atenție specială se acordă mecanizării muncii. Săpăturile se fac în proporție de 90 la sută cu mijloace mecanizate (păcat — ne spun constructorii — că mașinile de săpat «Castor», produse de uzinele «Progresul» din Brăila, suferă de atît de multe defecțiuni la pompele de la comenzi pneumatice; dacă tovarășii de la Brăila ar acorda mai multă atenție acestei părți a utilajului produs de ei, — și pe viitor trebuie s-o facă — săpăturile ar merge strună!). Aproape în întregime au fost mecanizate încărcările (98%) și în proporție de 100% preparările de beton, mortar și acele amestecuri speciale de ciment și nisip pe care constructorii le numesc șape.

Alături de alte măsuri luate din vreme, toate acestea sînt de natură să-i asigure pe constructorii tîrgovișteni de faptul că la iarnă vor putea lucra într-un ritm și mai susținut.

#### REZERVELE VIRTUALE — PRODUȚIE EFECTIVĂ

L-am întrebat pe directorul Iulian Tudose: cine ar trebui să fie în mod deosebit evidențiat pentru aceste realizări? Răspunsul a fost scurt: «Întregul colectiv de 6 500 muncitori, maistri și tehnicieni care, toți pînă la unul, știu că uzinele pe care le construiesc vor contribui la prosperitatea țării, la creșterea nivelului de trai al întregului popor». Cerînd însă referiri stricte la cei ce au executat confecțiile metalice și prefabricatele de beton, am aflat că realizările din acest domeniu se datoresc în primul rînd inginerilor Andrei Mihai (director pentru pregătirea producției), I. Vaida (inginer-șef la sectorul laminoare), A. Andonie (inginer-șef la oțelării și la controlul eventualelor defecțiuni ale confecțiilor metalice) și colectivelor pe care le coordonează. În mod deosebit, dintre acestea s-au evidențiat șantierul IV, condus de tehnicianul Gh. Stamate, brigada lui Dumitru Mavrodin ș.a.

În continuare, l-am întrebat pe directorul grupului de șantiere: «Prin ce metode s-au obținut succesele constructorilor din Tîrgoviște?» Din răspunsul primit am reținut:

Colectivul s-a angajat să mărească productivitatea muncii cu 1 000 lei pe muncitor; în primele 6 luni ale anului s-a realizat o creștere medie pe întreaga întreprindere de 700 lei. În frunte stă șantierul II, condus de ing. N. Frățilă, care, realizînd cea mai bună organizare, a reușit o depășire a productivității muncii cu circa 3 000 lei de fiecare muncitor; aproape de aceeași cifră se situează și șantierul IV condus de tehnicianul Gh. Stamate.

Secretul acestor realizări constă în buna organizare, disciplină de fier, muncă politică de zi cu zi și o justă utilizare a pîrghiei cointeresării materiale, obținută prin introducerea acordului global în retribuția muncii membrilor brigăzilor.

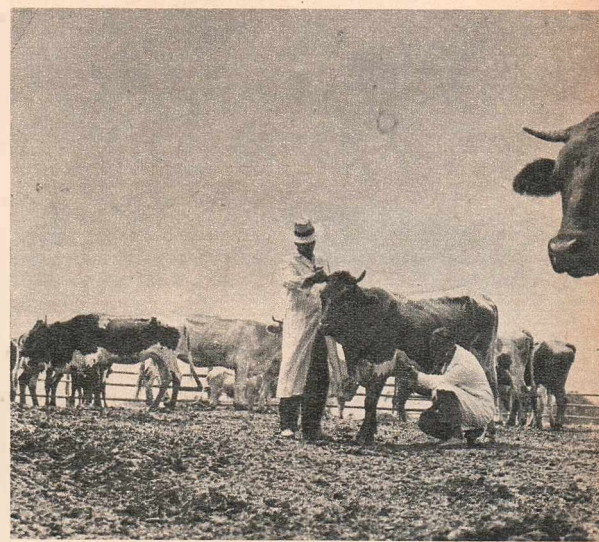
Hotărîtoare în ultimă analiză a fost calitatea cadrelor de care dispune șantierul.

În primii ani ai construcției noastre socialiste, marile șantiere trebuiau să-și formeze cadrele în focul construcției. Desigur că și la Tîrgoviște, în clocotul muncii de pe șantierele laminoarelor și oțelăriilor, oamenii învață zi de zi, se formează specialiști în proporție de masă. La ora actuală există însă în țară la noi un apreciat detașament de constructori și montori care s-au format și specializat la lucrările de construire a unor mari obiective siderurgice ca cele din Hunedoara și Galați. Pe mulți dintre ei îi putem întîlni astăzi la Tîrgoviște. Unii însă — deși ar dori să participe la înălțarea noului centru siderurgic românesc — nu primesc, din partea întreprinderilor de care aparțin, asentimentul transferului, deși acolo unde se află în prezent se ocupă de reparații, lucrări de întreținere curentă sau chiar... lucrări nedestinate producției. Șantierul din Tîrgoviște are nevoie de ingineri și maistri specializați în lucrări de fundații pentru utilajele de laminoare, are nevoie de specialiști de la lucrările hidro-tehnice și alți specialiști pe care întreprinderile pendinte de Ministerul Metalurgiei i-ar putea elibera și înlocui ușor; totuși transferul lor întîrzie, deși, în ultimă analiză, beneficiarul acestei lucrări este același Minister al Metalurgiei. Iată-i de pildă pe inginerii Vaida, Romanovschi, Mărgineanu și alții, oameni în etate de 30—35 de ani, cu 8—10 ani experiență de muncă pe șantiere asemănătoare; ei doresc să lucreze la Tîrgoviște, o și fac sub formă de detașări temporare, dar transferul lor întîrzie. E păcat, deoarece bogata lor experiență este un capital excepțional, care aparține nu numai unor întreprinderi, oricît de mari și importante ar fi ele, ci întregii economii naționale.

#### CU FRUNTEA SUS

La Conferința Națională a P.C.R., comuniștii de pe șantierele centrului siderurgic din Tîrgoviște vor fi reprezentați, printre alții, de directorul grupului lor de șantiere (unitate subordonată Trustului de construcții industriale București), tov. Iulian Tudose. Delegat ales în Conferința extraordinară a organizației de partid a județului Dimbovița, tov. Tudose se va prezenta în marea lor al comuniștilor din întreaga țară cu fruntea sus: colectivul constructorilor din Tîrgoviște și-a îndeplinit și depășit angajamentul, realizînd peste plan lucrări în valoare de 30 milioane lei și creînd premise pentru ca angajamentul de depășire a planului anual cu 40 milioane lei să fie la rîndul său depășit. Ei apropie tot mai mult ziua cînd la Tîrgoviște oțelul se va fi călit pe deplin.

V. SAVIN

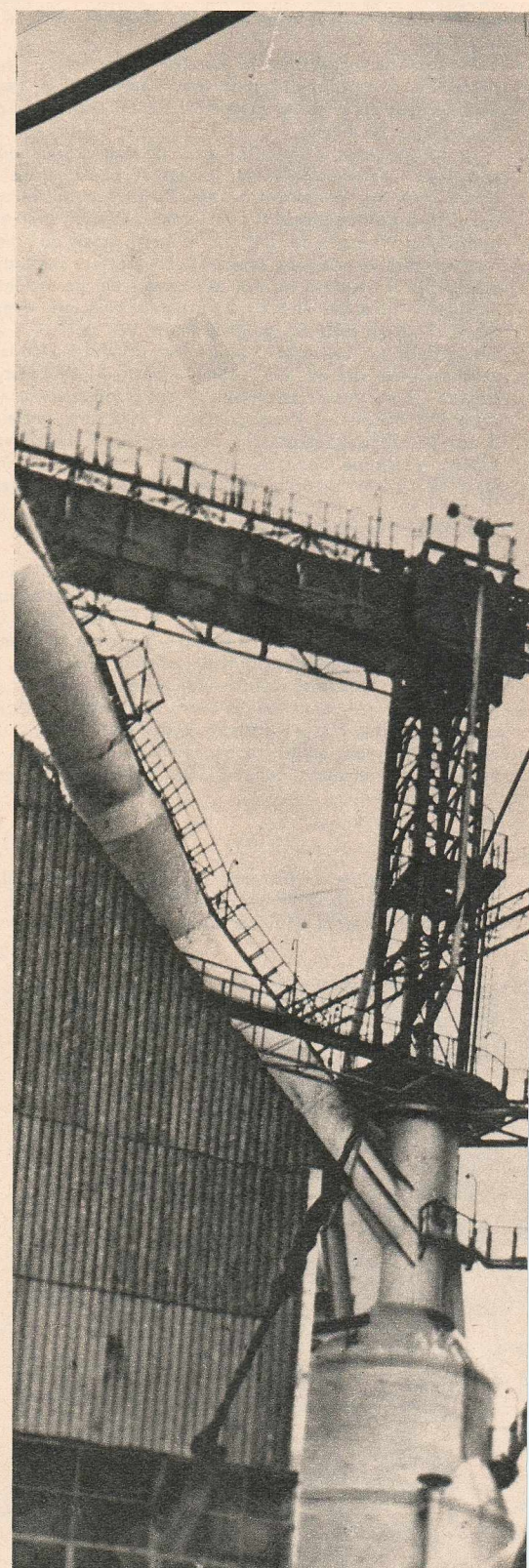
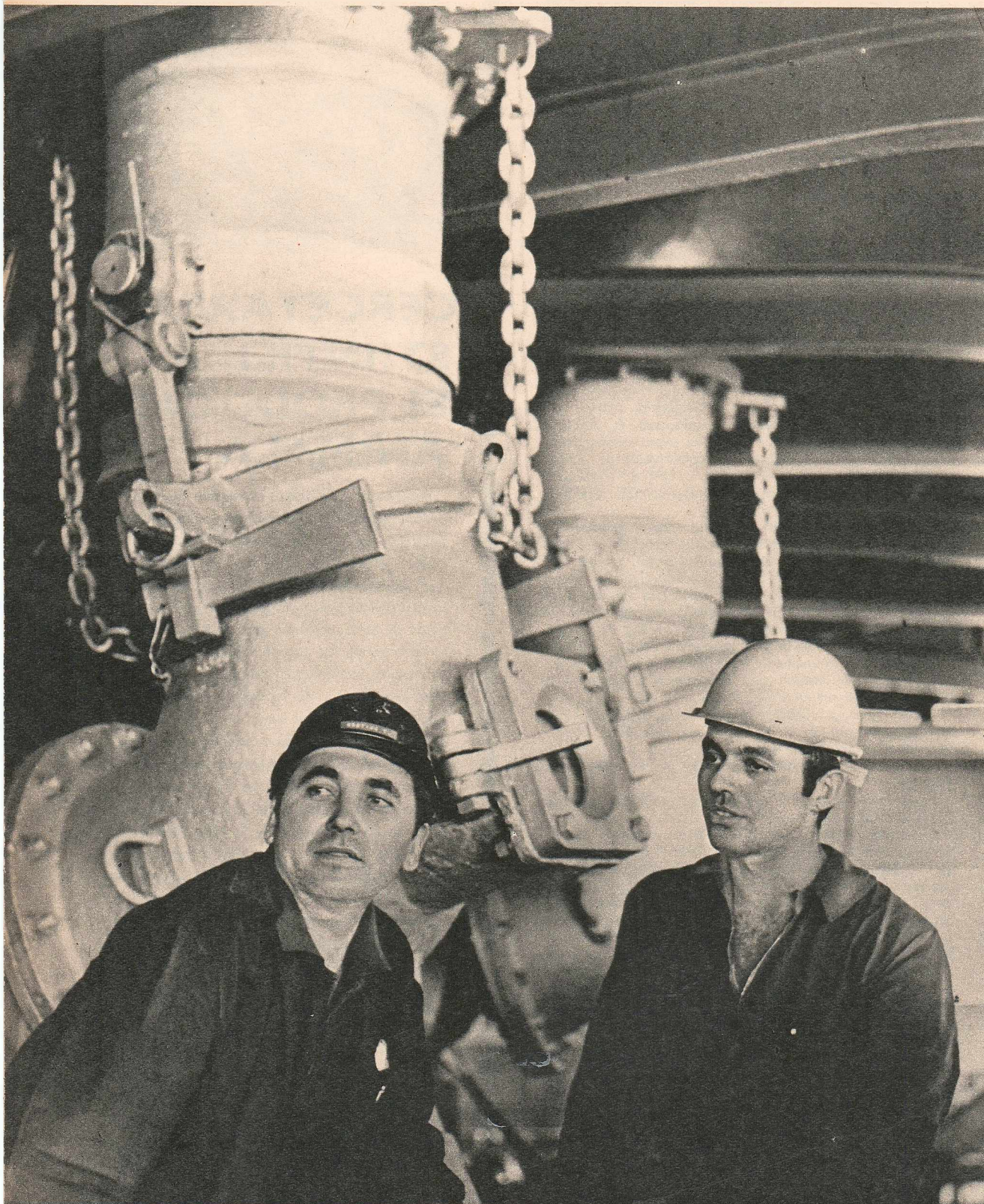


## CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ ȘI PRODUȚIA ANIMALĂ

A nu cerceta de dragul cercetării, ci a-ți subordona activitatea nevoilor stringente ale producției — iată cheia succesului activității științifice. Vom folosi în acest sens exemplul și rezultatele meritorii obținute de către specialiștii Institutului de cercetări pentru creșterea taurinelor de la Corbeanca, județul Ilfov. Studiile experimentale au fost efectuate de C.A.P.—Corbeanca, aici unde, în ultimii ani, se obțineau rezultate extrem de modeste la creșterea și îngrășarea tineretului bovin. Meritele revin în principal inginerilor Ion Arișanu și Sonia Teodorescu, șef de laborator și, respectiv, cercetător la Institutul de cercetări pentru creșterea taurinelor, care s-au deplasat la fața locului și după un studiu amănunțit (în care s-a analizat atît starea biologică și veterinară a fiecărui animal cît și disponibilitățile cooperativei pentru furajarea animalelor) au creat și pus la dispoziție un concentrat proteic pe bază de uree, la care cooperativa nu mai avea de adăugat decît furajele de volum de care dispunea. Experiența s-a efectuat la două loturi a câte 15 taurăși, și rezultatele n-au întîrziat să apară: de unde pînă nu demult se obțineau sporuri în greutate de cel mult 1 000 g pe lună, după aplicarea rețetelor furajere puse la dispoziție s-au realizat sporuri de 1 000 g pe zi în primele 15 zile, 1 100 g pe zi în următoarele 30 de zile și 1 300 g pe zi după încă alte 30 de zile. Ambele loturi au obținut în aceste 75 de zile un spor mediu zilnic de 900 g. Mai mult chiar, cei doi cercetători ai institutului au analizat cu conducerea cooperativei situația bazei furajere și au preconizat un plan de măsuri care să contribuie la rezolvarea definitivă a alimentației în ferma zootehnică.

Același institut ne mai oferă și un alt exemplu: laboratorul de alimentație de aici, după experimente efectuate în câteva cooperative agricole de producție din Seceava, a elaborat un produs numit Grem. E vorba de o grăsimi emulsionabilă obținută din grăsimi animale și vegetale. Aceasta, adăugată laptelui proaspăt smîntînit, duce la regenerarea lui în lapte integral și, administrată vițelilor, dă rezultate extrem de bune. Cu alte cuvinte: scoți din lapte unt, vinzi untul și din ceea ce-ți rămîne faci iar lapte, dar un lapte mult mai bun pentru vițeii. Conform acestui procedeu, prețul unui litru de lapte pentru vițeii se reduce cu aproximativ 1,10 lei, și datorită adausurilor se asigură implicit un tratament profilactic împotriva unor afecțiuni.

# PE CALEA PROSPERITĂȚII ȘI BUNĂSTĂRII ÎNTREGULUI POPOR



## ETICA ȘI ECHITATEA COMUNISTĂ SE FORMEAZĂ PE TERENUL FERTIL AL ACTIVITĂȚII METODICE, AL HĂRNICIEI ȘI DĂRUIRII DE SINE

- Comuniștii, avangarda succeselor și sufletul întrecerii socialiste
- Maistrul Costiuc: «Drumul spre fericire e unul singur: munca și activitatea pasionantă»

În marea cetate siderurgică a Galațiului a fost aprins focul pentru uscare la furnalul numărul III de 1700 mc.

Prezenți la acest eveniment, îl consemnăm ca pe un simbol al entuziasmului creator ce a cuprins întreaga țară în preajma Conferinței Naționale a partidului.

Pentru noi, acest al III-lea furnal s-a ridicat simplu și repede, ca o coloană modernă a siderurgiei românești. Și oricât ar fi de dragi amintirii noastre cetățile de foc ale Reșiței și Hunedoarei, adevărate puncte de referință ale

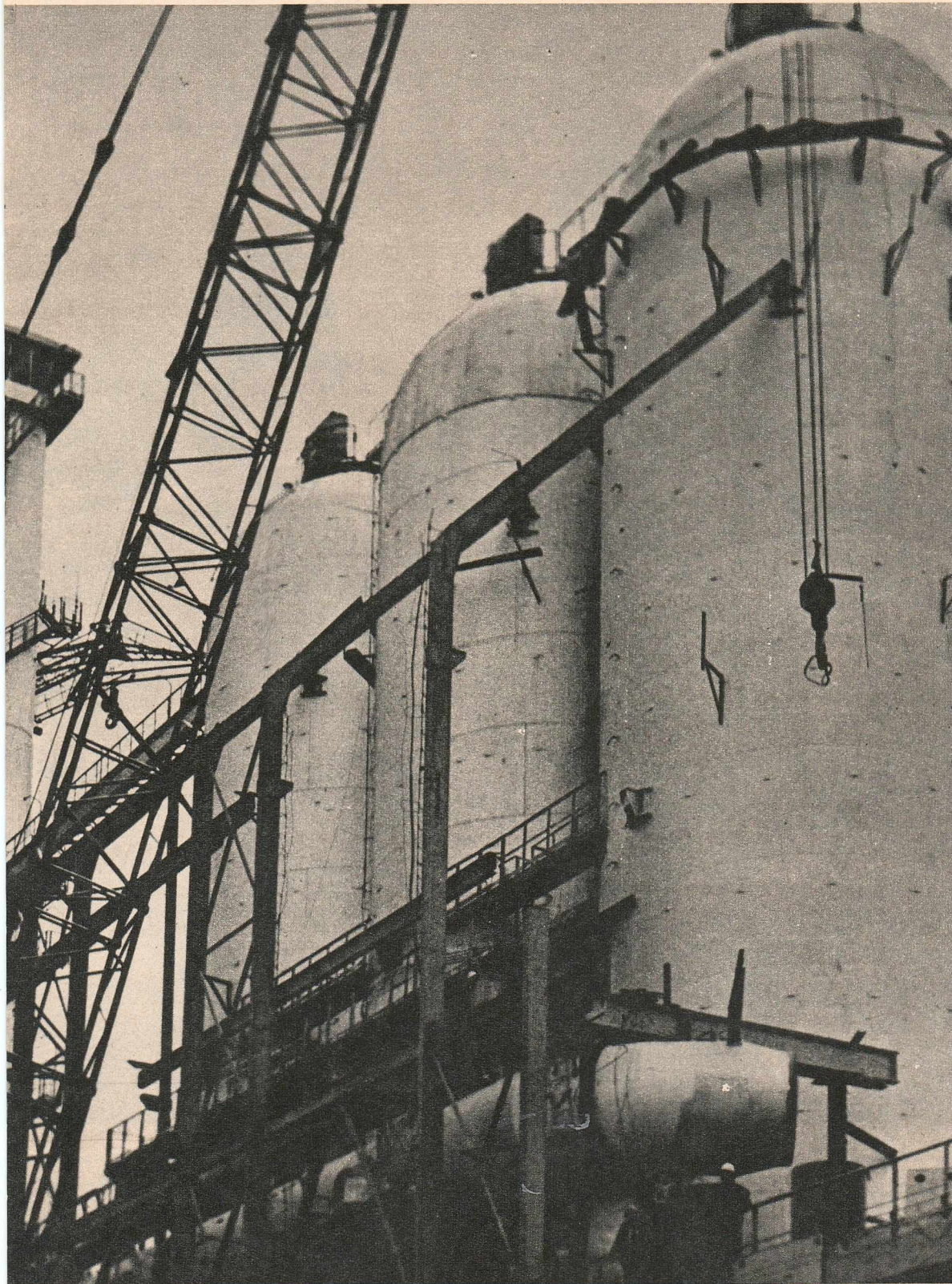
flăcării veșnice, trebuie să lărgim aria simbolurilor. Galațiul e semnul tinereții noastre mature, al socialismului construit cu puterile noastre, după imaginația noastră și pentru rosturile noastre.

...Am mai apucat să văd furnalul frumos, ca pe o femeie gătită de sărbătoare. L-am văzut încă curat, cu materialele de construcție vopsite proaspăt, în culori diferite. Pintecul său uriaș încă n-a înghițit vagoanele de minereu și nările apocaliptice încă n-au vestit elaborarea șarjei. Furnalul

de 1700 mc e încă liniștit, abia pregătit pentru marea bătălie cu metalul incins, fiindcă aprinderea flăcării n-a fost decît un început. Chiar pentru făuritorii săi n-a fost decît un pas în marea întrecere cu timpul și cu propriile lor angajamente. Dacă construcția noului furnal a durat cu 5 luni mai puțin față de furnalul numărul unu, siderurștii gălățeni sînt hotărîți ca darea definitivă în exploatare a furnalului III să fie redusă de asemenea considerabil, prima șarjă urmînd să fie elaborată în cinstea Conferinței Naționale a partidului. Îmi dau seama cît de mare e această răspundere, din seriozitatea și grija cu care interlocutorii mei îmi relatează angajamentele. Aici nu-i vorba numai de curajul și dorința de a-ți asuma o răspundere, ci de mult mai mult: de corelarea, de unirea într-un singur țel a tuturor factorilor de răspundere, a forței și priceperii din acest combinat impunător.

Pentru că, spunînd că la Galați bătălia cea mare a fost dusă și continuă a se desfășura pe platforma furnalului, nu am vrut nici pe departe să se înțeleagă că în celelalte sectoare de activitate munca ar cunoaște vreun moment de liniștitoare nepăsare. Combinatul întreg, prins în marea întrecere socialistă, raportează țării și partidului succese demne de acest tînar și matur colectiv de muncă. La șase luni de la începerea anului, zi trăită de noi în mijlocul siderurștilor, furnaliștii consemnează o depășire

Un eveniment de zile mari: la Galați a fost aprins focul pentru uscare la furnalul III de 1 700 mc. Noua coloană a siderurgiei românești, realizată cu mult înainte de termenele inițiate, ni se înfățișează ca un adevărat simbol al talentului, hărniciei și entuziasmului creator, atât de proprii acestor zile fierbinți, premergătoare Conferinței Naționale a partidului nostru (dreapta). Maistrul Teodor Costiuc, în fotografie, în stînga, unul dintre primii «beneficiari» ai furnalului numărul III. Douăzeci de ani în meseria de siderurgist și o viață exemplară închinată muncii și studiului temeinic. Sau tot atâtea motive pentru ca tovarășii săi să-l aleagă delegat la Conferința Națională a partidului (stînga).



de peste 3 000 tone fontă, 2 777 tone oțel. Numai la laminorul de benzi la cald, depășirea a însumat mii de tone. În sfîrșit, în cinstea Conferinței Naționale, colectivul de la laminorul de tablă grosă este hotărît să mențină ritmul de depășire de 1,8%, în timp ce laminorul de benzi la rece va înregistra în continuare un spor de 2,5 la sută.

Aștern pe hîrtie aceste cifre, îmi arunc din nou ochii peste cetatea nouă de la malurile Dunării și-mi dau seama că acești coloși trebuie să fi fost înălțați de oameni cel puțin la fel de impunători. «Eu am lucrat aici de la început, îmi precizează maistrul Teodor Costiuc, știu bine și furnalele I și II, dar cel din urmă îmi este cel mai drag. Nu știu precis de ce... Ar trebui, poate, să fiu plictisit de fumul de furnal, sînt de 20 de ani în preajma focului, dar nu e așa...». Mă uit din nou cu atenție, mi s-a părut că omul glumește, e mult prea tînăr pentru cei 20 de ani de meserie. Dar n-am dreptate: pare numai, au trecut fără semne cele două decenii, dacă nu cumva tocmai satisfacția dată de roadele sale i-au menținut tinerețea.

Încerc să-i smulg cîteva cuvinte:

— Ce-ați făcut, de fapt, la acest furnal, încît mi s-a vorbit atât de des despre dv.?

— Nu știu ce vi s-a vorbit despre mine, dar eu nu sînt singur... sîntem un colectiv, uneori mai mare, altă dată rămînem o mîină de oameni pentru o treabă și... o facem,

asta-i tot... Eu sînt maistrul și nu lucrez todeauna cu aceiași oameni și în același schimb, așa că îi cunosc pe toți și știu că sînt oameni de nădejde, angajamentul lor va deveni cu siguranță faptă... Și mai știu un lucru, drumul spre fericire, spre satisfacții personale, nu e decît unul singur: munca și activitatea pasionantă.

Că semenii maistrului Costiuc au aceeași părere despre el, e lesne de înțeles; fiind considerat cel mai bun dintre tovarășii săi, Teodor Costiuc a fost ales delegat la conferință. Conferința Națională a partidului, iată evenimentul care a venit să strîngă într-un unic scop întreaga gândire creatoare a siderurgistilor gălățeni, faptele lor de zi cu zi. În comparație cu aceeași perioadă a anului trecut, furnalisticii au reușit să reducă consumul de cocs pe tona de fontă cu 24,43 kg, în medie. Cu cocul economisit a fost obținută pînă acum o cantitate de peste 7 200 tone de fontă. În preajma conferinței, consumul de cocs va înregistra o reducere de peste 8,8 la sută.

...Un colectiv de oameni, un eveniment, o idee. Oameni care știu că efortul lor de zi cu zi, munca depusă vor avea o finalitate precisă, cu urmări dintre cele mai eficiente: la sfîrșitul acestui cincinal, încheiat înainte de termen, țara va avea o nouă haină, iar noi, făuritorii ei, vom păși pe o nouă treaptă a bunăstării.

Petre ANGHEL

tv

de C.N.CONSTANTINIU

## oameni care se grăbesc

Emisiunea intitulată 360° (duminicală, diversă și postmeridiană) vrea să însemne o cuprindere largă și imediată a faptelor și evenimentelor, cuprindere agrementată cu numere de divertisment și comentariul lui Tudor Vornicu și Emanuel Valeriu.

Ca orice emisiune de debut, autorii s-au gîndit să o prefațeze. Despre ce înseamnă 360° au vorbit academicianul Miron Nicolescu și scriitorul Adrian Păunescu. Excelentă alegere. Distinsul academician ne-a recomandat semnificațiile matematice și filozofice, iar Adrian Păunescu, ca să spunem așa, tot în specialitate, adică în planul ideilor morale, ne-a amintit îndatoririle noastre etice: să nu ne schimbăm ideile și părerile cu 180°, ci todeauna cu... 360°. Se pare (cel puțin așa ne-au dat a înțelege comentarii) că emisiunea va avea pe lîngă cunoscutele «numere» de balet, muzică ușoară etc., numeroase transmisii în direct, adică un net caracter publicistic, un acut spirit gazetăresc. Vom fi martori «oculari» ai unor evenimente importante, vom beneficia de exclusivitatea lor. (La lansarea primului vas românesc de 15 000 de tone vom fi și noi prezenți la Galați, rămînînd acasă, în fotoliile noastre) Noutatea nu e totuși asta ci, mai ales, senzația că sîntem părtași la alcătuirea emisiunii, că ea se compune, se face în prezența noastră, se improvizează cu acordul nostru tacit, că pătrundem în culisele camerelor de luat vederi, ale deciziilor. Frazele nu sînt scrise dinainte, ci improvizate în fața noastră, cu replici spontane, uneori ușor malițioase la adresa comentatorilor, alteori grăbite și rectificate, ceea ce, mărturisim, e foarte în spiritul interesului cerut de telespectatori, al curiozității prin imprevizibil. Sătui de hîrtițe scrise și ascunse inabil, de «manevrele» proepinenților de a simula că de fapt ei nu citesc ci vorbesc liber, modalitatea de care am pomenit are farmecul ineditului, încurcăturile și greșelile nu ne mai supără, dimpotrivă, ne amuză, credem în ele, pentru că au girul adevărului. Nimic nu e mai stîngheritor într-o emisiune televizată decît mimarea spontaneității, cînd de fapt totul e aranjat cu minuție.

De fapt, în ultima vreme artificialul, contrafăcutul, reportajele cu dialoguri periate și actori de circumstanță au dispărut aproape cu totul de pe micul ecran, chiar și atunci cînd televiziunea ne oferă documentare încheiate cu griji și dichis la masa de montaj. Pretutindeni oamenii sînt grăbiți, într-o frenetică întrecere cu timpul; treabă multă, vorbă puțină, așa că, fatalmente, reporterul este nevoit să-și redacteze emisiunea din mers, să fure imagini, să prindă din zbor gînduri și fapte, să înregistreze odată cu vorba interlocutorului scrișnetul macaralelor-gigant, vuietul oțelului încins, bătaia ritmică a sutelor de motoare. Întrupate din clocolul muncii, din emulația creatoare și entuziasmul general, — atât de proprii acestor zile — suita de emisiuni consacrate mării întreceri socialiste, închinată celor două mari evenimente ale patriei socialiste, se recomandă aproape fără nici o excepție prin forța imaginilor, prin informația drastică, concisă, prin comentariul dens și la obiect. De data aceasta chiar cei spertați altădată de lumina reflectoarelor — eroul timid, scump la vorbă sau deprins să-și izvoadească gîndurile în meditații solitare — a răspuns cu promptitudine la întrebările reporterului, deoarece, invitat să vorbească despre munca sa și cea a colegilor săi, omul s-a simțit la el acasă, între lucruri și gînduri prietene, pe care le-a putut rosti în fața camerei de luat vederi cu aceeași ușurință cu care ar fi făcut-o dacă, eventual, l-am fi rugat să ne spună numele, adresa și numărul de telefon.

În cadrul acestor zile mari pentru reportajul TV, vom mai nota un alt eveniment remarcabil: dialogul direct cu cele mai diverse categorii de oameni, o cale larg deschisă participării autentice a telespectatorilor la evenimentele cele mai variate, economice, sociale, culturale.

Așa se face că probleme de strictă specialitate, de amănunt ale procesului de producție industrială, agrară ori de altă natură, ne-au pasionat, ne-au cointerestat, ne-au stîrnit o reală curiozitate.



## FILMUL DOCUMENTAR ȘI EROII MARILOR ȘANTIERE

În zilele marilor sărbători, oamenii simt mai mult ca oricând nevoia de a fi alături, de a ști unul de altul. Sentimentul apartenenței la o unică și mare familie, la un unic și mare destin este mai pregnant în ceasul bilanțurilor și al răspunderii hotărâtoare. Iată de ce, în acest timp premergător Conferinței Naționale a partidului, reportajele scrise sau televizate, documentarele filmate, tot ceea ce se poate constitui într-o oglindă a efortului nostru creator, a dăruirii entuziaste și inteligente a milioaneilor de oameni ai muncii capătă culori și rezonanțe aparte, ne regăsim în ele la o temperatură sufletească neobișnuită. Cu acest ochi am privit o suită de scurt-metraje închinată șantierelor construcției socialiste. Multe dintre ele le-am mai văzut; am revenit însă în sălile de cinematograf ce le-au fost rezervate — și îndemnăm și pe alții să o facă — pentru a-i cunoaște mai bine pe toți acei minunați eroi anonimi cărora cineastii de la *Sahia* le-au dedicat filmele.

Numele multora dintre ei nu ne este spus. Nu este aici numai un omagiu adus modestiei, dar și semn

unei depline integrări în truda colectivă. Nu știm cine sînt bărbații aceia tăcuți, încordați, din filmul lui Alexandru Boiangiu «Noaptea bărbaților». Pentru noi ei rămîn oamenii ce construiesc sistemul hidroenergetic de pe Someșul Cald, iar sobrietatea cu care sînt înfățișați spectatorilor accentuează pregnanța portretelor umane.

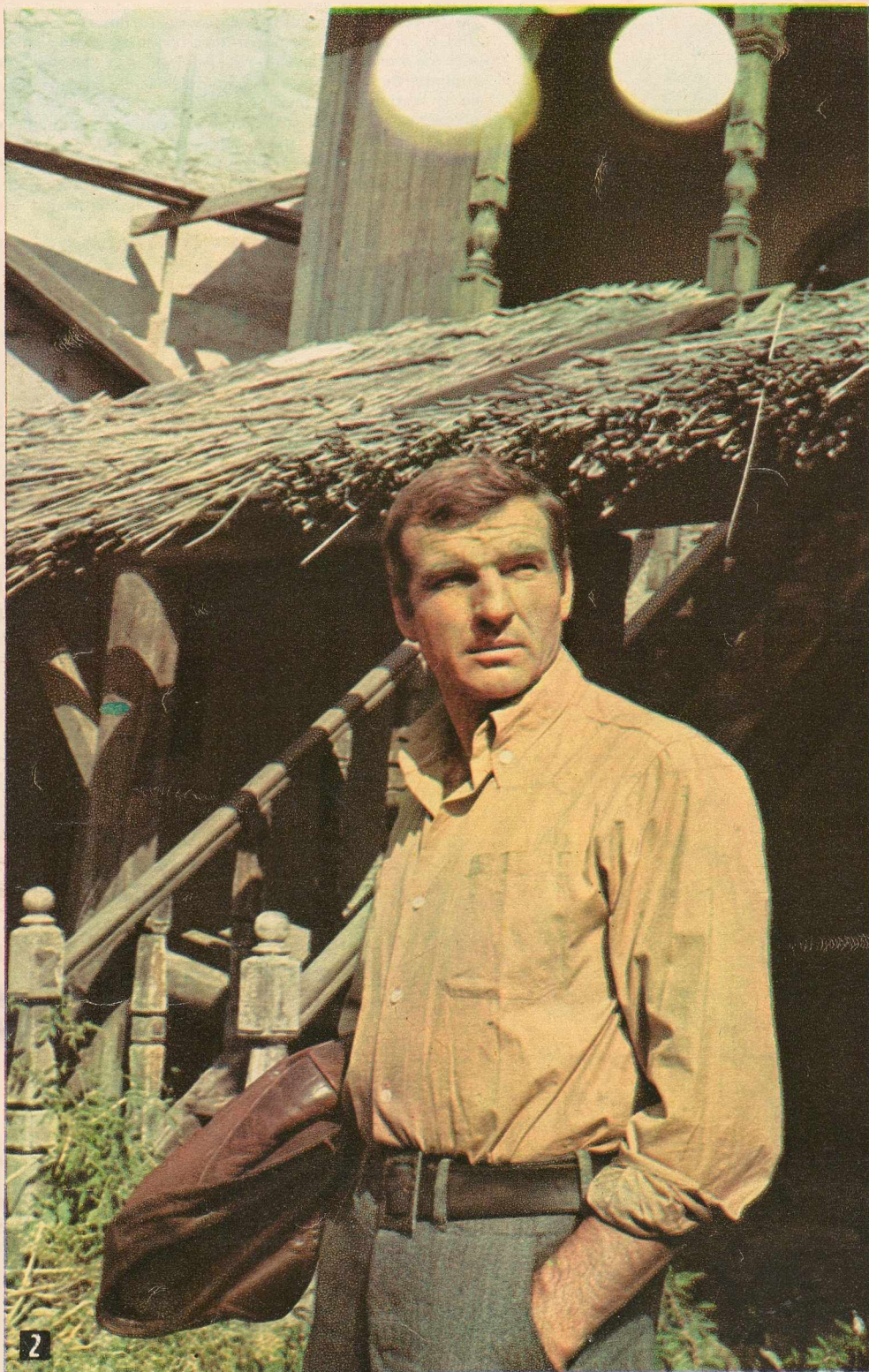
Oarecum asemănător ca tratare este și filmul cineastului debutant Nicolae Cabel, «Cel mai tînăr oțel», peliculă de o deosebită frumusețe plastică, dedicată celor care fac din Tirgoviște un nou centru siderurgic al țării. Spirit mai dinamic, mai iscoditor, Constantin Vaeni a strîns în documentarul sau «...apoi s-a născut orașul» mărturiile emoționante, definitive, ale unei întreprinderi fără precedent: mutarea Orșovei pe un alt pămînt. Aceiași oameni care au consimțit nu fără stringere de inimă, ba uneori chiar cu lacrimi în ochi, moartea orașului vechi, au fost surprinși fără nici o urmă de grandilocvență, muncind cu încredere pentru ridicarea unei cetăți. Dacă în toate aceste filme «de bărbați» întîlnim chipul

sever al maturității, în scurt-metrajul lui Gheorghe Horvat și Eugen Florescu «Și iar răsună valea» regăsim suflul romantic al anilor marcați de istoria Bumbești-Livezenilor. Șantierele naționale ale tineretului, uriașă școală a vieții, a muncii și a traiului demn sînt — în filmul celor doi autori — locurile în care tineretul contemporan își scrie un capitol viguros al biografiei.

Cronicile grandioaselor construcții nu sînt desigur încheiate. Scrierea pe peliculă continuă și nu ne indoim că «Porțile de Fier» vor avea toate filmele pe care le merită. Deocamdată, semnalăm trilogia cu acest nume de Mircea D. Popescu, un jurnal «la zi» de o riguroasă ținută științifică, menit să ne familiarizeze cu proporțiile copleșitoare ale fiecărei etape de lucru dar și ale energiei creatoare investite de oameni. Această cronică specială, voit severă și informativă, în spatele căreia bănuim o laborioasă și anevoioasă operație de sinteză, este o bună prefață pentru alte documentare. Le așteptăm și tragem nădejde că printre ele se vor afla și «filme-portret», gen cam ocolit de la o vreme, din motive necunoscute nouă. Credem că existența *Prim-planului* la televiziune nu trebuie privită ca o concurență, scurt-metrajul dispune de alte mijloace, de alte personalități creatoare. Atașamentul publicului față de confesiunea unor semeni — dacă ea este făcută cu pricepere și nu se dizolvă în neautenticitate — s-a verificat de multe ori. Posibilitatea de a medita activ pe marginea unei existențe, a unui ideal dus la împlinire cu firescul lucrurilor simple, este cum nu se poate mai la îndemîna filmului documentar.

Magda MIHAILESCU





## pe platourile noastre

**1** Un film pe care-l așteptăm cu încredere și cu... tandrețe: *BARIERA*. Această frumoasă carte a unei generații își începe un alt destin, cinematografic, a cărui răspundere și-a asumat-o regizorul Mircea Mureșan. Numele lui îl întâlnim și în dreptul scenariului, alături bineînțeles de cel al scriitorului Teodor Mazilu. «Vițu al lui Mazilu» va fi Octavian Cotescu, pe care îl vom vedea, în sfârșit, într-un rol principal. În alte roluri — Ion Besoiu, Mihaela Mihai, Dan Nuțu, Draga Olteanu, Gina Patrichi, Gheorghe Dinică. Imaginea — George Cornea.

Fotografie de S. STEINER

**2** Cu câteva luni în urmă, după premiera filmului lui Andrei Blaier «Pădurea pierdută», ILARION CIOBANU mărturisese că nu știe încă ce rol îl așteaptă, dacă îl așteaptă vreun rol în viitorul apropiat. Iată de ce consemnăm acum, cu deosebită bucurie, faptul că prețitul nostru actor de film, interpretul atitor eroi de mare vigoare și frumusețe sufletească, purtători ai unor înalte idealuri etice, se află pe platourile a două noi producții intrate în lucru: «Mâini curate» (scenariul — Titus Popovici și Petre Sălcudeanu, regia — Sergiu Nicolaescu) și «Panică la mănăstire» (scenariul — tot Titus Popovici și Petre Sălcudeanu, regia — Iulian Mihu).

Fotografie de Elena GHERA

## de la A la Z

de Constantin POPESCU

### GRAHAME Gloria

Actriță americană de film și teatru, născută Gloria Hallward, la Pasadena (California—S.U.A.), la 28 noiembrie 1929. Remarcabilă actriță de compoziție, se impune încă de la primele roluri printr-o surprinzătoare capacitate de a face veridice cele mai complicate personaje, printr-o rară calitate de a îmbina un temperament dramatic înnăscut cu o inteligență activă, un simț al nuanțelor și o dezinvoltură care-i permit să treacă cu ușurință de la un personaj absolut antipatic la eroine pure și brave. A avut șansa să lucreze aproape de la debut cu cei mai iluștri cineaști ai Hollywoodului, cu: Edward Dmytryk: *Crossfire* (1947); cu Nicholas Ray: *In a Lonely Place* (1950); cu Cecil B. de Mille: *Cel mai mare spectacol din lume* (1951); cu Joseph v Sternberg: *Macao* (id.); cu Vincente Minnelli: *The Bad and the Beautiful* (1953), premiul Oscar pentru compoziție; cu Fritz Lang: *Drumul demnității* (id.) și *Human Desire* (1954), după *Bestia umană* de Zola; cu Lewis Gilbert: *The Good Die Young* (id.); cu Fred Zinnemann: *Oklahoma* (1955); cu Stanley Kramer: *Nu ca un străin* (id.); cu Robert Wise: *Odds Against Tomorrow* (1959) etc. După o lungă pauză, a reapărut în 1966 în *Ride Beyond Vengeance*.



### GRAMMATICA Emma

Actriță italiană de teatru, film și TV, născută la Borgo San Donnino (Parma), la 22 martie 1875; moartă la 8 noiembrie 1965. Figură ilustră a scenei italiene. E.G. a luat contact cu cinematograful în 1916 în filmul *Quando il canto si spegne*, apariție izolată urmată de altele mult mai semnificative, în anii vorbitorului, ca: *La vecchia signora* (1932), film reeditat într-o nouă versiune în 1954 (cu regie și scenariu propriu), *La damigella di Bard* (1936), *Marcella* (1937), *Neapole de altădată* (1938), *La vedova* (id.), *Jeanne Doré* (*Inimi frunte* (id.)), *Piccolo Hotel* (1939), *Mamma* (*Băiatul mamei*, 1940), *Singură pe lume* (1941), *Le sorelle Materassi* (1942), *L'angelo del miracolo* (1944). După o perioadă petrecută în Argentina după război (un turneu teatral și două filme), revine în Italia, realizând o admirabilă compoziție în rolul bunicii din *Miracolul la Milano* (1951) de De Sica. Dintre ultimele ei apariții notăm: *Incanțesimo tragico* (1951), *I giorni piu belli* (1956), *La monaca di Monza* (1962), *Il mio amico Benito* (id.).



### GRANDAIS Suzanne

Actriță franceză de teatru și film, născută la 14 iunie 1893 la Paris; moartă la 18 august 1920 în Alsacia. Una dintre gloriile filmului mut francez și una dintre primele ingenue ale ecranului. «Răspundea exact idealului pe care publicul masculin al vremii și-l făcea despre o fată tânără», scria despre ea istoriograful René Jeanne. Debutase modest în music-hall, evoluase apoi spre vodeviluri și după un turneu în America de Sud apăruse și pe ecran în filme Eclair și Lux. Remarcată de Louis Feuillade, va fi angajată la Gaumont în 1911 și va turna adă 45 de filme ce-i vor aduce o popularitate, egală în Europa, cu cea a Maryei Pickford în America. Surprinzătoare, plină de farmec și spirituală, își risipea talentul în melodrame adesea mediocre și mai ales în comedii. În 1913 fondează o casă de producție proprie: «Les films S.G.», și filmele ei cunosc o difuzare mondială. A fost una dintre actrițele cele mai personale ale cinematografului mut, într-o perpetuă activitate pînă la moartea ei prematură (un accident de automobil), la vârsta de 27 de ani. Dintre numeroasele ei filme putem reține la rigoare citeva dintre cele realizate (și interpretate) de Léonce Perret: *La paix du foyer*, *Eugène amoureux*, *La rançon du banquier* etc. (1911—12); citeva dintre cele semnate de René Hervil și Louis Mercanton, ca: *Suzanne*, *Le bonheur de Suzanne*, *Midinette*, *Son aventure*, *Simplette* etc. (1913—1919), și citeva dintre: cele ale lui J. de Baroncelli: *Le siège des trois* (1919), *Mea culpa* (1920), *Suzanne et les brigands* (id.), *Gosse de riche* (id.), *L'essor* (id.) etc.



### GRANGER Farley

Actor american de film, teatru și TV, născut la San Jose (S.U.A.) în 1925. E fără îndoială unul dintre cei mai dotați actori americani de după război. Are marele noroc de a fi fost dirijat de la început de regizori de clasă ca: Lewis Milestone, în *Steaua nordului* (1943) și *The Purple Heart* (1944), sau Alfred Hitchcock în *The Rope* (1948) și *Necunoscutii din tren* (1951). Consacrarea i-o va aduce însă filmul unui alt mare cineaș, de astă dată italian, Luchino Visconti: *Senso* (1953), unde conturează cu o surprinzătoare abilitate și lucidă inteligență un personaj ambiguu, derutant, odios. Am mai putea aminti de asemenea rolurile create în filme de o mare varietate ca: *They Live By Night* (1948), *Enchantment* (id.), *Side Street* (1949), *Edge of Doom* (1950), *Our Very Own* (id.), *I Want You* (1951), *Behave Yourself* (id.), *O 'Henry's Full House* (1952), *Hans Christian Andersen* (id.), *The Story of Three Loves* (1953), *Small Town Girl* (id.), *The Naked Street* (1955), *The Girl in the Red Velvet Swing* (1955), *Summer Hurricane* (1956), *Brass Ring* (id.). Se retrage de pe ecran un timp îndelungat, dedicându-se teatrelui și TV-ului, revenind în 1968 în *Rogue's Gallery*.



# PE CALEA PROSPERITĂȚII ȘI BUNĂSTĂRII ÎNTREGULUI POPOR

## TĂRANII ÎN BĂTĂLIA PENTRU CINCINALUL ÎNAINTE DE TERMEN

- Ce avem de învățat de la cooperatorii din Berzovia
- O probă de foc a forței obștești
- 20 000 kg carne în plus
- Cum se smulg pământului noi terenuri arabile

Nicicând sămînța aruncată-n brazdă n-a fost mai generoasă. De la o zare la alta, peste temelii cernoziomice ale cooperativelor agricole de producție și ale Întreprinderii agricole de stat din comuna Berzovia, tălăzuirea sirmoasă a spicelor în pîrg redă pământului culorile primordiale. Din spre orizontul ce-nchide zarea dincolo de Berzovia, sub boltirea limpede a cerului de iulie răzbat peste acoperișurile de țigla ale noilor locuințe acordurile profunde ale muncii, glasul concertat al pământului și al oamenilor. La asfințit, soarele aprinde torțele grîului și zarea se îmbracă în veșmînt de aramă incandescentă. Vara fierbinte a Conferinței Naționale a partidului urcă spre apogeu. Ultima bătălie înainte de bilanț. Cu o lună înaintea istoricului eveniment, cea mai mare parte a angajamentelor luate au fost îndeplinite integral. Cifrele au fost raportate la Conferința extraordinară a organizației de partid din județul Caraș-Severin și sporite cu altele noi. A mai rămas un punct, — esențial — realizarea la culturile de bază, grîu și porumb, a unei cote de o sută kilograme mai mult decît indicatorii de plan pe fiecare hectar. Și nimeni, de la deputatul în Marea Adunare Națională Ion Cicea, președintele C.A.P. Fizeș, pînă la elevii ce au ieșit pe cîmp să-și ajute părinții, nu se îndoieste că nivelul acesta va fi nu numai atins, dar și depășit. Tradiționala campanie agricolă își perpetuează semnificațiile de sezon, premisele consolidîndu-se la nivelul durabilului și la valoarea permanenței.

Lucrările Conferinței pe țară a secretarilor de partid și a președinților consiliilor populare comunale, cuvîntarea secretarului general al partidului ținută cu acest prilej, ne spune secretarul comitetului comunal de partid din comuna Berzovia, au fost studiate și dezbătute cu însuflețire de toți locuitorii comunei. Îndemnul tovarășului Nicolae Ceaușescu au sădit în inimile oamenilor sămînța încrederii și a devotamentului, al cărei rod l-am cules în primăvara aceasta. Imediat după conferință a fost stabilit un plan concret de măsuri vizînd în principal recuperarea pămînturilor arabile, prin îmbunătățirea structurii și combaterea eroziunii solului, desecări, lucrări de irigații, defrișări. O importanță deosebită am acordat-o redării culturilor agricole a acelor zone și locuri folosite neeconomic pentru diverse căi de acces spre unele construcții și amenajări ale cooperativei ce nu-și găseau rațiunea de a fi în perimetrul arabil al comunei. S-a reușit în acest fel a se reda agriculturii circa 800 hectare, cu 500 de hectare mai mult decît prevăzusem. A fost o adevărată probă de foc a forței obștești. Ea ne-a dat posibilitatea să ne angajăm în continuarea acestor operațiuni, ca să scoatem mlaștinilor, mărăcinișului și arboretului încă 400 de hectare. A fost extins acordul global la toate culturile prășitoare și în zootehnie. Această măsură, luată la cererea membrilor cooperatori, a fost posibilă datorită rezultatelor obținute anul trecut în muncile efectuate prin acest sistem de retribuție. Astfel, norma convențională de 22 de lei a fost depășită cu 8 lei, iar în produse, în loc de 3,5 kg și 3,2 kg cît prevedea norma convențională la grîu și porumb, s-au obținut 5,5 și respectiv 4,5 kg. Datorită măsurilor care s-au luat în vederea asigurării bazei furajere din fînețe naturale, întreținerii corespunzătoare a pajiștilor și furajării raționale a animalelor, vom livra pînă la sfîrșitul anului 480 capete de porci, 40 capete bovine adulte și tineret taurin, depășindu-se cu 20 de mii kg greutatea

În aceste zile, mii de combine, conduse cu pricepere și hărnicie, string recolta de cereale. «Cît mai multe grîne, nici un bob risipit» — iată deviza cu care oamenii muncii de pe ogoare participă, alături de întreaga clasă muncitoare, la marea întrecere desfășurată în cinstea celor două importante evenimente politice ale anului: Conferința Națională a partidului și aniversarea republicii.

de carne planificată. În aceste condiții, angajamentele asumate în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a republicii — angajamente ferme, bazate pe reevaluarea științifică a unor posibilități existente — nu vor purta pecetea eforturilor de conjunctură, ci vor deveni în viitor parametri și indicatori de plan pe care ne vom strădui să-i ridicăm neîncetat. Merită a fi subliniat de asemenea angajamentul luat de mecanizatorii de la stațiunea de mecanizare a agriculturii, care și-au propus ca în cinstea conferinței să realizeze economii în valoare de două milioane șapte sute de mii, prin reducerea consumului de carburanți și lubrifianți, precum și prin producerea unor piese de schimb în atelierul de recondiționare. Au fost intensificate acțiunile vizînd în-



deplinirea unei alte indicații a secretarului general al partidului nostru referitoare la amenajarea vetrei satului, dezvoltarea lui edilitară. În acest sens se preconizează construirea unui magazin universal, a unei clădiri a poștei, canalizarea și betonarea râului din sat, plantarea de spații verzi, asfaltarea prin contribuția cetățenilor a cinci mii de metri pătrați de trotuare, înființarea unei biblioteci noi și a unei librării, ornamentarea cu pomi a întregii comune etc. Toate acestea se vor adăuga atelierelor deja construite de lăcătușărie, croitorie, cojocărie, reparații televizore și radio, sifonărie, brutărie, terenuri de tenis și volei, parcului din centrul Berzovei și al celui din centrul Fizeșului ș.a. Dar înainte de orice se are în vedere dezvoltarea multilaterală a omului. A fost organizat în acest scop un

curs de policalificare a membrilor cooperatori, s-au inițiat în școli concursuri ale micilor mecanizatori, se construiește un cabinet modern de științe sociale, se urmărește promovarea și însușirea meseriilor de care comuna are nevoie.

Au un gând secret locuitorii acestor meleaguri bănățene, un vișal lor: să facă parte dintre primele viitoare comune care vor fi transformate în localități urbane. Tinerii se duc să învețe meserie la oraș, în vreme ce părinții lor își construiesc statornic case cu temelii de piatră și ziduri de cărămidă, cât mai frumoase, cât mai înalte, demne de viitoarea așezare și pe gustul celor ce se vor întoarce să muncească și să trăiască aici.

Nicolae CRISTACHE

## PE DRUMUL CEL MAI SCURT DE LA LABORATOR LA UZINĂ

Pentru ca sloganul «știința în slujba producției» să devină o realitate vie și viabilă, pentru ca cercetarea științifică să-și aducă întreaga contribuție la efortul general pentru progres economic și bunăstare a poporului, au fost necesare în ultimii ani complexe măsuri de organizare a institutelor de cercetare științifică și de reglementare a relațiilor lor nemijlocite cu producția, cu centrale și grupuri industriale, cu uzine și fabrici. Aceste măsuri au adus clarificări importante și în acest major, uneori vital, sector al vieții economice a țării. Contractele încheiate între cercetători și producători au devenit instrumente active, eficiente și stimulatoare în ambele sensuri, condiționând reciproc succesele în producție și în investiția științifică. Sint, desigur, câteva principii și realități binecunoscute pe care însă am dori să le exemplificăm pentru cititorii noștri cu o seamă de date interesante și ilustrative pentru temă, culese la Institutul de chimie din Cluj.

Ne sînt gazde amabile și interlocutori competenți și plini de solicitudine: doctor Nicolae Șerban, director adjunct, și doctor Ioan Oprean, secretar științific al institutului. Metodic, cu vorbe atîtea cît sînt necesare și cu cifre elocvente (după bunul obicei al oamenilor de știință), ni se explică natura institutului și schema raporturilor sale cu producția. Ne aflăm într-un institut de cercetare mixt, care se susține materializește atît prin dotație de la buget cît și prin beneficii realizate din contracte încheiate cu terți beneficiari. Pentru asemenea institut, raportul procentual dintre subvenția de la stat și beneficiile din activitate proprie oglindește perfect gradul de dezvoltare, de maturizare a institutului, răspunzînd la întrebarea dacă da sau ba el îndeplinește cerința fundamentală pusă de partid cercetării științifice. Care este din acest hotărîtor punct de vedere situația institutului clujean? Să dăm glas cîtorva cifre: în anul 1968 (primul an de experiment), institutul încheiase contracte în valoare globală de 400 000 lei; anul trecut s-a ajuns la 6,3 milioane. Totalul beneficiilor realizate din contracte a atins și cifra de 89%, tendința fiind spre reducerea totală a subvenției. Aceasta înseamnă, practic, nu numai că instituția încetează să fie bugetivă, dar — lucru esențial — că întreaga ei activitate tinde să se contopească cu producția, să se concretizeze în stații-pilot productive și instalații în plină producție de serie, lucrînd după procedeele elaborate de institut.

### CÎND NISIPUL SE ARISTOCRATIZEAZĂ

Dintre procedeele pentru valorificarea superioară a unor produși naturali (obiectiv major urmărit de institutul clujean), cel care a adus mari satisfacții colectivului a fost procedeul de înobilare a nisipului. Din explicațiile succinte dar esențializate date de interlocutori, reiese că pe baza unor procedee elaborate în institut s-a obținut prin deferezarea (eliminarea fierului) nisipului de la Aleșd și a altor nisipuri schimbarea radicală a naturii acestor produși. În consecință au fost modificate și posibilitățile de utilizare a lor în industria prelucrătoare, în speță în industria sticlei fine și a cristalului. La ora aceasta, una dintre secțiile întreprinderii clujene «Napochim» produce cristal românesc, cu ireproșabili parametri calitativi, din nisipul înobilat de Institutul de chimie din Cluj. Rezultatele obținute creează admirabile perspective pentru dezvoltarea industriei românești de sticlă-cristal și deschide larg porțile pentru exportul foarte favorabil al acestor produse. Ni se atrage atenția că dacă și alte întreprinderi au obținut recent succese în fabricarea cristalului autohton, aceasta s-a făcut prin prelucrarea cuarțului, un produs pretențios și scump, și nu prin înobilarea banalului nisip aflat în rezerve practic inepuizabile pe întinse teritorii ale țării.

Concomitent cu chimia modificărilor structurale ale nisipului, colectivul din Cluj lucrează și la înobilarea caolinului, produs de bază în fabricarea hîrtiei și porțelanului.

(Continuare în pag. 12)

## dialog cu cititorii

de H. DONA

Cititorul Marin Lizescu din Ploiești ne solicită să aducem cîteva lămuriri cu privire la noțiunea de «calitate a vieții», noțiune pe care a înțeles-o în ultimul timp de mai multe ori în diferite studii și articole.

Într-adevăr, despre calitatea vieții se vorbește tot mai des de cîteva ani încoace prin presa occidentală, deși ideea ca atare nici nu e recentă, nici nu se referă doar la un anumit tip de societate. Prin calitatea vieții se înțelege un anumit mod de viață, capacitatea omului de a se bucura de satisfacțiile vieții și muncii sale, de a se simți liber să-și afirme și să-și dezvolte personalitatea. Nu e de mirare că despre acest lucru se vorbește acum atît de intens în Occident: majoritatea criticilor societății capitaliste contemporane ca și mase tot mai largi demască virulent alienarea omului într-o asemenea societate (adică transformarea lui în obiect, incapacitatea lui de a se realiza, de «a trăi omenește» în sensul înalt al cuvîntului), orașele de nelocuit, poluate de toxine, zgomot și o circulație demențială, înrobirea omului față de bunurile de consum (dintre care o bună parte perfect inutile sau chiar nocive), monotonia exasperantă a muncii în marile întreprinderi și a vieții în marile ansambluri de locuințe (așa-zisele cetăți-dormitoare), imbecilitatea unei anume «culturi de masă», dispariția plăcerilor simple, naturale (aer curat, un pic de verdețură, o apă în care să te poți scălda, o hrană care să nu duhnească a antibiotice, insecticide, fungicide, îngrășăminte chimice etc., etc.), pierderea originalității, a specificului diferitelor localități sau chiar a unor regiuni întregi. «amenajate» după un calapod unic, lipsa perspectivei în viață și alte și alte necazuri. Într-o asemenea societate, omul își simte demnitatea călcată în picioare, se simte singur și neliniștit.

Din ce în ce mai des se înregistrează greve și alte acțiuni revendicative ale oamenilor muncii chiar în întreprinderi în care aceștia sînt plătiți destul de satisfăcător (cel puțin în comparație cu alții), dar care nu mai pot suporta ritmurile infernale de muncă, depersonalizarea, imposibilitatea de a-și spune și ei cuvîntul, de a gîndi cu privire la ceea ce muncesc, la felul cum muncesc.

Voința de a schimba radical «calitatea vieții» pe care o trăiesc se face mai ales simțită în rîndurile tineretului din țările occidentale. Aceasta și explică în mare măsură atracția irezistibilă pe care o exercită asupra acestui tineret ideile revoluționare, socialiste (chiar dacă ele sînt uneori înțelese fără destulă maturitate politică). Tot mai mulți tineri vād în lichidarea exploatarei omului de către om de către socialism, în abolirea goanei după profit, condiția esențială pentru descătușarea personalității umane.

Redacția noastră a primit, în sfîrșit, din partea Direcției asistenței medicale din Ministerul Sănătății (scrisoarea e semnată de dr. Taindel Claudiu și dr. Popescu Porfir) răspunsul la articolul «Comprehenșiune» apărut în nr. 19 al revistei noastre. Pentru sutele și sutele de cititori care ne-au scris în legătură cu acest articol reproducem un fragment din răspuns:

«Probele prezentate de autor au fost testate în laborator de Institutul pentru controlul medicamentelor cît și de Institutul oncologic București, dar rezultatele experimentale astfel obținute nu au justificat proprietățile terapeutice susținute empiric de autor.

Datorită acestei situații, comisia medicamentului a respins propunerea de inovație a ing. N. Constantinescu privind proprietățile antitumorale, anticancerice și cu efect terapeutic în unele boli de piele ale preparatului său din plante, negăsind indicată experimentarea sa clinică.

Acastă respingere s-a bazat pe probe științifice de testare a efectului său terapeutic pe tumori experimentate, fără a se obține vreun efect antitumoral, cît și pe testare fitobiologică, în care s-a constatat o toxicitate marcantă a preparatului față de celulă».

Creșterea interesului cititorului Mihai Paveliu din Bacău față de, din cauză că elaborarea tipografică a unui număr din «Flacăra» durează atît de mult, n-am putut folosi la timp scrisoarea dumisale în care protesta împotriva căsătoriei de către televiziune a unui film de Hitchcock. Între timp, colaboratorul nostru, poetul Adrian Păunescu, a spus într-o altă revistă săptămînală tot ce trebuia spus în această privință. Cititorul nostru să nu se enerveze; nu e prima dată (va fi oare ultima?) în care televiziunea transmite în loc de filme fragmente mai mult sau mai puțin legate între ele. În cazul lui Hitchcock, operația are o savoare deosebită; suspense-ului îndelung gîndit de către regizor i se adaugă un suprasuspense. Filmul nu are decît de cîștigat în ce privește misterul, iar telespectatorii își pot face fără osteneală și cheltuieli pregătirea pentru frumoasa meserie de rebușiști. Orice pâlăvrăgeală despre unitatea operei de artă, despre dreptul autorului asupra creației sale trebuie respinsă cu dispreț!

# PE CALEA PROSPERITĂȚII ȘI BUNĂSTĂRII ÎNTREGULUI POPOR

(Urmare din pag. 11)

lanului. Perspectiva este cea a reducerii considerabile a importului de caolin.

## BENEFICIAR — OMUL BOLNAV

*Aldactona A* este un medicament cu rezultate spectaculoase în tratarea unor afecțiuni grele: boli cardiovasculare, ciroze hepatice, nefrite, afecțiuni în care retenția apei în organism pune în mare primejdie viața bolnavului. *Aldactona A*, un diuretic puternic, a devenit în acest sens un ajutor de nădejde al medicului în profilaxia pomienitelor boli. Dar *Aldactona* se importa din S.U.A., fatalmente în cantități limitate. Un colectiv de cercetători ai Institutului de chimie din Cluj a realizat un procedeu original pentru fabricarea produsului românesc corespondent al *Aldactonei* americane la parametri calitativi identici. Acesta este cel puțin conținutul certificatului de testare a noului produs în laboratoarele din Statele Unite. În prezent, Fabrica de medicamente «Terapia» produce *Aldactona* românească, iar previziunile sînt nu numai cele de economisire a 80 000 de dolari anual, dar și de export al noului produs, tratativele duse cu o firmă engleză în acest sens fiind foarte avansate.

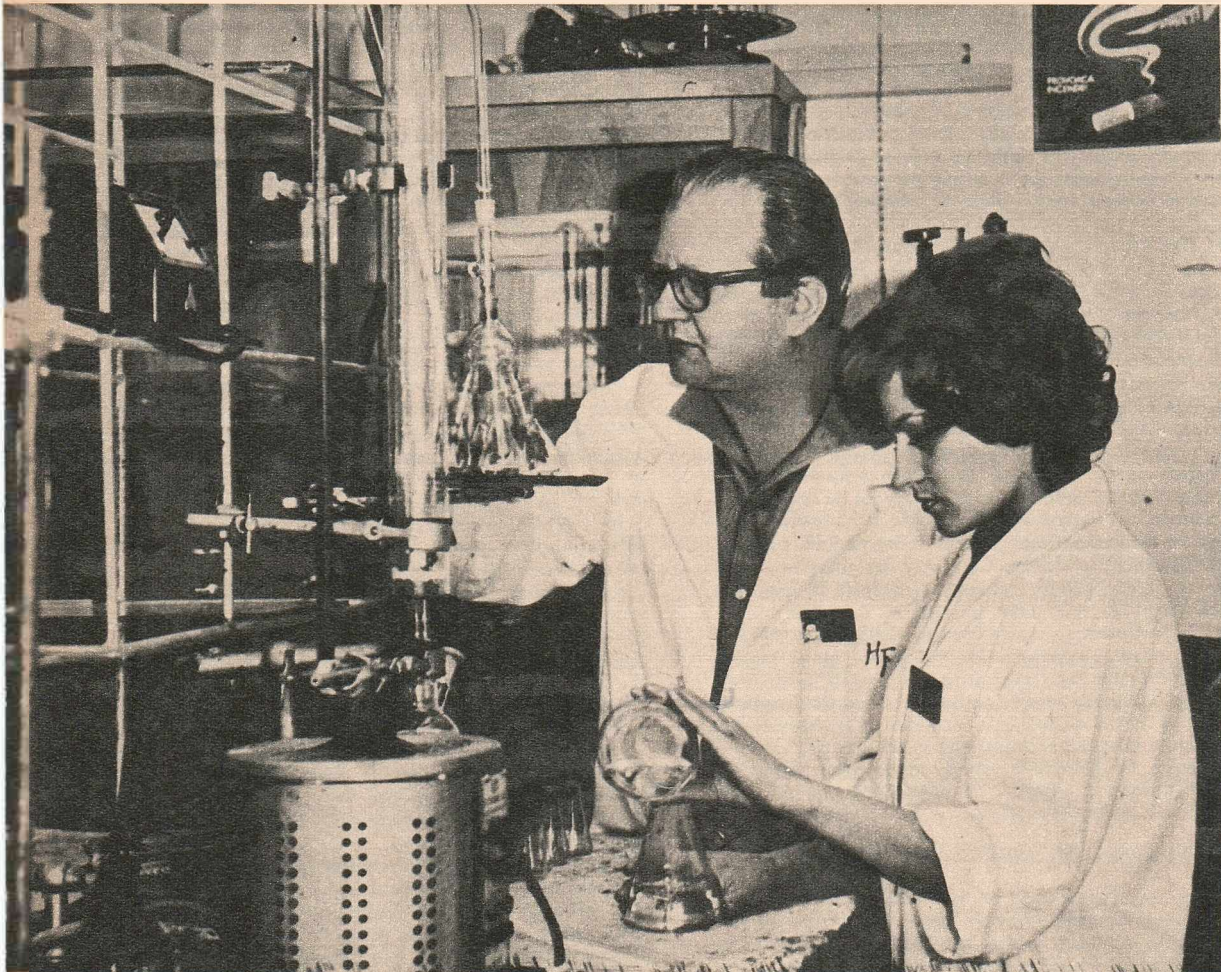
## O LICENȚĂ CAM SCUPĂ

Dubla calitate a insecticidului numit *Dipterex*: acțiune virulentă asupra unor largi categorii de insecte (dăunători agricoli, muște, țintari, ploșnițe, gândaci etc.) și totală nepericulozitate pentru om și celelalte ființe cu sînge cald. Produs importat pînă de curînd, *Dipterexul* este cu stă-

ruință solicitat în cantități mari pentru nevoile agriculturii, în transporturi (pentru igiena vagoanelor C.F.R.), în unități medicale, pentru nevoi menajere. Institutul de chimie din Cluj a dus la bun sfîrșit cercetările sale în direcția elaborării unei metode originale a corespondentului românesc al *Dipterexului*. Pentru simpla informare: costul licenței americane s-ar fi ridicat la nu mai puțin de 100 000 de dolari. În prezent se trece la faza industrială a producerii acestui extrem de util insecticid.

Am putea, desigur, continua această laconică prezentare a izbînzilor chimiștilor din Cluj, nominalizînd și alte contracte transformate la ora aceasta în bunuri industriale. Dar ne oprim aici, nu înainte însă de a releva faptul că marea întrecere pentru o continuă perfecționare, cu care întreaga țară întîmpină Conferința Națională a P.C.R., i-a găsit la datorie și pe inimoșii chimiști din Cluj. Dorința lor fierbinte de a-și aduce propria contribuție la realizarea cincinalului în patru ani și jumătate a fost convertită în angajamente concrete de suplimentare a numărului de contracte pe anul 1972 cu încă trei, de dublare a cifrei economiilor la materiale, reactivi, și în primul rînd la producții obținute din import, de reducere cu cel puțin o lună a termenelor de predare a contractelor. Toate aceste angajamente trebuie considerate la ora aceasta tot atîtea împliniri. Mereu cu fața la producție, chimiștii clujeni își împlinesc conștiincios menirea.

E. DASCĂLU



Într-unul din laboratoarele institutului: prof. dr. docent Francisc Hodoșan execută una din combinațiile steroide ale procedurii de preparare a *Aldactonei A* românești.

## ACOLO UNDE OȚELUL ÎNVAȚĂ SĂ PLUTEASCĂ...

Galatiul nu înseamnă doar siderurgie, Galatiul nu este doar un oraș renăscut din propria cenușă și a venit în pușini ani unul dintre centrele cele mai moderne, mai dinamice ale României socialiste. Galatiul înseamnă și Șantierul naval, întreprindere de mare anvergură, care impune orașul de la Dunăre, cel puțin pînă-n prezent, drept cel mai important centru al construcțiilor de nave românești. Din 1958, cînd a fost lansat la apă primul cargou de 4 500 t, uriașul șantier a cunoscut o dezvoltare neîntreruptă, concretizată prin numărul tot mai mare de nave, cu un tonaj din ce în ce mai impresionant, construite aici. Cargouri de 7 500 t, de 15 500 t... Zeci de nave — numărul lor se apropie de 80 — străbat la ora actuală fluviul, mări și oceane. Și toate au fost construite în acest perimetru de forță, de gîndire creatoare și cutezanță, care se numește Șantierul naval Galați.

Vibrantele chemări ale întrecerii socialiste au găsit aici ecouri deosebite. Constructorii de nave gălățeni au reușit, în cîntea Conferinței Naționale a partidului, să toarne elicea cargoului de 15 000 t, operație încununată de succes și care reprezintă economii valutare de multe sute de mii de lei (altfel, elicele de acest gen trebuind să fie achiziționate din import). De pe acum încă au început pregătirile turnării elicei cu care va fi echipat cargoul de 25 000 t ce va fi construit în actualul cincinal. Fără îndoială, cunoscînd experiența, valoarea celor câteva mii de constructori gălățeni, vom consemna cu satisfacție, nu peste multă vreme, realizarea acestor proiecte de anvergură (vezi pag. 16—17).

## predicția

de Henri WALD

Viitorul nu poate fi văzut și, în sens strict, nici prevăzut; despre el nu se poate decît vorbi. De aceea, predicția este un termen mai potrivit decît previziunea în anticiparea viitorului.

Din ipoteza generală («Orice A este B»?), gîndirea deduce o ipoteză singulară («Acest A este B»?) pe care o supune verificării experimentale. Există o deosebire calitativă între inducția care urcă de la experiență la ipoteză și inducția care urcă de la experiment la teză. Prima e spontană, cealaltă, științifică, de vreme ce experimentul informează că fenomenul s-a comportat conform ipotezei.

Dacă ipoteza este concluzia unei inducții spontane și a unei deducții ipotetice, predicția este concluzia unei deducții tetiche. Raționamentul care are ca premisă majoră o teză este o deducție tetică și are drept concluzie o predicție. În vreme ce ipoteza este o anticipare a posibilului, predicția este o anticipare a probabilului.

De aceea, principala neîncredere a epistemologiei contemporane vizează legile naturii și societății, precum și posibilitatea tezelor de a le reflecta.

«Nu există cauze în natură, în adevăratul înțeles al cuvîntului. Totul este reciproc cauză și efect. Materia, împinsă fără ordine și fără rațiune prin serii de transformări, produce echilibre trecătoare, îndată rupte, ale căror elemente reconstituie neconținut alte figuri fugitive», scrie, de pildă, A. Bonnet de Viller.

Ori de cîte ori metoda metafizică se izbește de dialectica lucrurilor, cercetătorul nedialectician este dezamăgit și se prăbușește din nou pe vechile poziții ale cratilismului: nu te poți scîlda nici măcar o singură dată în fluxul neconținut al realității!

Întrepătrunzîndu-se, cauza și efectul nu încetează nici o clipă să fie cauză și efect, iar caracterul trecător al «echilibrelor» nu sperie nici el pe dialecticianul consecvent, care știe că în vreme ce contradicția este veșnică, unitatea contrariilor este vremelnică.

«În ciuda aparențelor — insistă același autor, niciodată două evenimente nu sînt identice în toate împrejurările lor; de aceea, urmările pe care le antrenează nefiind niciodată aceleași, fatalitatea la care sîntem în realitate supuși ne rămîne ascunsă».

Evident că nenumăratele fenomene prin care se manifestă aceeași esență nu sînt identice. Numai esența este identică: fenomenele sînt diferite și cel mult asemănătoare. Dacă ne mulțumim cu spectacolul variabilității permanente a fenomenelor și nu ne străduim să pătrundem pînă la esența lor, atunci înseamnă că ne lăsăm în voia întîmplării, iar întîmplarea izolată de necesitate se transformă în fatalitate. Autorul vrea ca cititorii să înțeleagă că într-o lume dominată de o fatalitate incognoscibilă predicția este cu totul neputincioasă.

Dar în lume nu există numai fenomene, ci și esențe. Nu există numai întîmplare, ci și legi. Cunoșcînd esența, cauza, legea, oamenii pot să anticipeze fenomenele, efectele, întîmplările. Predicția înseamnă a anticipa comportarea unui fenomen pe baza cunoașterii prealabile a esenței sale.

Pentru a se desfășura cu eficiență, practiciile sociale îi este necesară cunoașterea esențelor și a cauzelor. În cunoștință de cauză, ea poate domestici orice efect. Efectele care au aceeași cauză și fenomenele prin care se manifestă aceeași esență sînt asemănătoare și deci pot aduce faloase asemănătoare. Oamenii utilizează fenomenele și efectele, călăuziți de cunoașterea esenței și cauzei lor. Faptul că oamenii sînt în stare să utilizeze lucrurile din mediul lor înconjurător este o dovadă că legile obiective există și că predicția în lumina căreia s-a desfășurat acțiunea a fost exactă. Nu așa gîndește și autorul citat mai sus. După el, «cine zice utilizare, zice modificarea efectelor pretins necesare». Pornind de la ideea că «determinismul exclude finalitatea», el nu mai poate înțelege că finalitatea este modalitatea subiectivă a determinismului obiectiv, că omul tinde să cunoască și să transforme realitatea și prin prisma scopurilor. Scopul este și el o modalitate a reflectării viitorului. Finalitatea este anticiparea unui efect dorit. Prin transformarea determinismului în finalitate relația temporală reală a fost răsturnată, deoarece efectul a devenit «cauză», în sensul în care vorbim despre «cauza socialismului».

Viitorul pătrunde în prezent atît prin intermediul scopurilor, cît și prin intermediul predicțiilor. Însă, în vreme ce scopurile nu sînt decît conștiința nevoilor, predicțiile sînt anticipări explicative care permit practicii să transforme fenomenele potrivit scopurilor stabilite. Ca și predicția, scopul este o idee prin care gîndirea abstractă ajunge la practica asupra concretului. Scopul are însă nevoie de predicție pentru a se realiza.

Predicția poate fi o anticipare cu o crescîndă probabilitate deoarece este posibilă inducția științifică prin care ipoteza se transformă în teză. Numai inducția științifică este capabilă să realizeze saltul de la experiment la teză, prin verificarea ipotezei.

Numai că, în științele despre om, trebuie să se țină totdeauna seama că viitorul nu se reduce la o simplă prelungire a prezentului, ci depinde într-o măsură din ce în ce mai mare atît de inventivitatea urmașilor cît și de conștiința lor. Istoria nu este numai «suferință» de oameni, ci și «creație» de ei. În științele sociale, predicția trebuie să aibă în vedere nu numai cum merg lucrurile, dar și cum vrem noi să meargă.

Predicția trebuie să ne arate nu numai ce ne așteaptă, ci și ce putem obține.

# În șapte zile

Există în țară o stare de spirit deosebită, caracterizată la nivelul întregului popor printr-un uriaș efort de gândire și acțiune generat de nobilele idei, de mobilizatoarele obiective înfățișate de partid, o stare de spirit care reflectă nețărmurita încredere în partid, speranță și convingerea în același timp că dezbaterile, toate hotărârile ce vor fi adoptate de Conferința Națională a partidului vor deschide țării și poporului noi perspective de progres, de bunăstare.

Perfecționarea continuă a întregii noastre vieți sociale, a tuturor laturilor activității umane, a conducerii activității este o lege obiectivă a dezvoltării societății socialiste. Niciodată ca astăzi România nu a cunoscut o dinamică socială mai accelerată, un proces mai alert de dezvoltare a întregului organism social, o mai amplă și efervescentă activitate de formare a omului cu o înaltă și puternică conștiință socialistă. A ține pasul cu această realitate înseamnă a găsi pentru fiecare etapă și a o instituționaliza formele și metodele adecvate capabile nu numai să corespundă momentului dat, dar să și stimuleze evoluția. Este meritul partidului nostru, care a știut să facă acest lucru fructificând experiențele și inițiativele acumulate, scrutând viitorul cu instrumente științifice și stabilind, pe această bază, metodologia practică a edificării în continuare a noii orânduiri sociale. Cu cinci ani în urmă, la Conferința Națională, și apoi la Congresul al X-lea, partidul a adoptat un complex de măsuri menite să pună de acord întreaga organizare a vieții social-economice cu noile sarcini și cerințe, să înlăture formele și metodele de conducere anacronice. Potrivit ordinii de zi, actuala Conferința Națională a partidului, ale cărei lucrări se vor deschide peste câteva zile, urmează să analizeze cum au fost îndeplinite hotărârile adoptate, să decidă cu privire la măsurile ce trebuie luate în continuare pentru creșterea eficienței economiei naționale, pentru îmbunătățirea cadrului necesar desfășurării cu succes a procesului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Este la îndemina fiecăruia dintre noi să constate prefacerile în bine care au avut loc în ultimii ani în toate domeniile de activitate. Și am pune pe primul plan condițiile tot mai prielnice care au fost create pentru participarea largă a cetățenilor la conducerea treburilor obștești, pentru creșterea competențelor și a răspunderii organelor locale. Și mai desprindem din ansamblu, pentru exemplificare, schimbările petrecute în organizarea și conducerea economiei: au fost constituite centrale industriale, au fost instituite forme colective de conducere pe toate treptele ierarhiei economice, au fost simplificate relațiile pe verticală și orizontală structurii organizatorice a economiei; a fost perioada unei ample și eficiente activități legislative, în care au fost adoptate legi și acte normative care au statuat o concepție înaintată în desfășurarea vieții social-economice. Este, în tot ceea ce s-a întreprins, în tot ceea ce se va hotărî pentru viitor, rezultatul unei profunde cunoașteri, a unei analize critice a perioadelor parcurse și a experienței acumulate, a cutezanței creatoare.

Am mai avut ocazia, la această rubrică, să discutăm despre eficiență ca element fundamental al activității în toate domeniile, fără nici o excepție. Revenim, pentru că la capătul fiecărei măsuri luate se află același obiectiv — eficiența. Ea este unitatea care ne dă valoarea măsurilor luate. Și succesele obținute demonstrează justetea liniei adoptate. Rezervele latente nu sînt însă epuizate. De aceea efortul de descoperire și fructificare a lor va avea ca rezultat nelindoielnic — și aceasta o demonstrează succesele obținute pînă acum — o mai mare eficiență a întregii activități productive. Și în această privință efortul de gândire și acțiune este îndreptat în mod necesar către scăderea cheltuielilor de producție, îndeosebi cele materiale. Calculul reducerii acestora cu un singur procent în producția industrială ne demonstrează că venitul național sporește cu circa 4 miliarde lei.

Dar toate acestea trebuie să le facă omul, adică fiecare dintre noi la locul unde muncim, unde ne desfășurăm activitatea zilnică. Trebuie să le facem însă considerîndu-ne munca cu o mai mare exigență. Aceasta înseamnă să introducem în aprecierea valorii fiecăruia dintre noi rigori mai precise, iar la baza aprecierilor să fie așezate, așa cum este bine și firesc, atitudinea față de muncă și rezultatele muncii, atitudinea față de societate și în societate. Există în documentele Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie anul trecut, substanța unui adevărat cod etic la îndemina fiecăruia pentru construirea propriului nostru profil moral. Am amintit acestea pentru că toate măsurile care au fost luate și ce se vor lua vor fi aplicate de oameni, iar succesul lor depinde de priceperea, de gândirea și acțiunea practică a fiecăruia dintre noi.

Petru ISPAS

Marti, 11 iulie 1972

## săptămîna în imagini



### la uzinele „23 August” din capitală se extinde acțiunea „reducerea efortului valutar, normă a conduitei profesionale”

Printre colectivele de muncă bucureștene unde acțiunea cu privire la reducerea efortului valutar se extinde mereu, se numără și cel al Uzinei «23 August». Aici s-a acționat încă de la început, cu toate forțele, în direcția ridicării calității produselor, scurtării termenelor de asimilare, scoaterii lor de sub licență și reducerii importurilor. Efortul valutar a fost și este eliminat și prin preocuparea întregului colectiv pentru dotarea prin autoutilare a secțiilor cu mașini unelte și agregate de mare productivitate, valoarea

acestora ridicîndu-se în cursul acestui an la peste 2 500 000 lei.

Un exemplu edificator: în cadrul uzinei s-a proiectat pentru prima dată în țară o locomotivă antiexplozivă pentru combinatele petrochimice. Autorul proiectului: un colectiv condus de inginerul șef Constantin Croicu (fotografia de mai sus). Locomotivele vor fi executate pe baza unor contracte perfectate încă de pe acum cu mai mulți beneficiari.

### DELEGAȚII NOȘTRI LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A P.C.R.

#### un om iubit și respectat

Uzinele de autoturisme Pitești. Aici, înalta calificare și dotarea ultramodernă și-au dat mîna. Rezultatul îl cunoaștem: generația «Daciilor», care în puțini ani — patru — a luat în posesie șoselele țării, începînd să fie cunoscută și peste hotare. În acest univers de înaltă tehnicitate — hale de montaj, oameni în halate sau salopete închegînd precis ansambluri și subansambluri — un om. Neobosit, plin de energie. Toți îl cunosc, toți îl salută. Directorul general al grupului de uzine de autoturisme, Mihai Dumitru. Respectul și l-a impus însă nu prin funcție, ci prin energia, dinamismul și capacitatea organizatorică de care a dat și dă dovadă. Un om care știe să facă față multiplelor solicitări impuse de postul de răspundere pe care-l ocupă. Cine a învidiat sau a fost fascinat de titlatura director general, ar trebui să cunoască zilele și nopțile de mare tensiune, multiplele solicitări impuse de o asemenea funcție, consumul de energie, imensa răspundere ce apasă asupra primului om al întreprinderii. Pentru aceasta este necesar să te identifice cu întreprinderea, destinul ei să fie și al tău, să știi să-ți impui personalitatea, să-i dinamizezi pe cei din jurul tău, să muncești neobosit.

Este ceea ce face și directorul general de la U.A.P., și dacă în aceste zile constructorii piteșteni, după ce au analizat amănunțit posibilitățile și rezervele interne, au ajuns la concluzia că actualele prevederi ale cincinalului le pot realiza în 4 ani și șase luni — ceea ce înseamnă o producție suplimentară în valoare de 1 miliard și jumătate lei — aceasta se datorează și omului energetic, neobosit, care de atîtea ori după terminarea lucrului rămîne mai departe în uzină pînă noaptea tîrziu, analizînd și dînd decizii importante, directorul general Mihai Dumitru, ales delegat la Conferința Națională a partidului.



# săptămîna în imagini

## centrala industrială: organism eficient și suplu, nu mașină de învîrtit hîrtii



O știre îmbucurătoare din Ploiești ne-a determinat să ne deplasăm la Centrala construcții, montaje și reparații în petrol. Despre ce este vorba? Una dintre cele mai mari centrale din țară, cu lucrări în aproape toate județele, cu 25 000 de salariați în 11 întreprinderi, ne-a comunicat că recent și-a reevaluat angajamentele luate în cinstea Conferinței Naționale a partidului. Analizînd sarcinile care le revin în cincinal, consultîndu-se cu toate unitățile și cu oamenii muncii, cunoscînd potențialul de care dispun, tovarășii din centrala mai sus-amintită și-au luat angajamentul de a realiza în 4 ani planul cincinal de construcții-montaje și în 4 ani și jumătate cel de activitate industrială.

După cum ne-a explicat directorul tehnic, ing. Gheorghe Bobaru, centrala are două tipuri de activități distincte și încheie două bilanțuri. Unul pentru construcții-montaje civile, industriale, hale și uzine, drumuri, construcții de magistrale, instalații energetice. Altul, pentru reparații capitale și medii de utilaj petrolier, reparații capitale de motoare și tractoare, reparații de utilaj electric,

confecționarea de piese de schimb pentru utilaj petrolier, construcții metalice.

Planul majorat pe acest an a fost depășit pe primul semestru cu 1,4%. «Eficiența noastră economică — ne spune directorul economic Victor Iliescu — se datorează posibilităților superioare de organizare și conducere oferite de centrale. Astfel, de pildă, există posibilitatea unor legături mai strînse cu unitățile productive și o conducere mult mai operativă decît în vechiul sistem de relații cu ministerele».

Pe de altă parte, din ce în ce mai multe activități încep să treacă de la minister în competența centralei. Ni s-a dat ca exemplu problema foarte importantă a pregătirii cadrelor care, la C.C.M.R.P., se face, pînă la nivel de maiștri, în 3 grupuri școlare, și începînd din acest an, într-un liceu industrial.

«Aprovizionarea tehnico-materială — adaugă ing. Bobaru — se realizează fără intervenția ministerului, prin contracte directe cu furnizorii, centralizate pe întreaga centrală».

«De asemenea, continuă directorul Victor Iliescu, ni s-a dat libertatea deplină în decizii stabilind programele de producție pe unități și alți indicatori de plan. Tot la nivel de centrală noi determinăm structura organizatorică a unităților».

«Se poate spune — intervine ing. Bobaru — că relațiile cu ministerul nostru de resort au evoluat în sens pozitiv, și dacă la început au existat unele tendințe de tutelă măruntă, provenite dintr-o lipsă de încredere în tînăra centrală, ele s-au împușinat pe parcurs. Fără a ne lăuda, centrala noastră a devenit un organism eficient și suplu, nu doar o mașină de învîrtit hîrtii».

Discutînd în continuare despre proporțiile aparatului tehnico-administrativ din centrală, tov. Victor Iliescu a făcut următoarea observație: «Este o problemă foarte importantă, care trebuie văzută însă din mai multe unghiuri. Noi sîntem convinși că acest aparat trebuie raționalizat. Pe de o parte ar trebui să se introducă o simplificare a sistemului informațional — mai puține cereri de situații, dări de seamă, în special a celor cu caracter intern, dispuse de minister; pe de altă parte, ar trebui asigurată o dotare corespunzătoare cu mașini și aparatură de calcul și de multiplicat. În plus, mai persistă o lipsă de precizie și de concordanță în diversele instrucțiuni, indicații, regulamente, date mai ales de unele organe de sinteză din economie (de exemplu Banca de Stat), care nici nu difuzează uneori măsurile dispuse. Mărimea aparatului tehnico-administrativ depinde în mare măsură de sarcinile care îi revin și de dotarea pe care o are».

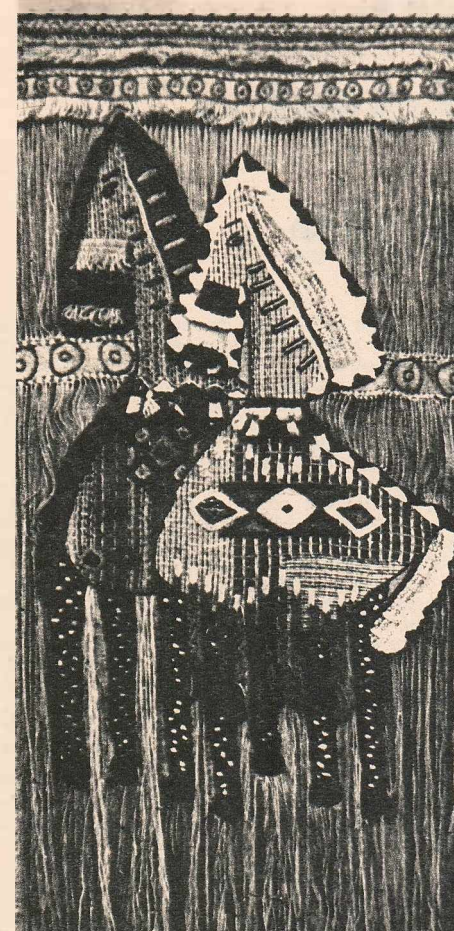
## o componentă de seamă a activității metodice, științifice, eficiente: folosirea judicioasă a timpului

În rîndurile care urmează vă informăm despre rezultatele de ultimă oră obținute la Filatura românească de bumbac, unitatea 2. Printr-o reevaluare severă a posibilităților existente, prin utilizarea judicioasă a fiecărui minut de lucru, colectivul acestei întreprinderi a izbutit să-și depășească propriile angajamente asumate pe primele șase luni ale anului cu 83 000 kg fire peste plan, o producție suplimentară în valoare de peste 7 milioane lei, o creștere a productivității muncii de 1,9% peste plan, economii de energie electrică de 300 000 kWh, depășirea sarcinilor privind calitatea produselor.

«Fiecare muncitor și muncitoare — ne-a spus filatoarea frunțășă Lina Ivan — are un merit în aceste succese. Cunoșcînd indicatorii de plan și angajamentele, fiecare a simțit acea răspundere personală de a îndeplini cu conștiinciozi-

sate, în mod disciplinat, la mașina la care lucrează, părțica sa de plan». Interlocutoarea noastră se află în fruntea plutonului, deoarece nici una dintre colegele sale n-a reușit să-i egaleze rezultatele obținute. Tovarășă Lina Ivan izbuteste să realizeze zilnic o economie de 5 kg de bumbac.

La ringuri am întîlnit două tînere frunțășe: Ștefania Pascu, ajutoare de brigadieră, și Georgeta Aburlăciței, filatoare la 6 părți de mașină. Amîndouă își depășesc propriile angajamente cu 3—4 la sută. Le-am rugat să ne explice care este «secretul» performanțelor obținute. «Nu e nici un secret — ne-au răspuns ele. Prețuim timpul, venim mai devreme și luăm în primire mașina din mers, avem grijă de aprovizionarea cu material, sîntem tot timpul atente, nu lășăm o clipă ringurile neobservate și ne-am obișnuit miinile să lucreze repede».

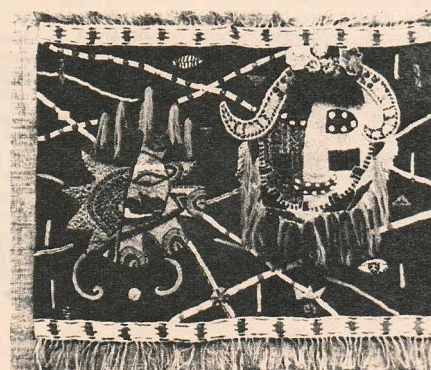


## un emoționant fapt de artă închinat conferinței naționale a partidului

Unul dintre cele mai frumoase și emoționante fapte de artă închinată Conferinței Naționale a partidului a fost, fără îndoială, Expoziția de artă decorativă a artiștilor amatori din Capitală. Cîteva sute de lucrări, — ceramică, tapiserie, metal bătut, pictură pe lemn, panouri imprimate — expuse de un număr de aproximativ treizeci de artiști (în majoritate elevi ai Școlii populare de artă, clasa profesoarei Maria Văgii), au demonstrat imensele rezerve de sensibilitate, de har, de măiestrie existente în marea, nebănuită de marea masă a artiștilor amatori.

Demnă de orice expoziție internațională de această factură, manifestarea aceasta ne-a relevat nume despre care vom mai auzi mult vorbindu-se: Smaranda Nicolescu, Honorina Paraschivescu, Cornelia Mănescu, Antoaneta Păunescu, Maria Voinarovski, Paul Matei și alții.

Doou din tapiseriile Antoanetei Păunescu — «Caii» și «Măști»: mărturii ale unui talent cu totul deosebit.



## cînd oamenii învîng inerția

- De trei ori producția planificată de legume semincere
- Unde crește planta nu mai e loc pentru buruiană

I.A.S.-Slobozia este unul dintre stăpînii Bărăganului, posesorul unei vaste moșii de peste 8 000 de hectare teren arabil. Întreprinderea are un profil complex — de la cultura mare la legume semincere, de la zootehnie la pomivicultură — și este organizată în zece ferme: patru vegetale, trei zootehnice, două pentru cultura legumelor semincere și una pomivitică. Succesele obținute pînă acum de întreprinderea ialomițeană, dar mai ales perspectivele pentru bilanțul întregului an agricol, sînt cu totul remarcabile. Nu ne vom referi însă la acest bilanț, dat fiind că — în general — el nu va diferi mult, probabil, de cel al multor alte întreprinderi similare în care eforturile conjugate ale oamenilor și condițiile climatice, cu totul favorabile din anul acesta oferă tuturor îndreptățite nădejdi. Ne vom opri totuși la unul dintre sectoarele de activitate ale I.A.S.-Slobozia, și anume la cel al culturii legumelor pentru sămînță. Mai presus de rezultate și estimări, aproape surprinzătoare (la unele specii ca arpagicul și ceapa de sămînță, de pildă, producția planificată se va realiza de trei ori, demne de relevat ni se par metodele folosite, neclintita voință a oamenilor de aici de a înfrunta unele norme «tradiționale» și de a aplica metode originale, pe baza cercetării atente a condițiilor generale și specifice ale culturii respective.

Să vedem așadar ce a determinat realizarea (de pe acum evaluată) a circa 14 tone arpagic la hectar față de 5 tone planificate pe un total de 30 de ha teren.

Legumicultorul trebuie să țină seama, printre altele, că, spre deosebire de celelalte plante, în cultura arpagicului trebuie să lupte pentru obținerea de roade (în speță bulbi) de dimensiuni cît mai mici, dimensiunea aflîndu-se în raport invers cu calitatea. Plecînd tocmai de la această cerință a calității, specialiștii de aici au modificat schema de semănat, dublînd pur și simplu numărul de rînduri pe brazdă. Aplicarea, înainte și după acest procedeu de însămînțare, și a celorlalte norme agrotehnice specifice — pregătirea patului germinativ, ierbicizarea, tratarea antimană și irigarea, operațiuni executate toate la timpul optim — a dus la rezultatele pomenite: triplarea recoltei de arpagic față de prevederile planului.

Rezultate spectaculoase au fost obținute cu metode similare și în cultura cepii pentru sămînță. Pe un lot de 13,5 ha s-a cultivat soiul «Wolska» de ceapă butași pentru sămînță. Și aici, pe lîngă aplicarea severă a regulilor agrotehnice «clasice», tratarea solului cu îngrășăminte chimice (superfosfați, azotați, potasiu), irigarea la timp, prașila mecanică și manuală, tratarea împotriva manei etc., horticoltorii pentru calitatea și cantitatea recoltei a fost sporirea densității la însămînțat pînă la 90—100 de mii plante la hectar. «Unde crește planta nu mai e loc și pentru buruiană» — spune mai în glumă, mai în serios, priceputul inginer legumicol al întreprinderii, Gheorghe Bojan. Fapt este că, față de prevederile planului de 423 kg sămînță la ha, se estimează obținerea unei cantități de 800—1 000 kg. În mod normal o inflorescență produce 3,2—3,6 g sămînță; aici s-au obținut pînă la 6 g sămînță (vezi și fotografia).

Sînt desigur rezultate care pot fi — fără teama de a greși — prezentate ca exemple ale efortului pentru aplicarea experienței înaintate, ale curajului pentru înfrîngerea rutinei.

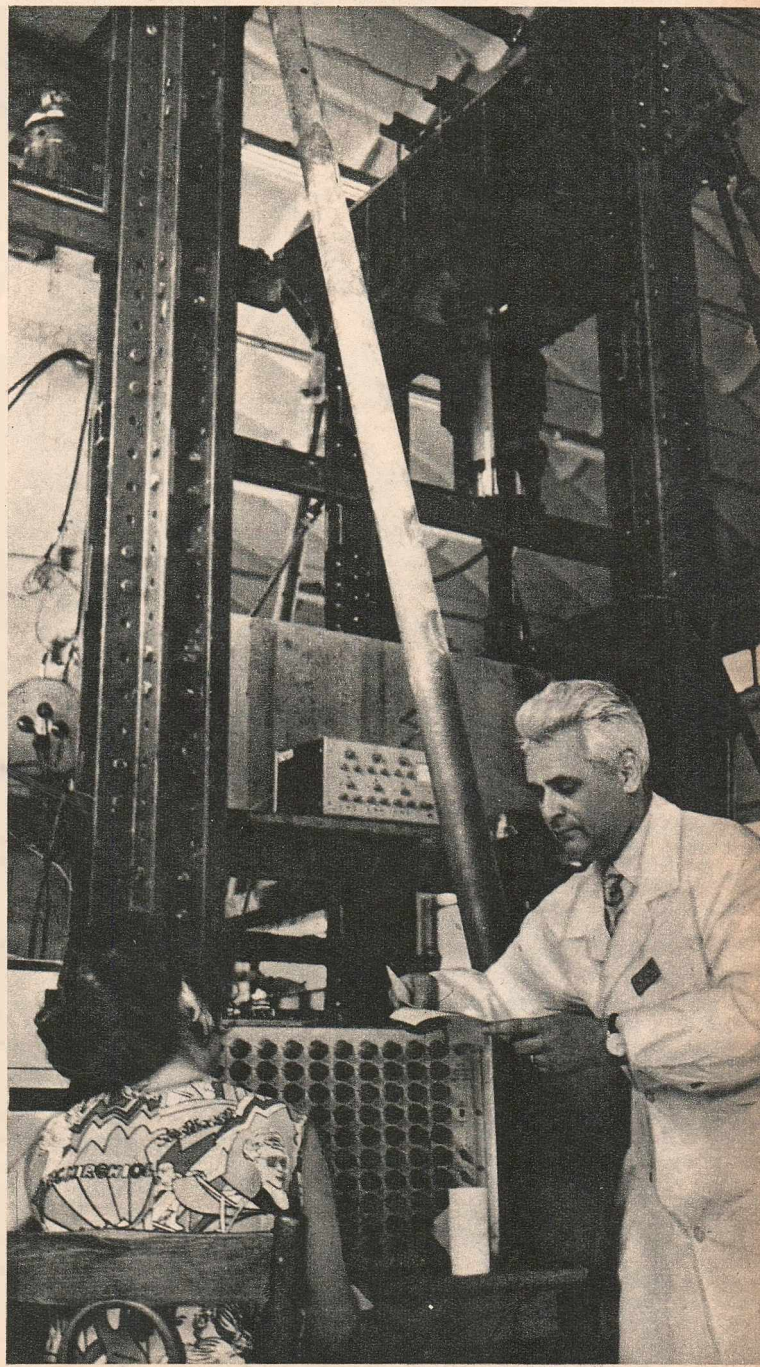


Inginerul șef Nicolae Bălan (stînga) și inginerul principal Gheorghe Bojan au puternice temeuri să fie mulțumiți: sarcina întreprinderii de a furniza statului semințe legumicole va fi substanțial depășită.

țirea prescripțiilor de calcul se aduc importante economii în consumul de oțel-beton. Noi mergem pe ideea de a se folosi cît mai mult în construcții oțelurile de tip superior, care se produc începînd din acest an la Uzina de sîrmă din Buzău, cu o tehnologie nouă. Prin determinările pe care le facem noi și prin lărgirea domeniilor de folosire a acestor oțeluri superioare se va realiza, la nivelul anului 1973, o economie de oțel de aproximativ 40 000 tone.

Prin natura muncii există o colaborare perfectă între cercetătorii institutului și sectorul de proiectare și execuție. Pe lîngă indicarea soluțiilor concrete pentru proiectare, cercetătorii dau asistență tehnică pentru confecționarea elementelor studiate și fac instrucțiuni pe șantier pentru aplicarea cît mai justă a recomandărilor.

Întrebîndu-l despre «ultimele noutăți» din lumea betonului, ing. Ioan Ban ne-a spus: «Ne străduim să asigurăm proiectării o cît mai mare creștere a eficienței economice prin economiile la consumul de oțel. Astfel, sectorul de directivare din minister a dispus introducerea calculului elaborat de noi pentru elementele prefabricate, în instrucțiunile de aplicare și folosirea plaserelor de sîrmă sudate, uzinate pentru construcții industriale și civile. Prin această nouă metodă se vor obține importante economii suplimentare de oțel. Preocupați de folosirea integrală a prefabricatelor în construcții, am elaborat primul prototip de stîlp prefabricat cu grinzi transversale și longitudinale turnate. Este un element spațial care reduce foarte mult manopera pe șantier, timpul de montaj, consumul de materiale — elemente care se reflectă favorabil asupra prețului de cost — și în același timp permite realizarea unor construcții moderne, funcționale, răspunzînd și condițiilor seismice din țara noastră. Tot în direcția găsirii de soluții noi pentru industrializarea construcțiilor, ne-am preocupat de introducerea precomprimării pe verticală la construcțiile cu multe niveluri. După elaborarea tehnologiei am făcut încercări la scară redusă, și acum, la lași, se ridică o construcție experimentală, un bloc cu multe niveluri».



## ȘANTIER DE CREAȚIE

### Inginer IOAN BAN: preocuparea principală, industrializarea construcțiilor

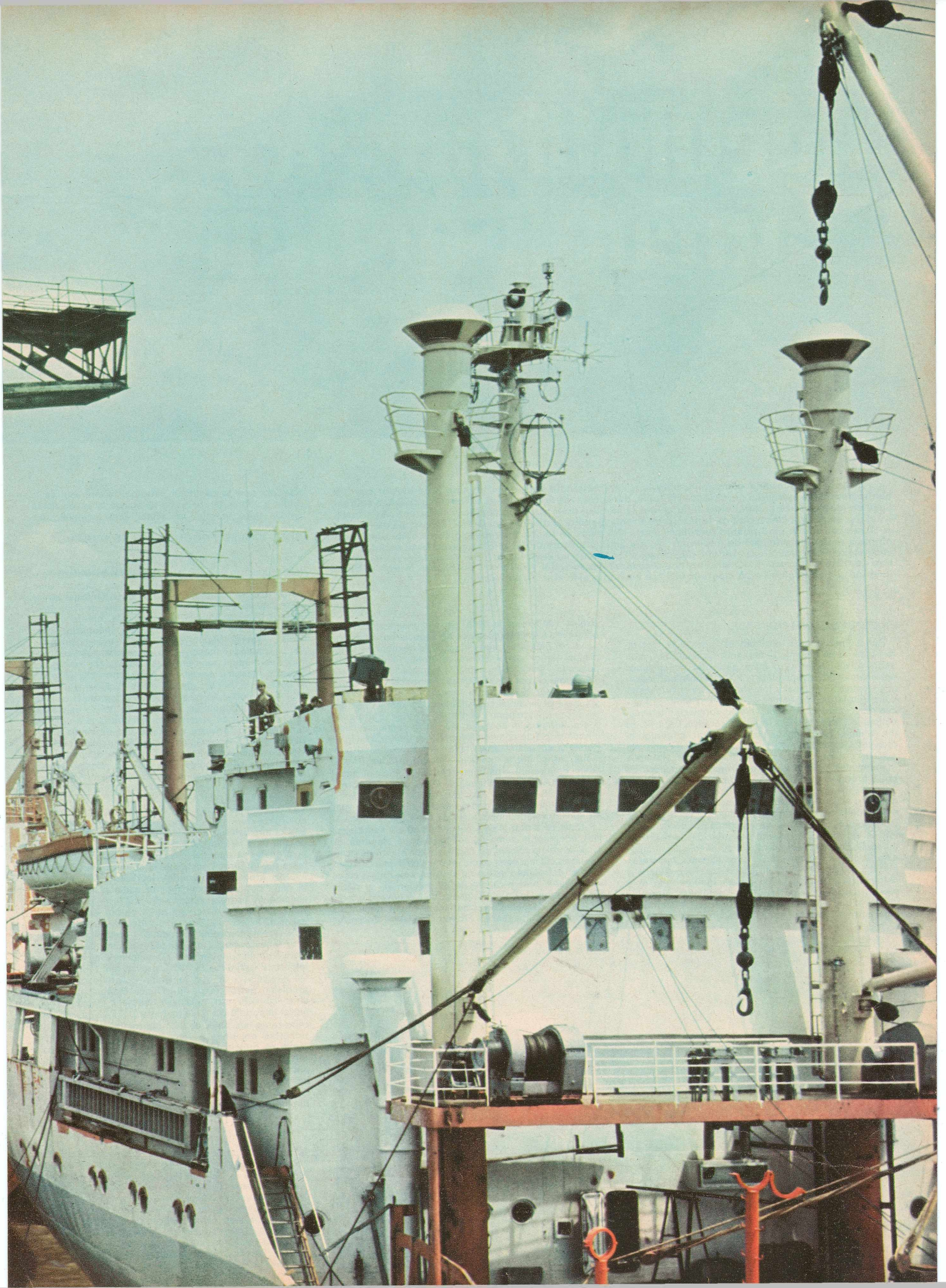
Căluziți de îndrumările date de secretarul general al partidului cu privire la industrializarea construcțiilor și la scurta termenelor de dare în folosință a obiectivelor industriale, cercetătorii Institutului de cercetări în construcții și economia construcțiilor (INCERC) și-au intensificat eforturile pentru a găsi noi soluții practice în acest domeniu.

Vom nota în primul rînd preocupările și rezultatele secției beton armat, condusă de ing. Ioan Ban, iar dintre acestea, în mod expres, noua metodă pentru folosirea în elementele prefabricate a oțelurilor superioare. «Datorită cercetărilor noastre — ne-a spus ing. Ioan Ban — și prin îmbunătă-

ACOLO UNDE OTELUL ÎNVAȚĂ SĂ PLUTEASCĂ...







# decolonizarea "aurului negru"

de I. CIOARĂ

«A fost o vreme când companiile petroliere internaționale își puteau impune propriile lor condiții pentru pomparea petrolului din Orientul Mijlociu, dar aceste zile au luat sfârșit...» Remarca citată se evidențiază ca idee de bază a unui comentariu apărut la sfârșitul lunii martie în săptămânalul american «Newsweek» și consacrat «încercării de forță» dintre Arabia Saudită și alte țări din Golful Persic, pe de o parte, și «Aramco» și alte mari trusturi petroliere, pe de altă parte, în legătură cu revendicarea celor dintii de a obține o cotă de participare de minimum 20% din acțiunile companiilor străine cărora le-au acordat concesiuni pentru exploatarea petrolului din subsolul lor. N-a trecut decât foarte puțin și iată intervenind «lovitura de trăsnet» pe care a constituit-o naționalizarea consorțiului «Irak Petroleum Co.», în Irak și Siria, ilustrând și mai pregnant noul raport de forțe ce s-a impus și în «lumea petrolului».

## «ÎNCEPUTUL UNEI NOI FAZE...»

Punct final al unei înfruntări ce datează în fapt de mai bine de un deceniu — respectiv de după 1961, când statul irakian a retras o mare parte din concesiunile petroliere acordate societății «I.P.C.» și nevalorificate — și accentuată în ultimele luni datorită refuzului acestui consorțiu cu capital englez, american, olandez și francez «de a satisface revendicările conforme cu interesele naționale și legitime ale Irakului» (potrivit Legii nr. 69 din 1 iunie 1972), naționalizarea tuturor bunurilor și proprietăților deținute pe teritoriul irakian de compania petrolieră I.P.C. este ultima acțiune dintr-o veritabilă ofensivă desfășurată de un an și jumătate încoace de țările producătoare de petrol grupate în O.P.E.C. La Teheran, în februarie 1971, și la Tripoli, în luna aprilie a aceluiași an, au fost semnate acorduri între șase state din Golful Persic și respectiv Libia, pe de o parte, și monopolurile petroliere care acționează pe teritoriul lor, pe de altă parte, privind noi principii de repartitie a beneficiilor (fixarea impozitului pe beneficiile companiilor la 55% în favoarea țărilor producătoare, majorarea prețului de referință etc.). În același an, 1971, Algeria a naționalizat zăcămintele de gaze, pipe-line-urile și a preluat pachetul majoritar (51%) al acțiunilor companiilor ce extrag petrolul algerian, Venezuela a adoptat o lege potrivit căreia concesiunile acordate companiilor

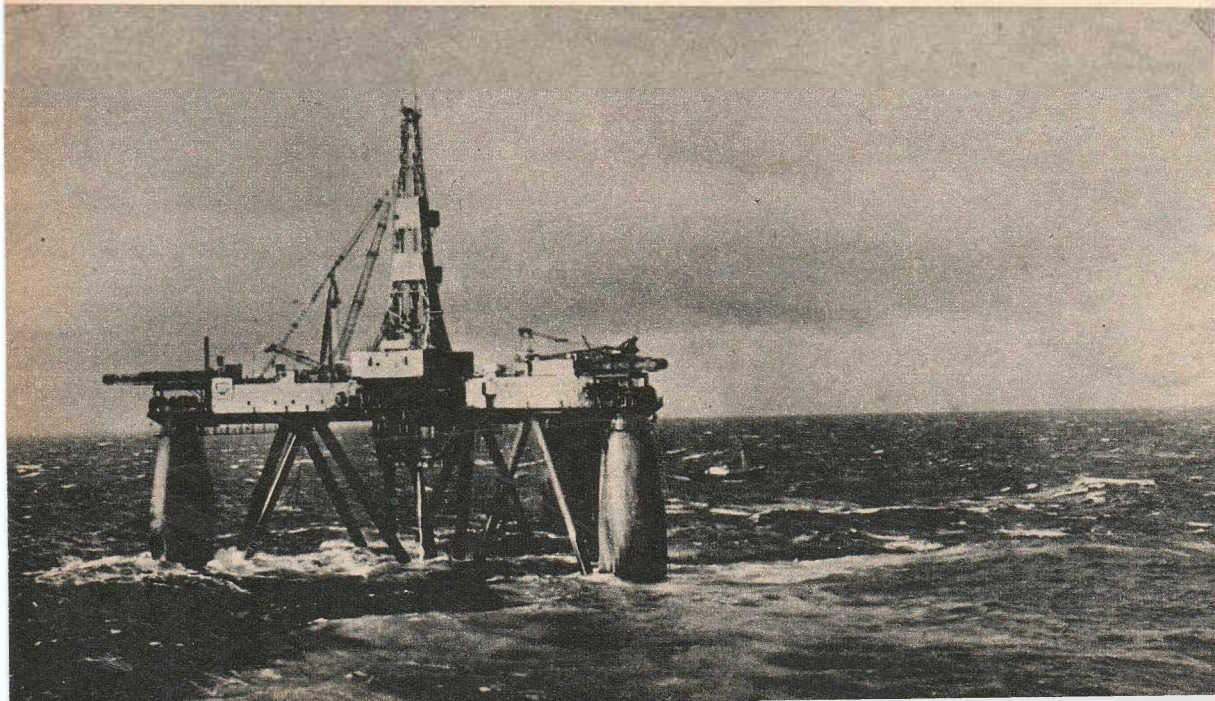
străine vor expira în 1983, iar sesiunea O.P.E.C. din octombrie a hotărât începerea de negocieri privind compensarea pierderilor suferite de țările membre ale Organizației țărilor exportatoare ca urmare a devalorizării dolarului — tratative încheiate în ianuarie 1972 la Geneva și în urma cărora aceste țări au obținut câștig de cauză. «Anul negru 1971» pentru monopolurile petroliere nu s-a încheiat însă nici cu naționalizarea operată de Libia în decembrie asupra companiei «British Petroleum». S-a prelungit și în acest an când, în februarie, a început o nouă rundă de convorbiri între țările limitrofe Golfului Persic și societatea americană «Aramco» privind principiul participării la capitalul acesteia a țărilor în care deține concesiuni — participare pe care principalii acționari ai «Aramco» (Standard Oil Co. of California, Texaco, Standard Oil Co. din New Jersey și Mobil Oil Co.) au acceptat-o deocamdată în proporție de 20%. Iar apoi a urmat naționalizarea de către Irak a bunurilor I.P.C. de pe teritoriul său, succedată de o măsură similară adoptată în semn de solidaritate de statul sirian. Aceste ultime măsuri au căpătat o rezonanță de ordin politic cu atât mai mare cu cât, intervenind în plin Congres arab al petrolului desfășurat la Alger, nu numai că au declanșat o puternică reacție de solidaritate în rândul țărilor producătoare participante, dar au devenit o temă centrală a dezbaterilor, «marcînd — cum transmitea corespondentul agenției France Presse — începutul

unei noi faze în conflictul petrolului. Congresul de la Alger a permis țărilor arabe să ajungă la concluzia că soluția trece în mod ineluctabil prin naționalizare».

## CÎND ȚĂRILE PRODUCĂTOARE STRĂNUTĂ...

Evident, ofensiva țărilor posesoare de resurse petroliere grupate în O.P.E.C. și mai ales succesele acestora își găsesc explicația în mai mulți factori. Unul dintre aceștia îl constituie faptul că Organizația țărilor exportatoare de petrol — creată în 1960 de Iran, Irak, Kuweit, Arabia Saudită și Venezuela, cărora li s-au adăugat în anii următori Abu Dhabi, Indonezia, Libia, Qatar, Algeria, Nigeria și, la ultima sesiune din iunie 1972, Trinidad-Tobago — nu reprezintă doar «un comitet de studiu», cum era încă considerată cu doi ani în urmă. Începînd mai ales cu rezoluția nr. 120, adoptată în decembrie 1970 la Caracas, privind lichidarea disparităților în ce privește «prețul afișat» al petrolului cu care jonglează monopolurile, O.P.E.C., în pofida existenței unor deosebiri de vederi între membrii ei și a unei diferențieri în ce privește atitudinea față de marile puteri occidentale, s-a dovedit a fi o alianță capabilă de acțiuni viguroase pentru realizarea de obiective de interes general. Ceea ce nu poate fi un element neglijabil, dacă se are în vedere predominanța acestor țări în exporturile mondiale de «aur negru» — 90% de pildă în 1970. Astfel a început să circule butada că «atunci când O.P.E.C. strănută, monopolurile au febră». Dar nu numai monopolurile, ci și înseși statele occidentale industrializate. Și aici intervine un al doilea factor. Civilizația contemporană este fără îndoială o civilizație a energiei — iar în producerea energiei petrolul continuă să joace un mare rol. În Europa occidentală, de pildă, partea petrolului în producția energetică reprezintă 60% în 1971. În plus, potrivit specialiștilor în statistici, petrolul înseamnă în prezent aproximativ 5000 de obiecte din viața de fiecare zi, la realizarea cărora este absolut necesar. În aceeași Europă occidentală producția petrolieră este deosebit de redusă — deși în ultimii ani s-au făcut o seamă de descoperiri, mai ales în zona Mării Nordului. Iar din cele 700 milioane tone ce trebuie importate actualmente, 80% provin din țările arabe. De asemeni, și în Statele Unite, potrivit experților în probleme petroliere de la «Chase Manhattan Bank», chiar cu cele mai riguroase restricții, cantitatea de petrol importată din țările membre O.P.E.C. nu va putea reprezenta mai puțin de 25% din totalul consumului în următorii opt ani. La toate acestea trebuie adăugat faptul că principalele monopoluri petroliere — constituite în așa-numitul Cartel în care predomină cinci companii americane, alături de «British Petroleum» și anglo-olandeza «Royal Dutch-Shell» — au extras în ultimul an, din care sînt cunoscute date bilanțiere, 76% din producția petrolieră a țărilor nesocialiste — 42%

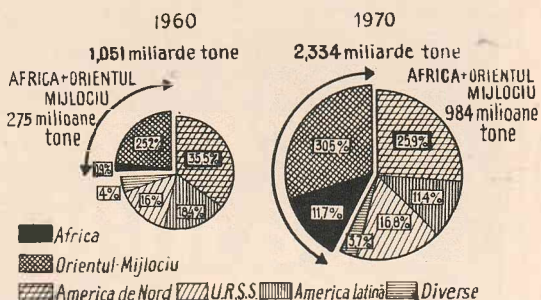
◀ Marea Nordului va deveni noul «Eldorado» al Europei occidentale? Așa s-ar părea, după faptul că societăți internaționale cu sau fără legături cu exploatarea petrolieră — aproximativ 200 monopoluri, bănci etc., precum relatează «Sunday Telegraph» — își dispută preluarea în exploatarea a unui spațiu cît de mic. Deocamdată, rezultate încurajatoare s-au obținut îndeosebi în zonele britanică și norvegiană. Dar specialiștii afirmă că în 1980 petrolul extras din adîncurile Mării Nordului nu va putea asigura mai mult de 10—20% din necesitățile vest-europene și nu va fi prea ieftin.



Una dintre zonele de activitate ale companiei «I.P.C.» naționalizate în Irak. Potrivit unui document al companiei «Shell», cantitatea extrasă dintr-un puț american este de 850 tone pe an, în timp ce la un puț din Orientul Mijlociu — 234 200 tone. Raportul: 1 la 300. Fapt edificator asupra motivelor de nemulțumire ale companiilor ce sînt silite tot mai mult să-și slăbească dominația în această zonă.

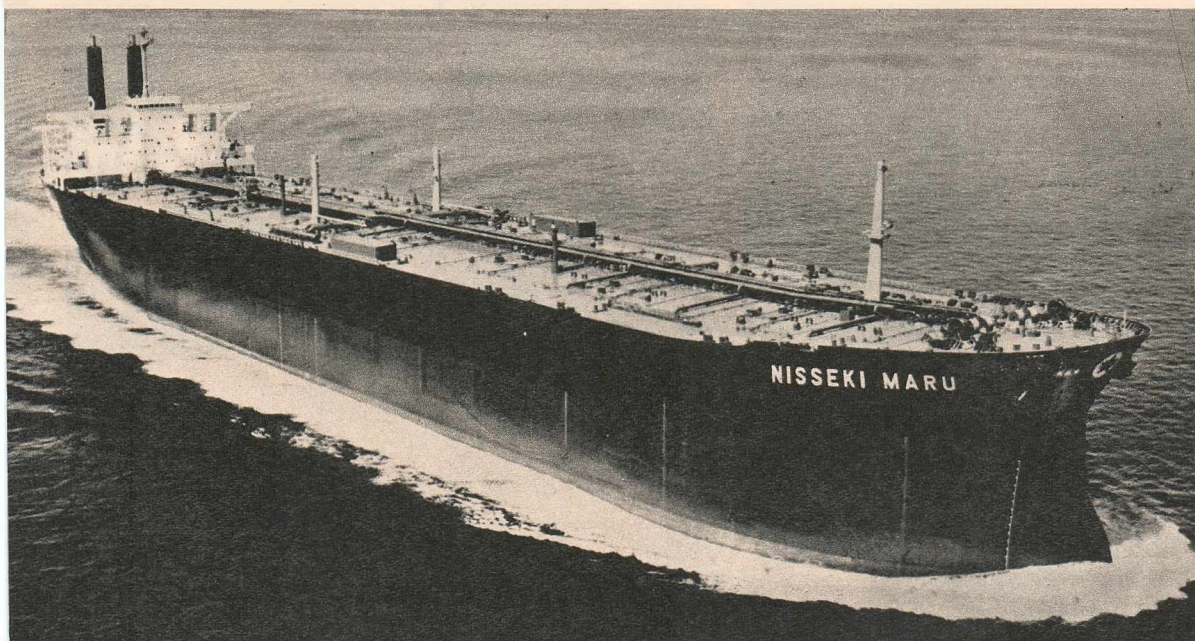
în țările Orientului Apropiat și Mijlociu și aproximativ 25% în Africa tropicală și Venezuela.

Încercînd să explice rațiunea acordurilor de anul trecut de la Teheran și Tripoli la care au consimțit companiile occidentale, o serie de comentatori s-au referit la valabilitatea acestora pe 5 ani. «Răgazul de cinci ani» de care vorbeau aceștia ar fi fost destinat înlăturării «noii strategii» a monopolurilor, respectiv îndreptarea spre noi surse «mai sigure»: Alaska, Marea Nordului, Australia. «Recentele descoperiri — scrie pe șleau revista «Oil and Gas Journal» în legătură cu forajele din Marea Nordului și Alaska — sînt mai mult decît încurajatoare. De o deosebită valoare strategică, ele marchează apariția de noi surse, suficient de îndepărtate de exploatarea petroliferă din Orientul Mijlociu și Africa de Nord, a căror securitate este necentenit amenințată». Speranțele «strategilor» nu corespund însă întru totul cu opiniile specialiștilor. În exploatarea petrolului din Alaska se ridică problema transportului — un pipe-line putînd constitui un pericol pentru regiunile întinse pe care le-ar avea de străbătut, iar calea apei, experimentată de «Manhattan», fiind nu numai costisitoare ci și generatoare de conflicte cu Canada, în legătură cu violarea suveranității acesteia asupra apelor sale din nordul arctic. În ce privește Marea Nordului, care ar trebui să asigure aprovizionarea țărilor vest-europene riverane, se prevede că în 1980 zăcămintele de aci vor putea acoperi necesitățile Europei occidentale în proporție de... 20%. În plus, cel puțin pentru moment, exploatarea petrolului din adîncurile Mării Nordului este destul de costisitoare. În schimb, Orientul Apropiat și Mijlociu continuă să fie — cel puțin deocamdată — preponderent



Creșterea aportului țărilor din Orientul Mijlociu și Africa în producția mondială de «aur negru», în deceniul '60.

gitimă. Mai mult încă, ea trebuia să aibă loc... Este un plus de justiție în lumea a treia. Puțin mai multă speranță... Într-adevăr, tendința tot mai pregnantă către naționalizarea petrolului ca și a altor resurse naturale nu constituie doar o afirmare în sine a dreptului legitim al statelor la suveranitatea asupra tuturor bogățiilor lor. Traducerea în viață a acestui drept fundamental înseamnă în fapt ducerea pînă la capăt a decolonizării economice, înseamnă asigurarea bazelor — așa cum s-a subliniat și la recentul Congres arab al petrolului — pentru dezvoltarea de sine stătătoare a industriei chimice, a agriculturii, a industriei alimentare și a industriei grele din țările posesoare de resurse petrolifere din lumea a treia. «Planurile de dezvoltare puse în aplicare de țările O.P.E.C. — menționa ziarul algerian «El Moudjahid» — au demonstrat repede că planificarea rămîne iluzorie atîta timp cît activitățile petrolifere și gazifere depind de centrele de hotărîre străine și atît timp cît aceste activități nu fac parte integrantă din planurile



Sporirea producției petrolifere mondiale (în 1970, 2 464 720 000 tone țitei, cu 7% mai mult decît în 1970 și cu aproximativ 1 800 000 000 tone mai mult ca în urmă cu 100 de ani) și încetarea traficului în anii din urma prin Canalul de Suez au avut drept consecință o adevărată «cursă a tonajului» tancurilor petrolifere. Recordul îl deține actualmente «Nisseki Maru» cu o lungime de 347 m, o lățime de 54,5 m, o înălțime de 35 m și putînd transporta într-o singură cursă 450 000 kilolitre de țitei brut (în fotografie). Potrivit unui studiu efectuat de societatea britanică «Lloyd's Register of Shipping», pînă în 1974 vor naviga pe apele mărilor și oceanelor aproximativ 400 tancuri petrolifere cu un deplasament de peste 200 000 tone. Tot șantierele navale japoneze vor doborî recordul lui «Nisseki Maru», lansînd la începutul lui 1973 un superpetrolifer de 477 000 tone.

printre celelalte regiuni bogate în resurse petrolifere.

Din tactica adoptată de monopolurile petrolifere par de asemeni să facă parte și «semnalele de alarmă» lansate de diverși experți occidentali cu privire la o probabilită și apropiată secătuire a rezervelor petrolifere mondiale și, în consecință, apelul la reîntronarea «regelui cărbune» de odinioară ca și la impulsionarea folosirii energiei atomice. Celor ce flutură spectrul epuizării în viitorii 20—30 ani a resurselor petrolifere li se răspunde însă că, la urma-urmei, acesta e tocmai un argument pentru ca țările posesoare de resurse petrolifere să le exploateze în prezent la maximum pentru dezvoltarea lor economică multilaterală.

#### ECUAȚIA PETROL — SUVERANITATE — DEZVOLTARE

Intr-un comentariu din săptămînalul francez «Nouvel Observateur» referitor la recenta naționalizare a lui «Irak Petroleum Co.» de către guvernul de la Bagdad, în contextul general al ofensivei pe tărîm petrolifer a țărilor din Orientul Mijlociu, se afirmă: «Dacă se poate vorbi de o victorie arabă — aceasta este evident cea pe care au obținut-o țările producătoare de petrol și în special Algeria și Irakul. Ea era previzibilă, dorită, le-

de dezvoltare». Pe de altă parte, s-a dovedit că așa-numitele ajutoare date de statele capitaliste dezvoltate țărilor în curs de dezvoltare nu contribuie cîtusi de puțin la emanciparea lor economică (într-un singur an — 1968, de pildă — acest ajutor a reprezentat mai puțin de a cincea parte din consumul de țigări din țările dezvoltate). Iar pentru înlăturarea a ceea ce a constituit la Conferința Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare sloganul «Trade not aid» (comerț, nu ajutor) se impune asigurarea unor raporturi reciproc avantajoase, bazate pe egalitate deplină. Desigur, calea naționalizării petrolului în țările posesoare de resurse petrolifere nu este lipsită de dificultăți — și nu dintre cele mai ușoare este cea privind stabilirea bazei pe care țările producătoare vor putea, după naționalizare, să stabilească relațiile lor cu țările achiziționare, avînd în vedere specificul industriei petrolului, care este un lanț cu patru verigi: 1) cercetare, forare și producție; 2) transport; 3) rafinare și prelucrare; 4) comercializare. Ceea ce este însă cert — și aceasta au dovedit-o evenimentele din ultima vreme — este faptul că s-a pășit într-o epocă în care nu mai este posibilă reeditarea unor asemenea experiențe triste ca «afacerea Cardenas» din Mexic, din urmă cu 35 de ani, sau chiar «afacerea Mossadik» de acum două decenii.

# mapamond '72

de Ioan GRIGORESCU

## Luvru

La Luvru, în palatul Ludovicilor Franței, am cerut regilor cîteva audiențe: lui Michelangelo, lui Leonardo da Vinci, lui Rafael și Rembrandt, lui Rubens, Goya, Velasquez și Boticești, lui Tiziano și El Greco, lui Delacroix și Caravaggio, lui Rodin și Corot...

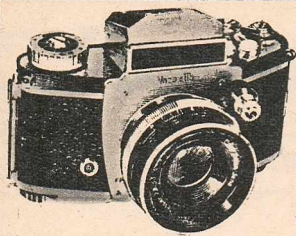
În sala tronului domnea Gioconda, iar deasupra scării imperiale își zvicnea spre slăvi aripile de marmură Victoria din Samotrace. Mai sînt acolo. Le-am luat. Venus din Milo își trăia candoarea marmurei într-unul din cabinetele încoronărilor trecătoare, și am luat-o și pe ea; doar în sălile de banchet ale foștilor «regii», pierduși în uitare, unde s-au instalat sarcofagele faraonilor egipteni și keruvini asirieni, am lăsat totul neatins. Singurul regent adevărat era un diamant cît o nucă, — l-am lăsat acolo — în schimb am luat căpetenia pajilor de curte, căci el era Apolonul lui Fidiias.

Ludovicii s-au făcut țărîni, iar podoabele de artă cu care au încercat să-și dea o strălucire efemeră coroanelor le-au luat locul acolo unde cîrmuiau cîndva tiranii. Este un destin în care descifrez amara ironie a istoriei, transformarea palatelor regale în lăcașuri ale artei. Mai atotputernice decît capetele încoronate, mai rezistente în lupta cu timpul, mai stăpîne asupra sufletelor oamenilor. Vin să le vadă și să li se închine două milioane și jumătate de vizitatori, în fiecare an, oameni din toate țările lumii; un milion și jumătate în două sute de zile, cînd pentru intrare se plătește o taxă de trei franci, iar restul de un milion, în cele 52 de duminici ale anului cînd intrarea în palat este gratuită.

Cînd mă duceam să văd «regii» în tihnă îmi căutam timp în zilele de lucru, atunci aglomerația vizitatorilor era de patru-cinci ori mai mică, dar cînd vroiam să le observ forța asupra sufletelor, alegeam cîte o duminică și așteptam în curtea palatului pînă cînd ceasul din turn bătea silabele unui «Sesam, deschide-te!», pentru a pătrunde o dată cu mulțimea în tainișle comorilor lui Ali-Baba. Nu știu de ce, zilele acestea cînd Luvrul era luat cu asalt mi se păreau mai generoase cu izvoarele lor de emoție decît celelalte în care puteam obține o cît mai îndelungată audiență cumpărînd un tichet de trei franci. Și de fiecare dată, plecînd, le furam regilor cîte o amintire. Nu m-au prins niciodată. Doar atunci cînd intram o dată cu mulțimea, pe gratis, nu furam nimic, ci îi lăsam pe ceilalți să-și înfrupte sufletele din frumusețe. Și acum, după atîtea zile de tainice sustrageri comise în ceasurile cînd paznicii picoteau pe scaunele lor, netrezindu-se decît la scîrțitul parchetului vechi sub pașii lini ai furilor, am întregul Luvru la mine acasă. Au căutat un timp să mă prindă, dar nu m-au prins. Regii mei erau generoși, stăteau pașnici și îngăduitori cînd îi furam, și niciodată nu m-au divulgat. Am trecut odată pe la salonul unui neguțător de artă zis modernă și, pentru că expunea gnoaie la care n-am vrut să mă uit, era cît p-aci să fiu denunțat cu dispreț și rușinare pentru tot ceea ce-mi însușisem din Luvru. Atunci am trecut printr-un moment critic, deoarece, fără s-o fi vrut, m-am trezit demascat de dezvăluirea a tot ceea ce ascusesem în suflet. Cum aș fi putut truca ceea ce simțeam, cînd neguțatorul acela expunea spre vînzare la un preț destul de piperat un bideu spart, cu slina pietrificată pe el, cu o vrabie strivită pe fundul lui mînjit cu vopsele roșii, pretinzînd că «opera» se chema «Marile orizonturi» și aparținea unui ilustru artist necunoscut?

M-am întors la Luvru să fur în continuare și m-am mai dus și la Carnavalet și prin castelele Loirei, dar mai ales la Muzeul artelor moderne, să stau de vorbă și să mă sfătuesc cu «regele» lui Brâncuși despre ce și cum s-ar mai putea fura. Am luat și de pe acolo destule, dar din Luvru n-am cruțat decît puține lucruri.

Iar acum păstrez totul cu grijă, să-mi ajungă o viață întreagă și să-mi iau prada cu mine «dincolo», căci ceea ce nu are consistența materiei, ci este doar vis și nălucire, nu se poate lăsa moștenire nimănui. Dar pînă la plecare țin deschis tuturor, și de sărbători, și în zilele de lucru, fără să percep nici o taxă de intrare, căci «regii» sînt închiși acum la mine, în suflet.

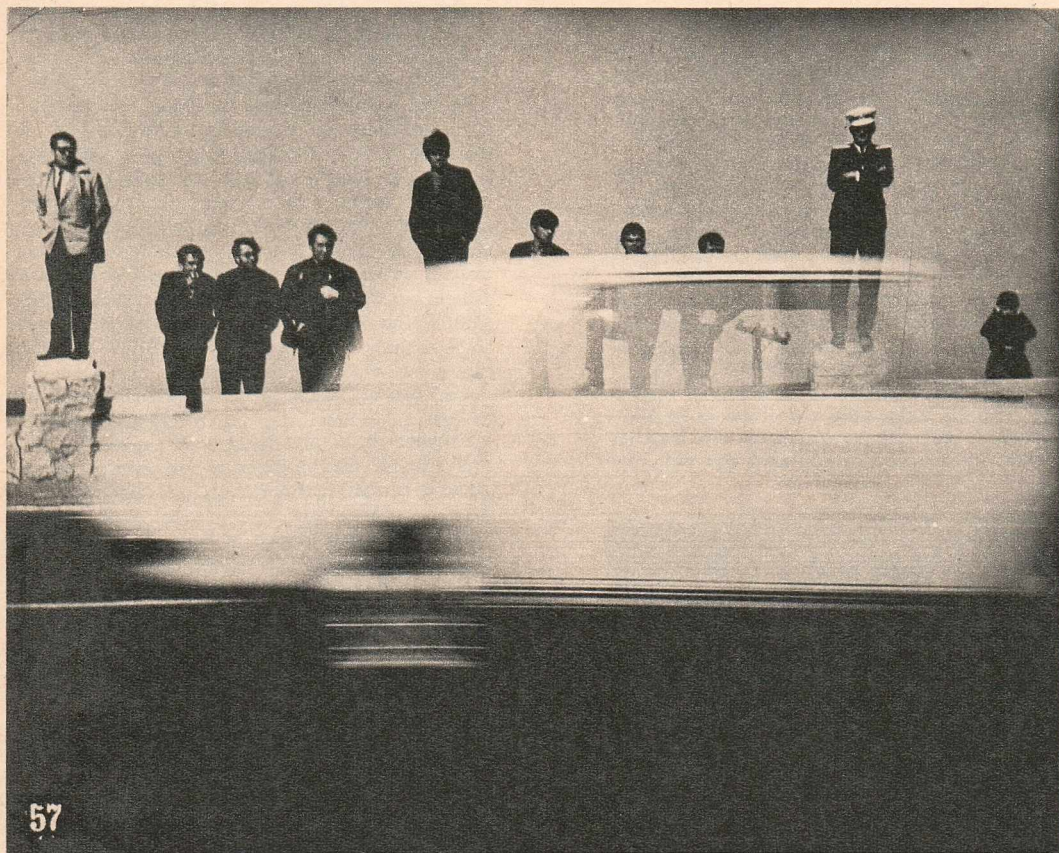


concursul  
„CEA MAI  
FRUMOASĂ  
FOTOGRAFIE“

Fotografia  
aleasă Nr. \_\_\_\_\_

Numele, prenumele și adresa  
citorului

# *concursul nostru* cea mai frumoasă **FOTOGRAFIE**



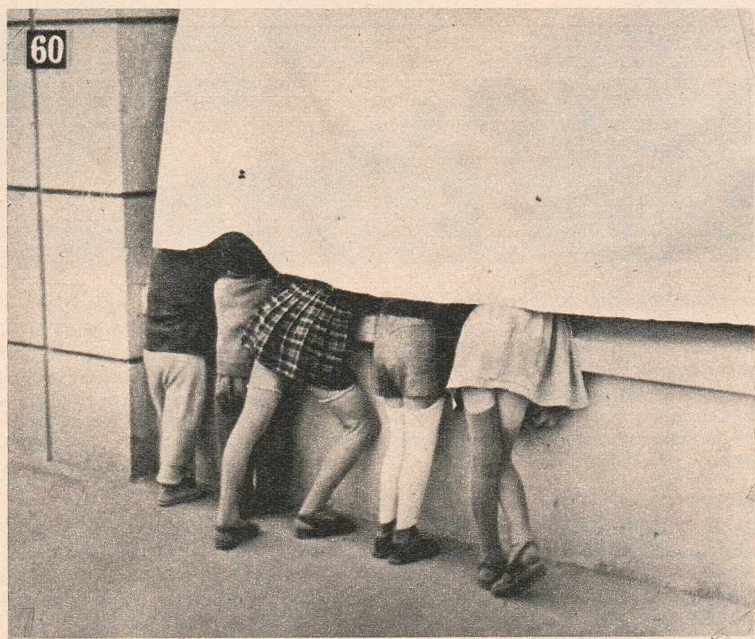
57



58



59



60

57. Fantoma — BALINT IMRE, Cluj

58. Mama găscă — MAXIM CONSTANTIN,  
com. Havirna, jud. Botoșani

59. Gigantul — MARIN NĂSTASE, Galați

60. Curiozitate — NICU-DAN GELEP, Craiova

de Victor BĂNCIULESCU

## la mecca tenisului

Pentru a-și crea publicitatea atât de profitabilă, pentru a atrage atenția asupra meciului său din capitala islandeză, pentru a mări mereu miza, Bobby Fischer a uzat de toate tertipurile, sosind cu întârziere, creîndu-și un voluminos anturaj din care nu lipsesc pastorul și avocatul, prezentîndu-și scuzele prin poșta și abia pe urmă personal, șicanînd, retractînd, pertractînd ca la bursă.

Ilie Năstase n-a avut nevoie decît de sine pentru a ne ține trează atenția timp de o săptămînă, de acolo, din Mecca tenisului mondial unde, de 95 de ani, ritualul este aproape același și unde Billy Jean King trebuie să facă knicks înainte de a primi cava de argint din partea ducelui de Kent.

Timp de o săptămînă, pentru noi Wimbledon n-a însemnat decît dreptunghiul de iarbă, semănată, tunsă și dată cu tăvălugul de 300 de ani, inch cu inch, pînă cînd devine covor verde, încadrat cu linii albe de var. Nici vagul panoramic al televiziunii nu ne-a îndepărtat prea mult de streășina lui Centre Court sau de foaia de cort suportînd cu stoicism bura londoneză.

Să îndreptăm oarecum această omisiune geografică. În sudul capitalei britanice, înspre idilicele pajiști ale comitatului Surrey, se află acea suburbie pe care acum cu toții o cunoaștem și care în corespondențe se identifică sub numele London S.W. 15. De fapt, pînă a i se zice Wimbledon, locul a purtat o mulțime de alte denumiri: Wibeton, Wymbylton, Wylbadowne sau Wipandune, pe care istoria le-a uitat de mult, chiar dacă se spune că aici ar fi înflorit amorul dintre amiralul Nelson și Lady Hamilton. La 1848 se înregistrează aci ultimul duel cu pistoale, dintre nobilul Gardigan și căpitanul Tuckett. De atunci, duelurile mult mai pașnice, cu rachetele de tenis, se bucură de o audiență infinit mai mare.

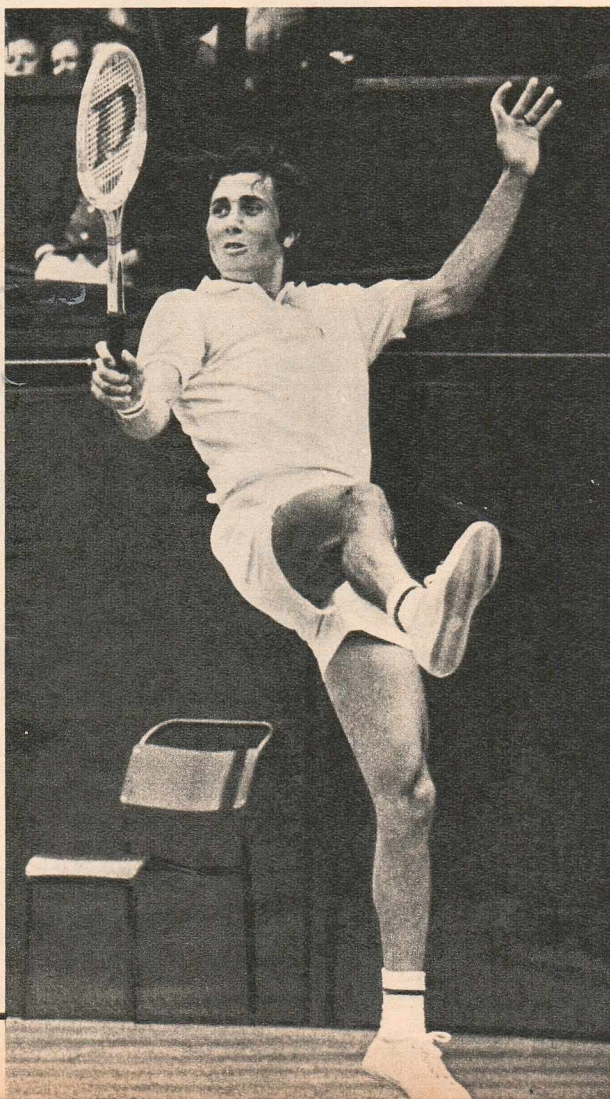
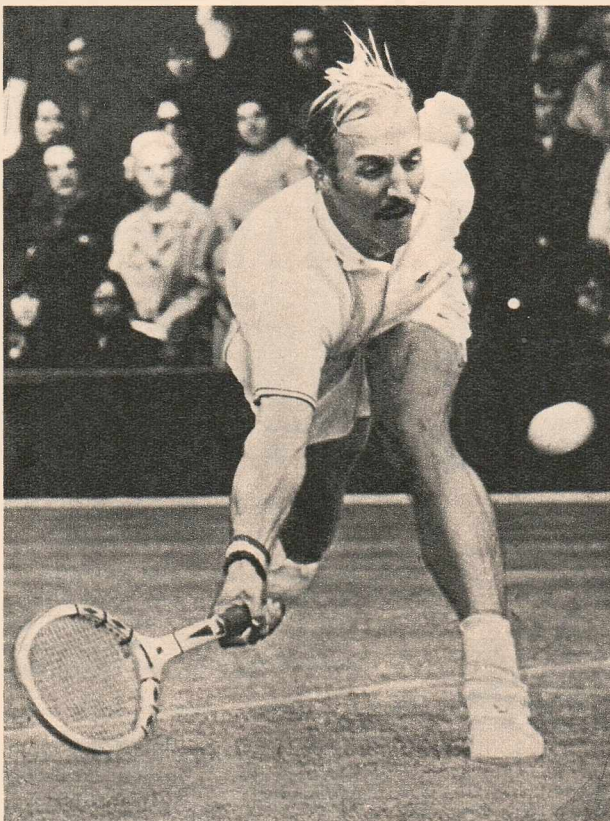
În 1877, la Wimbledon, «All England Croquet and Lawn Tennis Club» organizează primul său turneu. În regulamentul vremii se specifică: «Domnii sînt rugați, în prezența doamnelor, să nu joace în pantaloni scurți». De atunci, după cum se vede, moda a evoluat, șortul și fustița devenind banale. S-au schimbat multe din epoca aceea. Fericiți trebuie să fi fost supporterii lui Willie Renshaw care l-a executat în 1881 pe J.T. Hartley, în finală, în doar 37 de minute, un record neîntrecut pînă astăzi. Ce să mai spunem noi, cei care timp de aproape trei ore nu ne-am putut întoarce privirile de la finala Smith-Năstase, care am suferit și am sperat împreună cu favoritul nostru, care cu greu ne-am stăpînit bătăile de inimă la fiecare forty-thirty, ba chiar la fiecare serviciu? Ne uitam la lunganul acela cu fața de piatră, călcînd bășos ca un cow-boy texan, un fel de Garry Cooper al tenisului, care nu și-a ieșit din fire decît la ultimele trei mingi, bălăbănindu-se pe picioare. Și ne uitam la băiatul nostru, plin de arțag și fantezie, cochetînd cu publicul și certîndu-se cu corzile rachetei, răsurnînd situații compromise, zbătîndu-se și trimițînd baloane de geniu, după ce risipise gratuit flori de stil.

Am crezut, cîteva clipe măcar, că în acest joc al preciziei, care — în prezența a doi mari jucători ca Smith și Năstase — poate deveni la fel de calculat ca șahul, neprevăzutul, flacăra interioară, imaginația pot aduce biruința. S-ar putea. Dar de data aceasta, spre regretul nostru, a cîștigat — «la o mustață» cum spun turfiștii — siguranța, stăpînirea de sine. La curtea regelui Arthur, un american a avut mai multă șansă. Stan Smith a luat mîna prințesei.

În momentele în care, pe teren, Ilie Năstase se îndemna singur, ingîinînd sau țipînd vorbe românești într-un ocean anglo-saxon, — cuvinte pe care, ca la filmele mute, doar i le ghiceam după conturul buzelor — în acele momente ne gîndeam cît de bine i-ar fi stat în preajma marelui și incontestabilului campion care este Năstase lui Ion Țiriac, partenerul său de nădejde, sfetnic prețios, doldora de experiență și dibăcie. În asprimea monahală a Wimbledonului, unde timp de 3 ore n-ai o bancă, n-ai un scaun, unde prosop și rachetă stau pe jos, unde schimbarea de teren se face din mers, o vorbă utilă ar fi putut face minuni. Nimeni, la București, nu poate reînnoa o prietenie care ar trebui să rămînă idestructibilă?

Poșta de luni ne-a adus aceste două imagini de la marele balet de pe Wimbledon. Fantastica încordare din finală a dat cîștig de cauză «computerului» american pe nume Stan Smith, care a reușit mai bine să-și regleze nervii și să profite de momentele grele ale marelui învins Ilie Năstase.

Ceea ce trebuie reținut acum, cînd titanica luptă a luat sfîrșit, este faptul că anul 1972 marchează intrarea primului tenisman român într-o finală de simplu. Pentru această deosebită performanță noi îl felicităm pe virtuosul Năstase și-l asigurăm de toată simpatia și dragostea noastră. Așteptăm cu încredere și optimism proxima confruntare în Cupa Davis, unde alături de Țiriac, și împreună cu el, ne poate aduce mulțumirea totală: Cupa Davis.



de Adrian PĂUNESCU

## poșta vine mîncînd

Ar trebui, poate, să încerc să fac aici și o cronică a miuștelor ce se joacă pe plaje și pe străzi, o cronică a arbitrajelor incoruptibile de pe maidane, o cronică a marilor pasiuni de pe terenurile sătești, o cronică a găinărilor din campionatele divizionare, o cronică a iscăliturilor cu cramponul... Dar am eu suflul să fac toate astea? Îl am? Nu îl am. Sînt un cinic comentator al performanțelor, am bune sentimente secrete față de profesionalism. Degeaba mă fac a fi de acord cu oina, bîzdoaca și celelalte sporturi pentru care nu-ți trebuie talent. Dacă nu mă astîmpăr, o să ajung și eu ca nea Cutăreșu — pe numele lui conspirativ Ion Băieșu — care s-a specializat în laude la adresa lui Cornel Dinu de la Dinamo București.

Cititorul Vasile V. Vasile mă întreabă dacă e adevărat că tovarășul Băieșu este un mare ajutor pentru Cornel Dinu, în sensul că ar transporta sacoașă cu echipament a acestuia prin locurile prin care merge fotbalul. Răspundem tovarășului Vasile V. Vasile că nu e adevărat. Valiza cu echipament a lui Cornel Dinu o duce, de obicei, tovarășul Petre Bărbulescu, cunoscut și sub numele mai popular de Conți și care semnează, după toate aparențele, Penalty, în revista Săptămîna.

Ion Băieșu duce altceva. Nea Cutăreșu duce geanta de student eminent a celuiiași fotbalur. Geanta cu notițe.

O altă scrisoare, de la tovarășul Măgălie Farmecu, mă întreabă care e titlul exact al rubricii lui Ion Băieșu din revista «Magazinul». Răspundem tovarășului Măgălie că titlul exact al rubricii respective este: «Poșta vine mîncînd».

Și cu asta închiotorăm primul nasture la haina tăcerii în ceea ce-l privește pe Ion Băieșu. Dacă mai vrea el mult, o să mai închiotorăm unul.

Comisia de apel de pe țîngă U.E.F.A. a decis, la două săptămîni de la luarea deciziei, scurtarea perioadei de suspendare a echipei scoțiene Glasgow Rangers de la doi ani la un sezon. Nu e exclus ca, mergînd pe această linie, în următoarele două săptămîni forurile respective — aflate în plină ascensiune a culmilor corupției — să hotărască suspendarea fotbalului sovietic, considerîndu-l vinovat de ceea ce au făcut supporterii scoțieni la Barcelona.

Rușinoasă decizie, după și mai rușinosul refuz al Federației Internaționale de a asculta glasul rațiunii și de a dispune rejucarea finalei «Cupei cupelor».

E adevărat, oare, că Vasile Ghergheli, fotbalist român, e implicat într-un anumit fel în scandalurile din fotbalul vest-german? Multă tăcere pentru nimic!

Față de jalnica recompensă oferită lui Oblemenco în momentul cînd a devenit golgeter, propun ca — în cazul în care golgeterul va fi din provincie — el să fie biciuit, la sfîrșitul campionatului pentru măgăria pe care și-a permis-o de a deveni golgeter. Și să fie suspendat pe viață din competițiile sportive deoarece a fost obraznic cu echipele bucureștene.

Din numărul viitor, analizele promise ale echipelor din campionatul 1971-1972.



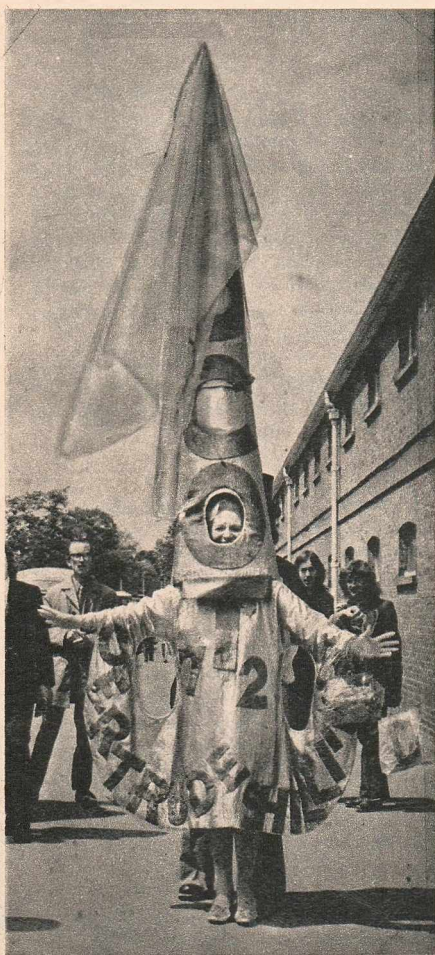
## PARTEA DULCE A OLIMPIADEI

Puține articole expuse în vitrinele magazinelor müncheneze au scăpat de obsedanta apropiere a J.O. Cele cinci cercuri înlănțuite apar pretutindeni: pe serviete, prosoape, poșete, cămăși, pahare, jucării, pălării, ciorapi, bastoane, umbrele sau — ca în fotografia noastră — pe prăjituri.



## REGINA ȘI CURTEA EI

Europenii au mai scăpat de o grijă: o au pe «Miss Europa 1972». Regina frumuseții feminine europene a fost aleasă la Cazinoul Estoril din Portugalia, în persoana tinerei vest-germane Monika Sarp, în vîrstă de 24 de ani. O vedem în fotografie în mijlocul «curții», alcătuită din principalele foste adversare, consolate cu titlul de «adjuncte» sau cam așa ceva. Sînt reprezentantele Suediei, Austriei, Maltei și Angliei. Domnișoara îmbrăcată în rochie este turcoica Filiz Vural, Miss Europa 1971.



## I-A ULUIT CHIAR ȘI PE BRITANICI...

Deschiderea oficială a sezonului curselor de cai de la Ascot (Marea Britanie) este marcată și prin trăsnelile modei feminine. Iată și o mostră: așa a apărut în tribunele celebrului hipodrom numita domnișoară Gertrude Shilling, lăsindu-i cu gura căscată chiar și pe imperturbabili insulari.



## LA DREAPTA V-ALINIATI!

Julie Fischer (16 ani), dansatoare de cabaret, avea de pregătit un program nou în care exactitatea poziției de «drepti» era hotărîtoare pentru reușita numărului. Profesioniștii extrem de conștiincioasă, Julie a căutat și a găsit cadrul ideal pentru repetițiile ei: o unitate militară din Chelsea.



## UN CUIB DE NOBILI

Este, foarte probabil, cel mai original, mai pretențios și mai costisitor cuib pentru păsările construit de oameni. Micuțul castel medieval, menit să adăpostească ciripitoare rămase fără cămin, a fost ridicat în parcul orășenesc din Boston Common — Massachusetts, S.U.A.

O surpriză plăcută  
Un cadou așteptat de copii  
Delicioasele bomboane oușoare trase în ciocolată



UN NOU SORTIMENT AL FABRICII DE PRODUSE ZAHAROASE BUCUREȘTI

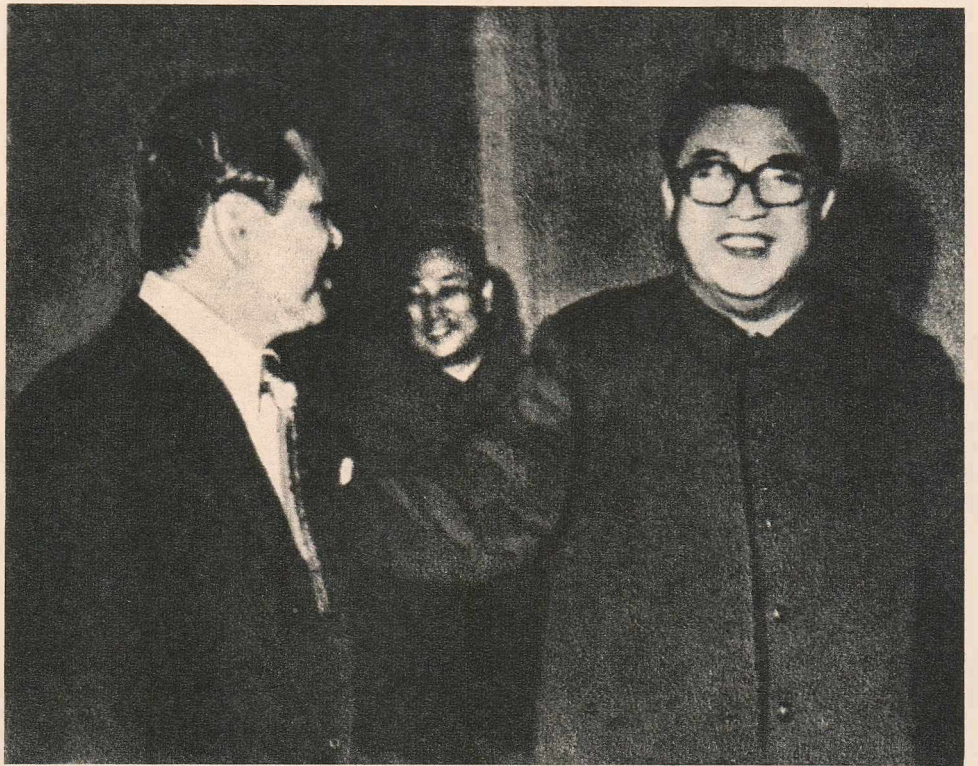
## o săptămână în lume

Zilele acestea, de puternică efervescență creatoare manifestată pe toate țărimurile de activitate din țara noastră și prin care întregul popor român cinstește evenimentul de crucială importanță ce se anunță a fi Conferința Națională a Partidului Comunist Român, oferă imaginea pregnantă a unității dialectice dintre preocuparea intensă pentru edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate și activitatea neobosită închinată promovării unor relații noi între state, — bazate pe egalitate și respect — instaurării păcii și cooperării între toate popoarele lumii. Este o amplă activitate, concretizată într-o multitudine de fapte ce se înscriu pe coordonatele fundamentale ale politicii externe a partidului și statului. Astfel, ca momente ce evidențiază preocuparea constantă a României pentru dezvoltarea și adâncirea continuă a prieteniei și colaborării frățești cu toate țările socialiste, — elemente situate în centrul politicii noastre externe — din cronica acestor zile menționăm pe prim plan participarea unei delegații a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, la lucrările de la Moscova ale celei de-a XXVI-a sesiuni a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, precum și vizita în România a ministrului afacerilor externe al R.P. Polone, Stefan Olszowski, și primirea acestuia de către tovarășul Nicolae Ceaușescu. Convorbirea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu delegația Uniunii Progresiste Senegaleze, prezența unei delegații de partid și guvernamentale române, condusă de tovarășul Paul Niculescu-Mizil, la festivitățile prilejuate de a X-a aniversare a eliberării Algeriei au prilejuit de asemenea reafirmarea dorinței comune de dezvoltare a relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală, în interesul întăririi solidarității și luptei unite a popoarelor împotriva imperialismului și colonialismului, pentru o dezvoltare independentă pe calea progresului social, pentru pace și înțelegere internațională. Totodată, în condițiile în care coexistența pașnică se afirmă ca o necesitate obiectivă a lumii contemporane, țara noastră se preocupă de dezvoltarea relațiilor cu toate statele, fără deosebire de orînduirea lor socială. În acest context se înscrie, de pildă, vizita secretarului de stat al S.U.A., William Rogers, primirea acestuia de către președintele Consiliului de Stat al României, Nicolae Ceaușescu — întâlnire în cursul căreia s-au evidențiat progresele realizate în relațiile româno-americane, dorința comună de dezvoltare a acestor relații pe baza respectului independenței și suveranității naționale, a dreptului fiecărui popor de a-și hotărî dezvoltarea corespunzătoare voinței sale. «Noi sperăm — sublinia Nicolae Ceaușescu în toaștul rostit la dejunul oferit în onoarea secretarului de stat al S.U.A. — că aceste principii se vor afirma tot mai puternic în lume, că ele vor contribui la realizarea unor relații de colaborare și de pace între toate popoarele». Necesitatea impunerii acestor principii de bază și pe țărimul raporturilor de ordin economic a fost exprimată de reprezentanții țării noastre și la cea de-a 53-a sesiune a Consiliului Economic și Social al O.N.U. (E.C.O.S.O.C.), subliniindu-se că acest organism trebuie să joace un rol mai dinamic în rezolvarea problemelor dezvoltării și că orice pas în această direcție trebuie să țină seama de interesul tuturor țărilor și să fie rezultatul participării lor, pe bază de egalitate, atât la dezbateri, cât și la luarea hotărîrilor.

Între evenimentele — numeroase — de pe arena internațională ce au reținut în aceste zile atenția opiniei publice se detașează, fără îndoială, convorbirile cvadripartite de la Paris asupra Vietnamului, programate a fi reluate joi, 13 iulie. La sosirea în capitala Franței a șefului delegației R.D. Vietnam, Xuan Thuy, au fost primite cu interes declarațiile constructive ale acestuia: «Noi revenim astăzi la Paris pentru a continua negocierile cu partea americană într-un spirit de bunăvoință și seriozitate, spre a ajunge rapid la o reglementare a problemei vietnameze... Dacă Statele Unite doresc realmente o reglementare pașnică, poporul vietnamez este gata să discute cu partea americană pentru a ajunge la o reglementare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine». Aceasta este de altfel și cerința opiniei publice mondiale. «Sperăm — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la dejunul oferit secretarului de stat al S.U.A. — că în cadrul tratativelor care vor fi reluate la Paris se va ajunge la o soluție politică menită să creeze condiții pentru o pace dreaptă și de lungă durată în Indochina; așa cum dorim ca, realmente, în lume să se pună capăt folosirii forței sau amenințării cu forța în relațiile dintre state și să se meargă pe calea soluționării problemelor litigioase prin tratative, care se dovedesc tot mai utile și dau rezultate tot mai bune». Fapte ce ilustrează această stare de lucruri s-au remarcat și în săptămâna ce formează obiectul rîndurilor de față. La Panmunjon a avut loc a 21-a rundă a convorbirilor preliminare între organizațiile de Cruce Roșie din nordul și sudul Coreei, cu care prilej a fost salutată călduros publicarea Declarației comune adoptate de reprezentanții nordului și sudului Coreei. De asemenea, prințul Suvanna Fuma, prim-ministru al guvernului de la Vientiane, a cerut la 7 iulie reprezentantului permanent al Frontului Patriotic Laotian la Vientiane să aducă la cunoștință printului Sufanuvong, președintele C.C. al F.P.L., că acceptă propunerea acestuia de a trimite în capitala laotiană pe reprezentantul său personal pentru a relua convorbirile dintre reprezentanții diferitelor tendințe politice laotiene, întrerupte de aproape un an. Noul prim-ministru japonez K. Tanaka, a declarat că «noul guvern este hotărît să depună eforturi în vederea normalizării relațiilor dintre Japonia și R.P. Chineză» — declarație care, cum a arătat premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, Ciu En-lai, «merită să fie salutată». Sînt, toate acestea, doar cîteva spicuri din știrile transmise în aceste zile de agențiile de presă, dar ele vădesc impunerea pe arena mondială a metodei contactelor, dialogului și tratativelor, confirmînd o dată mai mult justetea politicii externe principiale, consecvente, a României socialiste.

I. CIOARĂ

Marti, 11 iulie 1972



### pași concreți pe calea înfăptuirii unei aspirații istorice

Una dintre imaginile care au însoțit, în paginile presei internaționale, comentariile din aceste zile consacrate evenimentului de răsunet mondial pe care l-a constituit acordul intervenit între reprezentanții R.P.D. Coreene și Coreei de Sud pentru înlăturarea neînțelegerii și neîncrederii reciproce, slăbirea încordării în relațiile dintre Nord și Sud, promovarea reunificării pașnice. În cursul discuției cu directorul Agenției centrale de informații din Coreea de Sud, Li Hu Rak (în fotografie, în stînga), prilejuită de vizita acestuia la Phenian, tovarășul Kim Ir Sen a prezentat trei principii de bază pentru reunificarea patriei: aceasta trebuie să fie realizată în mod independent, pe baza principiului autodeterminării naționale, prin ridicarea ideii de unitate deasupra divergențelor de ideologie, scopuri și sistem și prin renunțarea la forță în relațiile reciproce. Cum a subliniat Pak Sen Cer, al doilea vicepreședinte al Cabinetului de Miniștri al R.P.D. Coreene, la conferința de presă ce a avut loc după publicarea comunicatului comun, ca urmare a acestui important acord ce «dă o puternică lovitură celor care, împotriva voinței noastre și împotriva mersului istoriei, încercă să împiedice reunificarea Coreei și să păstreze în continuare starea de divizare a țării», în scurt timp între R.P.D. Coreeană și Coreea de Sud vor avea loc numeroase vizite și convorbiri multilaterale, schimburi de vederi care se vor înscrie ca noi pași concreți pe calea înfăptuirii aspirației istorice a poporului coreean — reunificarea pașnică a țării.



### port și dans românesc la pécs

Prezenți — alături de ansambluri din Ungaria, Polonia și Bulgaria — la manifestările din cadrul celei de-a zecea ediții a Festivalului național de dansuri folclorice organizat în Republica Populară Ungară, dansatorii români, îmbrăcați în frumoase costume populare, au stîrnit ropote de aplauze în rîndul spectatorilor adunați în jurul scenei din piața Széchenyi din centrul acestui pitoresc oraș din sudul Ungariei.





## în comuna nghi phu...

Alcătuiau o familie — Nguyen Ngoc Dung, 52 de ani, tatăl, Tran Thi Hau, 49 de ani, mama, și cinci copii, patru băieți și o fată. Au fost scoși de sub dărâmturile casei în care trăiau în comuna Nghi Phu din Republica Democrată Vietnam, după un bombardament al aviației americane. Înainte de a fi înmormîntați, trimisul unui ziar vest-european i-a fotografiat așa, așezați unul lângă altul, iar imaginea aceasta, în care fiecare dintre cei morți are o identitate precisă, pe fiecare chip se poate pune un nume, a fost publicată în ziare și reviste, devenind un fel de simbol pentru miile de victime anonime, consemnate numai în cifre de statistică, ale bombardamentelor S.U.A. asupra populației pașnice din Vietnam.

## ... și în anticamera senatului s.u.a.



După ce au adresat Senatului o petiție cerind suprimarea tuturor fondurilor alocate războiului din Vietnam, 115 personalități din lumea artistică, literară și științifică americană au participat la o demonstrație de protest pe coridoarele Capitolului. Ajuși în fața intrării Senatului, manifestații s-au întins pe jos, cu intenția de a înfățișa simbolic victimele agresiunii americane din Vietnam. Toți cei 115 participanți la această demonstrație — printre care s-au aflat dr. Benjamin Spock, Marge Tabankin, președintele Asociației naționale a studenților, ziaristul Mike McGovern de la «New York Daily News», actrița Candice Bergen — au fost arestați.

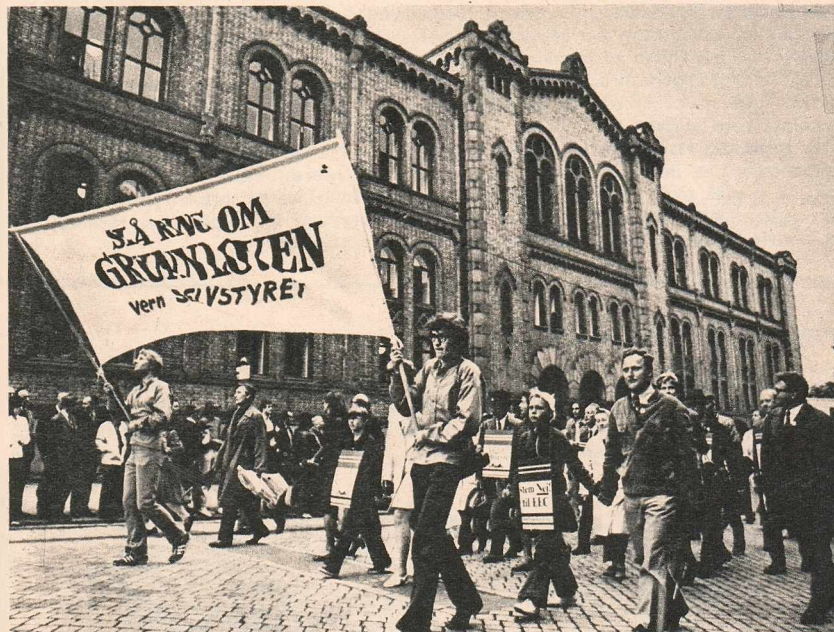
## Investitura lui McGovern

Așadar, senatorul de Dakota de Sud, George McGovern, este, în momentul cînd încheiem numărul de față, virtualul candidat al Partidului democrat din S.U.A. la alegerile prezidențiale din noiembrie. Pornit cu șanse relativ modeste în competiția pentru obținerea investiturii democratice, el și-a câștigat cu repeziune o mare popularitate în rîndul păturilor mijlocii, al tineretului și al populației de culoare, datorită programului său atît pe plan extern cît și intern. Obiectivele platformei sale — care în marea lor majoritate au reușit a fi incluse în platforma electorală a Partidului democrat adoptată de Convenția de la Miami Beach — prevăd încetarea imediată a războiului din Vietnam și retragerea trupelor americane, precum și o serie de măsuri cu caracter economico-social ce vin în general în împlinirea aspirațiilor «omului de pe stradă». Aceasta însă a stîrnit reacția negativă a cercurilor conservatoare din cadrul partidului și a susținătorilor din umbră ai acestuia, care au recurs la tot felul de manevre apreciate de observatori ca o veritabilă campanie «Stop McGovern». Campanie care, precum s-a văzut, a eșuat în cele din urmă. Rămîne însă acum de văzut cum se va solda înfruntarea dintre McGovern și candidatul republican care, deși convenția acestui partid n-a avut încă loc, este sigur că va fi actualul președinte Nixon.



## totuși, norvegienii spun „Nu! C.E.E.“

Deși mai este vreme pînă la referendumul din toamnă, prin care norvegienii vor trebui să se pronunțe asupra hotărîrii guvernului de la Oslo de a alătura Norvegia la Piața comună, numeroase pături ale opiniei publice își afirmă deschis opoziția față de aceasta (în fotografie: demonstranți în fața Parlamentului din Oslo). Cei mai nemulțumiți de această perspectivă sînt agricultorii — datorită faptului că în cadrul C.E.E. continuă să se manifeste acute divergențe cu privire la prețurile produselor agrare — și pescarii, care vor fi defavorizați prin noua delimitare a zonelor de pescuit din Marea Nordului, ce va urma includerii Norvegiei în Piața comună.



## JOHANNESBURG: „nu sîntem înfricoșati!“

În ciuda interzicerii de către autoritățile de la Pretoria a manifestațiilor și întrunirilor, în Republica Sud-Africană au avut loc noi acțiuni de protest ale studenților împotriva politicii de apartheid în învățămînt. Așa cum reiese dintr-un recent document întocmit sub auspiciile Comitetului O.N.U. pentru problemele sociale și umanitare, datorită sistemului de îngrijire a accesului la instruire a populației băștinașe, anul trecut universitățile din R.S.A. au fost absolvite de 5 260 albi și 138 studenți de culoare. Valul de protest — concretizat într-o mișcare de o amploare fără precedent în istoria R.S.A. — a început cu o acțiune a studenților albi în primele zile ale lunii trecute. Pentru a stăvilii extinderea acțiunilor antiapartheid, poliția a reprimat cu violență demonstrațiile studențești și a operat peste 500 de arestări, dar manifestațiile de protest s-au repetat. În fotografie, demonstrație recentă a studenților din Johannesburg. «Nu sîntem înfricoșati!», scrie pe una dintre pancartele purtate de manifestații.





## SPANIA: represiuni mai dure?

Sfârșitul anului universitar în Spania n-a fost mai puțin agitat ca perioada premergătoare. Puternicelor acțiuni revendicative ale studenților și ale unei bune părți a corpului didactic, vizînd democratizarea învățămîntului și încetarea amestecului poliției în viața universitară, li s-a adăugat acum boicotarea examenelor la numeroase facultăți din Madrid și Barcelona. Nemulțumite de faptul că reprimarea brutală a acțiunilor studențești n-a reușit să domolească «clocotul cazanului universitar», autoritățile franchiste au hotărît demiterea subsecretarului Ministerului Educației și Științelor și a patru directori generali și înlocuirea acestora cu personalități «foarte dure». Observatorii scenei politice spaniole apreciază aceste măsuri ca o evidentă tendință spre «înăsprirea politicii guvernamentale față de mediul universitar» — cum relata din Madrid corespondentul ziarului «Le Monde». Dar pe de altă parte, comentatorii se întrebă cît mai poate fi înăspriată represiunea — cînd metodele folosite și pînă acum au fost dintre cele mai dure. Imaginea pe care o reproducem din săptămînalul vest-german «Der Stern», și surprinsă în timpul unei recente «ciocniri» la universitatea madrilenă, este de altfel elocventă.

## grevă la cazinou

Peste 500 de salariați ai cazinoului din San Remo au declarat o grevă care a durat aproape două săptămîni, pentru a protesta împotriva concedierii a patru dintre colegii lor, crupieri. În timpul zilelor de grevă, salariații cazinoului au participat la marșuri în centrul orașului și la o adunare organizată la teatrul din San Remo. Iar clienții cazinoului au căutat consolare în vecini, la Monte-Carlo.



**megatone =  
megamorți**

Anunțata explozie a unei bombe atomice franceze în atolul Mururoa din Pacific a stîrnit un viu protest în rîndul opiniei publice atît din țările aflate în apropierea acestei zone, cît și din Franța. Pe străzile Parisului au putut fi astfel întîlnite pichete de demonstranți care, cu fața acoperită de o mască sugerînd un craniu, purtau pancarte pe care scria: «Megatone = megamorți. Nu! — bombe!».

## conferință de presă pentru un... diamant

Ambasadorul Sierrei Leone la Londra a organizat recent o conferință de presă mai puțin obișnuită. Obiectul acesteia a fost un diamant, «Steaua Sierrei Leone», de mărimea unui ou de găină și avînd 968,9 carate — al treilea diamant ca mărime descoperit pînă-n prezent, după «Cullinan», păstrat în tezaurul coroanei britanice, și «Excelsior», ambele provenind din Republica Sudafricană. Descoperită la 14 februarie a.c., «Steaua Sierrei Leone» va fi acum scoasă la licitație — apreciindu-se că se va obține pentru această nestemată cel puțin un milion lire sterline, dacă nu și mai mult.



## COLUMBIA UNIVERSITY: omagiu lui hitchcock

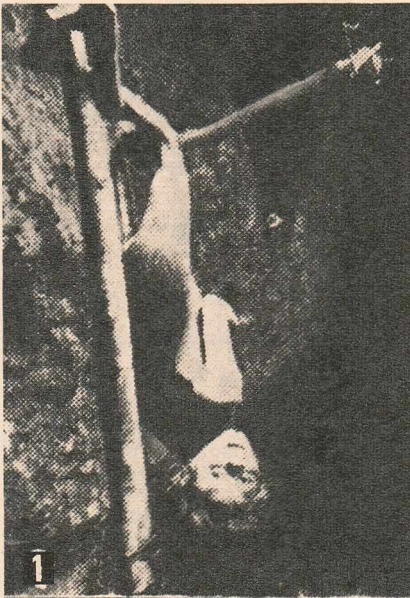


De astă dată, într-adevăr, lipsește suspense-ul clasic al maestrului. La vîrsta de 71 ani, Alfred Hitchcock apare în această imagine într-un moment solemn, care îi încununează îndelungata carieră de realizator al faimoaselor «thriller»-uri cinematografice: primirea titlului onorific de Doctor în științe umanistice pe care i l-a conferit Universitatea Columbia. Motivarea distincției: *contribuția sa la explorarea — cu un amestec unic de umor macabru și umanism mediativ — a culpabilităților și simțămîntelor de anxietate și de groază ale personajelor din operele sale.*

La ceremonia decernării titlului, Alfred Hitchcock nu s-a dezmințit nici de astă dată. Adresîndu-se celor prezenți cu sarcasmul său caracteristic, el a emis următoarea butadă plină de umor negru: «Crima poate fi fermecătoare și agreabilă chiar și pentru victimă, dacă entourage-ul este agreabil și dacă persoanele implicate sînt... ladies and gentlemen ca dv.». Cei ce au gustat gluma s-au convins încă o dată că marele Hitchcock și-a meritat pe deplin titlul ce i s-a atribuit.

## în obiectiv: tribul tasaday

Au fost date publicității noi fotografii realizate de membrii expediției științifice care a descoperit în pădurile tropicale din insulele Filipine un trib a cărui cultură materială se situează la nivelul epocii de piatră. Băiatul atârnat cu capul în jos de ramurile unui copac (fotografia 1) nu a fost pedepsit, nici nu se joacă, ci face exerciții de inițiere în secretele viitorii, principala ocupație și resursă de trai a membrilor tribului Tasaday. În fotografia 2 — operația aprinderii focului, sub privirile curioase ale unui copil. Membrii expediției au fost surprinși de faptul că indigenii nu s-au arătat înfricoșați sau ostili la venirea lor, ci, dimpotrivă, i-au primit cu multă prietenie.



## 1972 — anul internațional al cărții

Dintre proiectele de emblemă pentru Anul internațional al cărții, U.N.E.S.C.O. s-a oprit asupra celui prezentat de graficianul egiptean Hosny Metwally.



## agendă

Divergențele de opinii tot mai accentuate din cadrul guvernului de la Bonn asupra măsurilor de combatere a tendințelor inflaționiste manifestate în economia vest-germană, și mai ales a celor menite să bareze calea afluxului de capital speculativ spre R.F.G., după instituirea cursului flotant al lirei sterline, s-au soldat cu demisia ministrului economiei și finanțelor KARL SCHILLER, fapt pe care observatorii îl apreciază ca deloc fericit în condițiile unor alegeri anticipate.



După ce demisia primului ministru Jacques Chaban-Delmas a devenit fapt la 5 iulie, cu formarea noului guvern a fost investit de președintele Pompidou PIERRE MESSMER, fost ministru de stat însărcinat cu teritoriile de peste mări. Potrivit agenției France Presse, cabinetul Messmer va avea dificila sarcină — în condițiile coaliției formate de comuniști și socialiști — de a pregăti în cele mai bune condiții viitoarea consultare electorală, prevăzută pentru primăvara anului viitor.



Ca succesor al lui Eisaku Sato, — care a condus guvernul japonez timp de șapte ani și jumătate — convenția extraordinară a Partidului Liberal Democrat a ales în funcția de președinte al partidului de guvernământ și, implicit, în cea de prim-ministru pe KAKUEI TANAKA. Fost ministru al comerțului internațional și industriei în cabinetul Sato, K. Tanaka, în vârstă de 54 de ani, este cel mai tânăr dintre cei șase președinți pe care i-a avut P.L.D. din 1946.



Înapoiat dintr-o călătorie în R.P. Chineză, unde a lucrat la un film pentru televiziunea italiană, regizorul MICHEL-ANGELO ANTONIONI a declarat ziaristilor: Colaborarea cu cetățenii chinezi a fost excelentă. Lucrul acesta a evidențiat raporturile foarte bune dintre cele două țări ale noastre. Sper că documentarul va interesa publicul italian — care îl va vedea probabil în octombrie — ca și pe cel din celelalte țări care l-au solicitat.



PABLO PICASSO a refuzat din nou ca celebra sa operă «Guernica» să fie prezentată în Spania, cu toate că guvernul spaniol l-a rugat, de data aceasta, să accepte ca lucrarea să fie expusă la muzeul Prado — onoare ce nu a fost făcută pînă acum nici unui artist în viață. Marele pictor de origine spaniolă, care trăiește în prezent exilat în Franța, a ținut să-și exprime în felul acesta, încă o dată, opoziția față de regimul franchist.



NICOLE DE HAUTE-CLOCQUE, prima femeie aleasă în funcția de președinte al Consiliului municipal al Parisului. Noua «primăreasă» are 59 de ani și este de asemenea membră a Parlamentului din partea U.D.R. Luptătoare în Rezistența franceză, distinsă cu Crucea de război și numeroase alte decorații pentru activitatea sa în timpul ocupației naziste, Nicole de Haute-clocque este, de asemenea, cavaler al Legiunii de onoare și căpitan în rezervă.



## cronica de trei secunde

### MAMA ȘI TATA

Mama și tata se îmbracă elegant și se pregătesc să plece la un dîneu. Tata dă ultimele instrucțiuni — foarte severe — băiatului său în vîrstă de 10 ani. Băiatul va rămîne acasă cu surioara sa, în vîrstă de 4 ani. Să fie cuminți. Să nu deschidă nimănui. Să se culce la nouă seara. Să aibă grijă de sora sa. Pentru orice eventualitate, tata lasă scris băiatului numărul de telefon al familiei unde sînt invitați. Mama și tata pleacă. Copiii rămîn singuri.

Peste un timp, sună cineva la ușa apartamentului. O sonerie insistentă, ceea ce-l face pe băiat să vină în vestibul și să se întrebe în sine sa cine ar putea fi, cine poate suna atît de stăruitor? După o scurtă șoșvăială, curiozitatea puerilă învinge și băiatul deschide ușa. Un bărbat mascat pătrunde în casă și bruscînd imediat copilul îi cere să-i arate unde țin banii părinții săi. Tremurînd dar neînfricoșat, băiatul îi arată hoțului scrinul din salon: «Aici pune mama banii. Tata îi ține în biroul său. Mă duc să vi-i aduc». Hoțul se năpustește la mobila indicată, forțîndu-i sertarele, băiatul intră în camera de lucru a tatălui și scoate din birou un revolver 6,35 pe care tatăl i-l arătase de curînd. Băiatul încarcă arma — așa cum știe s-o face orice om al acestui secol — și, în virful picioarelor, se întoarce în salon, țintind exact în spatele hoțului care scootea febril în sertare. Copilul trage cum se cuvine, bărbatul se prăbușește, împușcat mortal.

După care, băiatul dă telefon tatălui său, anunțîndu-l, înfrigurat, neștiind dacă să plîngă sau să rîdă: «Tăticule, a venit un hoț și l-am omorît». Tatăl se enervează, admonestează fiul pentru că-l deranjează cu basme caraghioase, băiatul aduce precizările de rigoare: «Ba nu, ba nu, tăticule, l-am omorît cu revolverul tău din birou.

Era un domn mascat. Zace aici, în salon...». Tatăl strigă, în sfîrșit: «Vin acasă...».

Tatăl într-adevăr sosește acasă — și așa e. Poliția sosește și ea la locul crimei, începe ancheta, cadavrul e întors cu fața în sus, i se trage masca de pe chip și se constată cu un strigăt îngrozit că cel împușcat — om la 22 de ani — era fiul doamnei și domnului la care fuseseră invitați în acea seară mama și tata.

Această poveste — rece ca o țevă de mitralieră — s-a petrecut în realitate, de-adevăratelea, la Paris, în anul 1972. Fiindcă nu a existat nici un proces de pe urma sa, nici măcar urma vreunei plîngerii sau vreunei acțiuni judiciare, fiindcă băiatul și surioara sa au plecat într-o frumoasă vacanță iar familia îndoliată discută vag și intim doar de o sinucidere, fiindcă în presă faptul a apărut fără umbra vreunui nume — nici eu nu văd de ce l-aș comenta cu cuvintele mele. Mi se va ierta, cred, de asemenea stîngăcia și spontana sărăcie de vocabular în relatare. Nu văd de ce aș fi fastuos, bogat în expresie și îndemînic în idei acolo unde lumea își permite să fie oarbă, exactă și enormă în sărăcia ei, ca un sicriu în pustiu. Eu nu pot spune decît că o asemenea poveste nu am mai auzit — și cred că e destul pentru a-mi stinge orice uimire.

CORESPONDENȚĂ (după «Cronica» din 17 iunie 1972): Avh. Victor Ion — str. Enăchescu 16, București. N-am primit niciodată o telegramă de felicitare pentru un articol. Vă mulțumesc pentru telegrama dv.

Ionescu Matusalem (?) — str. Răcnetului (?), București. N-am mai auzit de mult un asemenea răcnet — răuvoitor și răuînțelegător. Vă asigur că mi-a prins bine. Vă mulțumesc.

Radu COSAȘU

# cronica satirică

de Teodor MAZILU

## în virtutea inerției merge și așa

Desigur că lucrurile pină la urmă merg... Nu trebuie să uităm că unele lucruri merg și în virtutea inerției. Inerția e și ea o forță, are și ea puterea ei de seducție. Inerția e și o formă de energie dacă se poate merge în virtutea ei. Unii dintre oameni urăsc de moarte mișcarea. Orice schimbare îi face galbeni ca ceapa. Ei nici nu înțeleg rațiunea mișcării. Orice inițiativă le apare ca un atac la adresa libertății individuale, se simt jigniți de parcă ar fi treziți noaptea din somn sau li s-ar fi violat domiciliul. Ce atita deranj? Ce atita bătaie de cap? Merg și așa...

— De ce să mai schimbăm? Merg și așa...

De fapt, «merge» e impropriu spus... Treaba se țiră de azi pe mâine... Nu prea merge, se țiră, se prelinge, se cațără.

Observăm cum, la un moment dat, inerția devine o putere, cu timpul capătă chiar autoritate. Consecvența în greșală și incompetența acordă unora nu știu ce prestigiu... Un regizor care a făcut zece filme proaste e cineva — un regizor care a făcut doar un film timpit nu e încă nimic. Mai trebuie să mai risipească banii statului pină să se impună ca o personalitate.

Adeșori se crede că vechimea înlocuiește în mod aproape mecanic capacitatea în muncă.

— De ce să-l schimbăm pe X? Lucrează de douăzeci de ani în acest domeniu. Faptul că de aproape un sfert de veac calcă în toate străchinile posibile, îl face invulnerabil. Se naște astfel o logică absurdă. În fond, dacă a muncit prost douăzeci de ani de ce să nu mai muncască prost încă zece ani? Că doar n-o să fie moarte de om. Să apuce bietul salariat nemeritata pensie.

Se ajunge la ideea stupidă că o prostie veche dă dreptul la o prostie nouă. Neapărat trebuie să ai la activ câteva boacăne. Unul care a făcut un film prost are tot dreptul să mai facă un film prost... Unul care a condus prost o fabrică de biscuiți are dreptul — din oficiu — să conducă falimentar și un restaurant, de pildă.

Ca și cum incompetența ar fi cea mai bună carte de vizită, cuiva, care construieste o suită de blocuri de o urfienie repede celebră, i-a fost încredințat un nou proiect. Am întrebat de ce tocmai lui. Răspunsul mi s-a părut cel puțin ciudat.

— Are experiență...

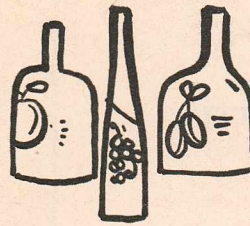
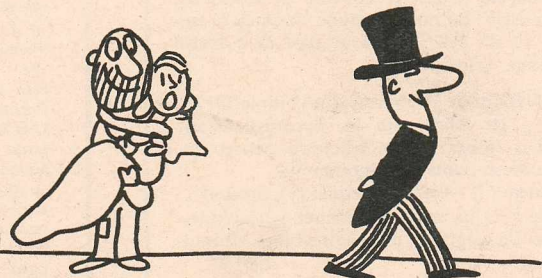
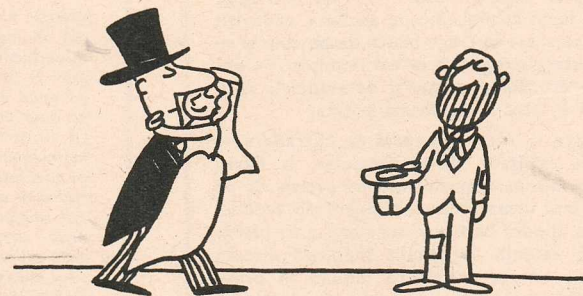
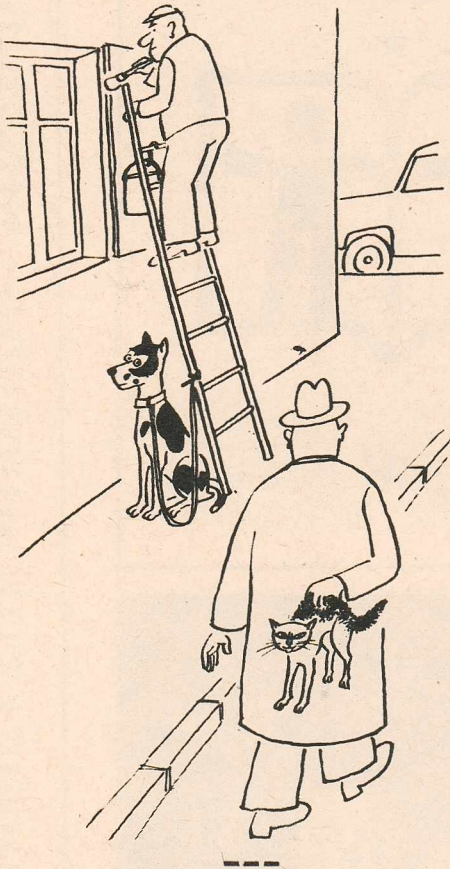
Ce e drept, e drept. Are experiență în materie de treabă făcută de mîntuială. E păcat ca asemenea prețioasă experiență să se piardă în neant. Dacă poate să mai facă un bloc oribil de ce să nu-i asigurăm toate condițiile!

Iată cum inerția devine primejdioasă prin caracterul ei activ... Ea pare că moțăie:

— Lasă... merge și așa... dar tocmai somnolența asta o face teribil de primejdioasă.

# umor

## DE PESTE HOTARE



## TUTTI-FRUTTI

|    |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
|----|---|---|---|---|---|---|---|---|----|----|----|
| 1  | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 |
| 2  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 3  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 4  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 5  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 6  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 7  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 8  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 9  |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 10 |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 11 |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |
| 12 |   |   |   |   |   |   |   |   |    |    |    |

ORIZONTAL: 1. Eroină din romanul «La Medeleni» de Ionel Teodoreanu, prezentată de autor ca «visul unui poet japonez îndrăgostit de piersici» — ... și «Femeia proaspătă și luminoasă ca o mandarină cojită» din același roman. 2. A scoate pe cineva din pepeni — Eroina piesei «Livada cu vișini» de Cehov. 3. «... cu mere», piesă de B. Shaw — Fructul discordiei. 4. Localitate în Japonia — Așteaptă să le pice perele în gură. 5. Piesă de G.M. Zamfirescu, subintitulată «parabolă cu o haimana, o portocală și un vis» — Acolo, pe margini! — Caise! 6. Ambalaj pentru transportul fructelor — Autorul poeziei «La fereastra spre livadă». 7. A degaja — Sfidător. 8. «Cireșe» este una din poeziile sale — «Cunoști țara în care înflorește portocalul» din opera «Mignon» de Ambroise Thomas, de pildă (pl.). 9. Diminutiv feminin — Erou legendar care a doborât cu săgeata un măr așezat pe capul propriului său fiu — Riu în Noua Guinee. 10. Întoarceți-vă! — Eroina baletelui «Spărgătorul de nuci» de Ceikovski — 2-3 boabe de cireșe! 11. A se certa — Fructe ce pot fi bergamote, mălaiete, pădurețe etc. 12. Personajul central din nuvela «Vișinul» de Ion Istrati — Pom cu fructe asemănătoare vișinelor.

VERTICAL: 1. Fructele lui Topirceanu (2 cuv.). 2. Ordin de sus! — Mărul lui în gîtul nostru — Eroul nuvelei «Agrișul» de Cehov. 3. Cînd o face plopul pere — Imperativ al creației. 4. Bătută la spate — Lele — Pom cu fructe tomatice. 5. «Flori, mere și...», tablou de Gheorghe Petrașcu — În afară de joc — Nu-i mai la Mihai! 6. Mari amatori de zmeură — Localitate în Thailanda. 7. Cai dobrogeni — Al ochiului. 8. Plante exotice, cu fructe aromate și suculente — Cuiel! 9. Doi la capete — Soția lui Enache din nuvela «Vișinul» de Ion Istrati — Varietate de mere. 10. Pradă, jaf — Lacheul Ranevskaiei din piesa «Livada cu vișini» de Cehov — Reintors! 11. Prefix pentru păsări — Lectură. 12. Fructe verzi și acrișoare — Autorul volumului de versuri «Fructe în mai».

Adam STOICA

Cuvinte rare: DAI, STU, TEM, API.

Dezlegarea jocului SCURTE apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) BREVIAR — VACA. 2) RAFALA — RÉCAL. 3) AGERA — BOLERO. 4) CAMARA — TESAC. 5) ZE — ICNI — TSU. 6) L — RT — TERME — T. 7) AS — NAE — EI — OI. 8) PER — C — H — NANU. 9) IVAR — ZORIT — N. 10) DECAPITA — APE. 11) ARID — UITUCA. 12) RETEZA — AVARE.

## CARTE

● Cu următoarele trei volume: *Perfecționarea repartiției și respectarea echității socialiste. Utilizarea fondurilor sociale de consum; Promovarea și respectarea legalității socialiste; Politica externă a României socialiste*, se încheie seria celor 21 de titluri apărute în atît de binevenita «culegere sintetică» din *Documente ale Partidului Comunist Român* (Editura politică).

● Ion Babici: *Solidaritatea militantă antifascistă (1933-1939)*. Lucrarea, spune P. Constantinescu-Ńași în prefață, «originală și reușită ca idee de ansamblu... merită în-tregul interes al istoricilor din țară și de peste hotare, al maselor largi de cititori... Volumul constituie o mărturie a solidarității internaționaliste a mișcării muncitorești și democratice din România în lupta antifascistă din alte țări...» (Editura politică).

● În *Comunistul*, Tudor Olaru face însuflețite și, totodată, lucide «însemnări despre responsabilitatea socială a membrului de partid» (Editura politică).

● În colecția «Idee contemporane» a Editurii politice, apar o substanțială antologie de texte privind *Sociologia literaturii*, datorate unui, cum îl definește Miron Constantinescu în al său *Cuvînt înainte*, «strălucit filozof și sociolog francez de origine românească», Lucien Goldmann (decedat în 1965), care, scrie mai departe autorul cuvîntului liminar, «se înscrie în primele rînduri ale gândirii filozofice și estetice franceze alături de alți români ca: Mathyla Ghica, Pius Servien, Ștefan Lupașcu și Benjamin Fondane».

● Marcat de întîmpinarea Conferinței Naționale a P.C.R., sumarul ultimului număr (7) al publicației *Lupta de clasă* cuprinde tratirea unor probleme de întînsă și deosebit de actuală arie tematică. Cîteva titluri: Valorificarea superioară și economisirea resurselor materiale de Mihai Marinescu; Exigențe actuale ale perfecționării activității consiliilor populare de Petre Blajovici; Conducerea politică a activității economice de Constantin Băbălu; Dialogul cu masele, cerință esențială a muncii de partid de Aurel Duca... Mai notăm, printre altele, utila dezbateră Organizațiile obștești în sistemul democrației socialiste.

● Ca de obicei, revista *Magazin istoric* prezintă și în numărul pe istic un sumar interesant și atractiv. Cristian Popișteanu deschide paginile publicației cu articolul *Istorie nouă pe pămînt românesc*. Mai punctăm pentru diversitatea conținutului cîteva titluri: Panait Istrati, Ștefan Gheorghiu — prieteni de luptă și suferință de Nicolae Copoiu; Căderea Bastiliei de André Costelot; Tinerețea lui Avram Iancu de Ștefan Pascu; Un grupaj: Mahatma Gandhi; Jurămîntul olimpic de Radu Crețeanu; Drumuri spre Casa Albă de Florin Hera...

## CINEMA

● *Vedere de pe pod*. Ecranizare ignorată la vremea ei, dar dezin-teresul de moment nu împiedică asupra calităților intrinsece ale acestui spectacol cinematografic ce poartă marca autorului — Sidney Lumet (Colina). Scenariul — Norman Rosten, după piesa lui Arthur Miller. Interpreti — Raf Vallone, Maureen Stapleton, Raymond Pellegrin, Jean Sorel, Carol Lawrence.

● *Explozia albă*. Sacrificiul de sine, în numele idealurilor înalte, este piatra de temelie a filmului realizat de regizorul sovietic Sta-



Jane Fonda

nislav Govoruhin. În distribuție — Serghei Nikonenko, Liudmila Gurcenko, A. Ignatiev, F. Odinokov, L. Pilpani, B. Zakariadze.



Raf Vallone

● Mari actori pe ecranele noastre: James Stewart, George Kennedy (Trei din Virginia), James Earl Jones (Marea speranță albă), Donatas Banionis (Goya), Sophia Loren, Marcello Mastroianni (Floarea-soarelui), Jane Fonda, Robert Redford (Descult în parc).

● Biografia lui Mozart este din nou prilej de inspirație cinematografică. Ultimii cinci ani din viața marelui compozitor, cu toate întîmplările lor, vor fi aduși în filmul pe care-l pregătește în prezent regizorul francez Guy Cavagnac. Protagonist — un actor de teatru austriac al cărui nume este, deocamdată, ținut secret.

● Michèle Mercier și Tony Curtis vor fi parteneri într-un serial american intitulat «Ce s-a întîmplat cu Harry Carthing».

## DISC

● «Monumental» — poemul simfonic al compozitorului Dumitru Bughici închinat comunistilor care și-au jertfit viața pentru zidirea României socialiste de astăzi — folosește mijloace de expresie de un înalt nivel artistic: orchestrație măiestrită, capacitate de a declanșa starea de profundă tensiune dramatică și emoție artistică. Temele lucrării sînt preluate din cunoscute marșuri revoluționare («Doina Hașului» sau «Privesc din Doftana»). Emanuel Elenescu, la pupitrul Orchestrei simfonice a RTV, realizează o memorabilă interpretare (ECE-0629/1 a).

● «Balada celui fără nume» de Sergiu Sarchizov, cantată pentru mezzo-soprană, cor de copii, cor bărbătesc și orchestră, pe versurile regretatului Nicolae Țăutu, a fost compusă în cinstea sărbătoririi semicentenarului Partidului Comunist Român. Amplitudinea lucrării, forța

ei de trăire, subliniind cu măiestrie fiecare aspect al grandioasei construcții ideatice, sînt nuse în valoare de Orchestra de studio a RTV (dirijor: Carol Litvîr), precum și de apreciați mezzosoprană Martha Kessler. Remarcabile și contribuțiile Corului de copii al Palatului pionierilor și corului «Doina» (ECE-0629/1 b).

● «In memoriam», dedicat de Alexandru Pașcanu «celor căzuți cu fața spre zorii unei lumi mai bune, drepte și libere», este un poem simfonic de elevată inspirație. Folosind un bogat material folcloric, filtrat cu osebuită putere de transfigurare, «In memoriam» se bucură și de extrem de reușita punere în valoare a paletei orchestrale, pe care autorul o sporește prin capacitatea sa de a se exprima colorat și subtil (ECE-0629/2 a).

● «Țara mea», cantată lui Ștefan Zorzor, omagiază bogăția spirituală a plaiurilor românești. Utilizînd versurile lui Tudor Arghezi, compozitorul îmbină fericit cuvîntul și sunetul (ECE-0629/ab).

## TEATRU

● *Zig-zag* — spectacol de teatru, umor și muzică (Teatrul Nottara) — încercare de a potoli setea estivală de spectacol lejer, zig-zagînd printre poezie, scenete, scheciuri și muzică ușoară (oaspeți: formația Sincron și excelentul cîntăreț Aurelian Andreescu) și aducînd la rampă cîteva dintre numele prestigioase ale teatrului: George Constantin, Gilda Marinescu, Melania Cîrje, Ion Dichiseanu, Sandu Sticlaru, Ion Siminie, Camelia Zorlescu, Ștefan Radof ș.a. Momente bune, alternînd cu altele mediocre, străduindu-se (cu oarecare rezultate) să lanseze un tînăr actor (Lucian Muscurel) și (deocamdată fără rezultate) o tînără cîntăreață: Luminița Dumitrescu. Regia: Mircea Avram.

● *Lași în carnaval* («Un complot în vis») de Vasile Alecsandri: spectacolul cu care Teatrul Național din Iași își va inaugura stagiunea din toamnă a intrat în repetiții, sub bagheta regizorală — plină de certe făgăduințe — a Cătălinei Buzoianu și în scenografia lui Mihai Mădescu.

● *Unchiul nostru din Jamaica* de Dan Țărchilă și-a făcut scurta apariție, în aceste zile tîrzii ale stagiunii teatrale, și la rampa harnicului teatru baimărean (după ce a colindat țara, fără a ajunge însă și pe o scenă bucureșteană), în versiunea regizorală a lui Petre Popescu. Adevărata viață a spectacolului, aminată pentru la toamnă.

● *Strop de rouă* — *Brotăcelul* de Al. Popescu (Teatrul de păpuși din Iași) a stîrnit un real entuziasm la Festivalul internațional al teatrelor de păpuși de la Békéscsaba (R.P. Ungară). Cităm din cronica apărută sub semnătura lui Rethy Istvan: «Viziunea regizorală (Const. Breh-

Gilda Marinescu



George Constantin

nescu), jocul păpușilor (interpretă a tuturor rolurilor: Simona Agachi), măiestria interpretativă au oferit publicului clipe de mare încîntare și s-au bucurat de aprecieri unanime».

● *După cădere* de Arthur Miller (Teatrul mic): spectacol aflat într-un stadiu avansat de pregătire pentru stagiunea viitoare — va aduce în fața publicului un cuplu neașteptat dar, așa cum se anunță, de zile foarte mari: Vasilica Tasta-man și Ion Marinescu. Regia. D.D. Neleanu.

## TV



Cristina Hamel

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A P.C.R. Miercuri 19 iulie, transmisiuni de la lucrările Conferinței Naționale a P.C.R. Evenimentul, de covîrșitoare însemnătate în viața țării, este consemnat bogat și variat în programele TV ale săptămîinii. ● Ultima emisiune a dinamicului ciclului *Țara întregă în întrecere* (luni ora 20.00) ● «Omagiu partidului și patriei socialiste» — spectacol festiv închinat Conferinței (marți ora 20.15) ● Alte manifestări — reportaje, emisiuni muzical-coregrafice, folclorice etc., la rubricile respective.

REPORTAJ. Emisiunea pentru tineret *Romantic club* prezintă un reportaj de la I.A.S.-Bragadiru, unde 100 de studenți matematicieni și fizicieni prestează muncă patriotică (luni ora 21.05 pr. 2) ● Un reportaj semnat de Eugen Mandric despre Uzina de mașini-Muscel și orașul Cîmpulung (marți ora 21.30) ● Maria Preduț își continuă investigațiile reportericești în *Bucureștiul necunoscut*: «Podul Tîrgului de afară» (joi ora 21.10 pr. 2) ● Tot joi (ora 20.35), reportajul lui Traian Coșovei, pasionat cîntăreț al Deltei: «Țulcea își zidește cetatea» ● Un reportaj extern — «Imagini din Bruxelles» (vineri ora 19.00).

ȘTIINȚĂ. «Din laboratoare în uzine» — subiectul *Panoramicului științific* (marți ora 19.00) ● Cu concursul acad. Emil Condurachi, în ciclul «Istoria civilizației» al *Universității TV* — «Civilizația cretanomicieniană» (joi ora 21.50).

TEATRU și ROMAN FOILETON. A fost reprogramat al 7-lea episod din *Potcoava de piatră*, «Țipătul

Girliței» (duminică ora 17.10) ● Prefațat de prof. univ. Zoe Dumitrescu-Bușulenga, primul episod al unui nou roman foileton: «Moș Goriot» după ilustra operă balzariană (luni ora 20.20).

FILM. Filmul românesc, bine primit pe marile ecrane, «Serata» realizat de Malvina Urșianu, cu Silvia Popovici, G. Kovacs, Gh. Motoi (miercuri ora 20.30). ● Coproducția franco-italiană «Statornicia rațiunii» după romanul lui Vasco Pratolini (vineri ora 20.35) ● Film sovietic — «Cînd copacii erau mari» (sîmbătă ora 17.55, pr. 2).

MUZICĂ-COREGRAFIE. În ciclul *Mari orchestre simfonice*, — formația Radioteleviziunii sovietice și dirijorul ei Ghenadii Rojdestvenski — Simfonia a III-a de Scriabin (duminică ora 20.00 pr. 2) ● Un concert de muzică simfonică românească (joi ora 20.15 pr. 2) ● Stele ale baletului românesc: Magdalena Popa, Alexa Mezincescu, Ileana Iliescu, Cristina Hamel, Ion Tugearu, Marinel Ștefănescu (vineri ora 22.00) ● Să ascultăm muzică de Ravel (sîmbătă ora 17.30).

FOLCLOR. Un concert-spectacol de muzică populară cu *Stele fără nume*, cu și fără «stele» (luni ora 21.35) ● Interpreți îndrăgiți de muzică populară (joi ora 20.15) ● Cîntece și jocuri de nuntă din Bihor (sîmbătă ora 16.40 pr. 2).

DIVERTISMENT. Recital Doina Badea (miercuri ora 22.40) ● 20 de minute (foarte puțin) cu Ewa Demarczyk, în cadrul programului *Seară a televiziunii polonexe* (vineri ora 21.30 pr. 2) ● O emisiune muzical-distractivă intitulată «Minisolștiu de vară cu Melania Cîrje, Olga Bucătaru, Ileana Ploscaru, Violeta Andrei, Magda Popovici, Dumitru Furdul ș.a. (sîmbătă ora 20.50)

## PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la concursul Pronosport, etapa din 16 iulie 1972

|                                      |         |
|--------------------------------------|---------|
| I. Unirea Iași-C.F.R. Pașcani        | 1       |
| II. Textilia Botoșani-Victoria Roman | 1       |
| III. Letea-Oituzul                   | 1       |
| IV. Troțușul-Textila Buhuși          | 1       |
| V. Autobuzul-T.M.B.                  | 1, x    |
| VI. Tehnometal-Sirena                | 1, x, 2 |
| VII. Laromet-Flacăra roșie           | 1, 2    |
| VIII. Electrica C-ța-Dunărea I       | 1       |
| IX. Marina-Granitul                  | 1       |
| X. Oltul-Unirea Drăgășani            | 1, x    |
| XI. Lotru-Chimia Rm. V.              | 1, 2    |
| XII. Minerul Lupeni-Victoria Călan   | 1       |
| XIII. Corvinul Hd.-C.F.R. Simeria    | 1       |

## COPERTA NOASTRĂ:

Fotografie de

Traian PROSAN.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1, Casa poștală 4112. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combi-natul poligrafic «Casa Științei».



PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

41 505

*flacăra* **F** *album*

«Cîntec, joc și voie bună» cu FLORICA BRADU.

Fotografie de S. STEINER

